

ENIGMA

Raymond Chandler

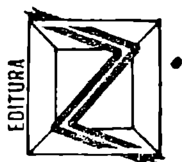
AVANTAJ... MARLOWE

RAYMOND CHANDLER
THE LITTLE SISTER
Penguin Books in Association with Hamish Hamilton, 1961.

RAYMOND CHANDLER

AVANTAJ... MARLOWE

în românește de CONST. POPESCU

BUCUREȘTI, 1993

ISBN 973-9127-88-6

1

Pe ușa cu geam jivrat e o placă scrisă cu litere negre, scorojite *Philip Marlowe... Birou de Cercetări.* O ușă destul de jalnică, la capătul unui coridor la fel de jalnic, în genul de clădire ce fusese nouă pe vremea cînd camerele de baie îmbrăcate complet în faianță au constituit baza civilizației. Ușa e încuiată, alături însă e o alta, cu același anunț, dar neîncuiată. Intrați — înăuntru nu-s decît eu și o muscă mare, albastră. Dacă sînteți însă din Manhattan, statul Kansas, vedeți-vă mai bine de treabă.

*

Era într-o dimineață de vară, limpede și luminoasă, cum sînt în California primăvara timpuriu, înainte de a se lăsa ceața groasă. Ploile au încetat. Dealurile sînt verzi. iar dincolo de colinele Hollywood-ului se văd munții înalți, acoperiți cu zăpadă. Magazinele de blănuri își fac reclama anuală pentru solduri. Bordelurile specializate în fecioare de șaisprezece ani merg strălucit. Iar pe Beverly Hills au început să înflorească arborii de jacaranda.

Pîndeam de cinci minute musca albastră și așteptam să se așeze. N-avea chef să ia loc. Prefera să se rotească și să cînte prologul la *Pagliacci.* Ridicasem puțin pliciul și eram gata. Pe colțul biroului se întinsese o pată luminoasă de soare. Știam că mai devreme sau mai tîrziu musca avea să aterizeze acolo.

La început, nici n-am văzut-o cînd s-a așezat. Bîzîitul a încetat. Uite-o. Atunci a sunat telefonul.

Am întins mîna stîngă încet și cu răbdare. Am ridicat ușor receptorul și am șoptit :

— O clipă, vă rog.

L-am lăsat apoi cu grijă pe sugativa cafenie. Musca era încă pe colţul biroului, lucioasă, albastră-verzuie şi plină de păcate. Am tras adînc aer în piept şi-am plesnit-o. Rămăşiţele ei au traversat jumătate din încăpere şi-au căzut pe covor. M-am apropiat, am apucat-o de aripa întreagă şi i-am dat drumul în coşul de hîrtii.

— Mulţumesc c-ai aşteptat — am spus la telefon.

— Domnul Marlowe, detectivul ?

Era o voce ca de fetiţă, vorbind cam repezit. Am răspuns că-i domnul Marlowe, detectivul.

— Cît ceri pentru serviciile dumitale, domnule Marlowe ?

— Ce fel de servicii ?

Vocea se înăspri puţin.

— N-aş prea vrea să-ţi spun la telefon. E... e foarte confidenţial. Dar mai înainte de a-mi pierde vremea venind pînă la biroul dumitale aş dori să-mi fac o idee...

— Patruzeci de dolari pe zi, plus cheltuielile. Afară de cazul cînd e o afacere retribuită global.

— Mult prea mult — spuse vocea stins. Înseamnă să mă coste sute de dolari, iar eu n-am decît un salariu mic şi...

— Unde eşti ?

— Într-un *drugstore*[1]. Chiar alături de biroul dumitale.

— Puteai să economiseşti cinci cenţi. Liftu-i pe gratis.

— Ce... Ce-ai spus ?

I-am repetat.

— Urcă să te văd cum arăţi. Dac-ai intrat într-o încurcătură din cele cu care mă ocup eu, pot să-ţi dau un sfat foarte bun...

— Ar trebui să mă informez mai întîi asupra dumitale — răspunse vocea fetiţei pe un ton foarte ferm. E o chestiune extrem de delicată, extrem de personală. N-o pot discuta chiar cu oricine.

— Dacă-i atît de delicată, ai face bine să te adresezi unei detective.

---

[1] Magazin general, cu un bufet pentru băuturi.

— Dumnezeule, nici n-am știut că există ! Pauză. Nu cred că o detectivă m-ar putea ajuta. Vezi, domnule Marlowe, Orrin trăia în mijlocul unor oameni foarte răi. Așa cel puțin mi-am închipuit. Administratorul pensiunii e o persoană extrem de neplăcută. Miroase a băutură. Dumneata bei, domnule Marlowe ?

— Fiindcă veni vorba...

— Nu cred că țin să apelez la serviciile unui detectiv care consumă băuturi alcoolice, indiferent ce fel. Nu accept nici măcar tutunul.

— Ai să fi mulțumită dac-am să cojesc o portocală ?

I-am surprins indignarea la capătul firului.

— Ai putea, cel puțin, să vorbești ca un *gentleman.*

— Ce-ar fi să încerci la Clubul Universității? Am auzit că le-au mai rămas cîțiva *gentlemen*-i, deși nu sînt sigur c-au să ți-i dea pe mînă — i-am răspuns și-am închis telefonul.

Era un prim pas în direcția cea bună, dar insuficient. Ar fi trebuit să fi încuiat ușa și să mă fi ascuns sub birou.

2

Peste cinci minute răsună soneria la ușa de pe coridorul camerei pe care o foloseam ca sală de așteptare. Am auzit cum se închide ușa. Apoi n-am mai auzit nimic. Ușa dintre camera mea și sala de așteptare era întredeschisă. Am tras cu urechea și-am ajuns la concluzia că cineva se mulțumise să arunce o privire prin odaia pustie și să plece fără să mai intre. Dar am auzit bătăi ușoare în ușă. Apoi o tuse ca în astfel de ocazii. Mi-am dat jos picioarele de pe birou, m-am ridicat și

m-am dus să văd cine-i. Ea era. N-a fost nevoie să scoată un cuvînt, căci mi-am dat seama cu cine am de-a face. Şi n-avea nimic din Lady Macbeth. Era o fată micuţă, cu-răţică, o fată cu un aer cam afectat, cu păr şaten, pieptănat lins şi cu ochelari fără rame. Purta un taior cafeniu, de comandă, iar pe umăr îi atîrna de o curea, una din acele poşete pătrate, prea voluminoase, care te duc cu gîndul la surorile de caritate dînd primul ajutor răniţilor. Pe părul şaten, lins stătea o pălărie cam ponosită. Fata nu era fardată deloc şi n-avea nici bijuterii. Ochelarii fără rame o făceau să semene cu o bibliotecară.

— Asta nu-i o manieră de-a vorbi cu oamenii la telefon ! se răsti ea. Ar trebui să-ţi fie ruşine.

— Sînt prea mîndru ca s-arăt că mi-e ruşine. Intră.

I-am deschis uşa. Apoi am invitat-o să ia loc.

S-a aşezat cam la cinci centimetri de marginea scaunului.

— Dac-aş fi vorbit astfel cu unul dintre pacienţii doctorului Zugsmith, mă concedia. Doctorul e foarte pretenţios cum mă adresez pacienţilor... chiar şi celor dificili.

— Ce face amicul ? Nu l-am mai văzut de cînd am căzut de pe acoperişul garajului.

Păru surprinsă şi foarte serioasă.

— Dar, evident, n-ai de unde să-l cunoşti pe doctorul Zugsmith.

Vîrful unei limbi cam anemice i se strecură printre buze într-o cercetare furişă şi zadarnică.

— Cunosc pe un doctor George Zugsmith la Santa Rosa.

— Ah, nu. Eu vorbesc de doctorul Alfred Zugsmith din Manhattan, dar Manhattan din statul Kansas, nu Manhattan din statul New York.

— Trebuie să fie un alt doctor Zugsmith. Cum te cheamă ?

— Nu sînt sigură dacă-i cazul să-ţi spun.

— Atunci, ai venit doar să mă vezi ?

— Să zicem. Dacă trebuie să dau unei persoane complet necunoscute amănunte despre familia mea, am cel puțin dreptul să hotărăsc dacă-i genul de om în care să mă pot încrede.

— Ți-a spus cineva vreodată că ești o fetiță foarte șmecheră ?

În dosul ochelarilor fără rame, ochii ei se aprinseră brusc.

— Sper să nu îndrăznească nimeni.

Am întins mîna, am luat pipa și-am început s-o umplu.

— „Sper" nu-i chiar cuvîntul potrivit. Renunță la pălăria aia și cumpără-ți o pereche de ochelari nostimi, cu rame colorate. Știi de care, d-ăia pieziși, care-ți dau un aer oriental...

— Doctorul Zugsmith n-ar îngădui așa ceva — răspunse ea prompt. Crezi totuși că mi-ar veni bine ? întrebă și roși discret.

Am aprins pipa cu un chibrit și-am suflat fumul peste birou. Se trase înapoi.

— Dacă mă angajezi — i-am spus — ăsta sînt. Cum mă vezi. Trebuie să fii nebună să-ți închipui c-ai să dai peste niște sfinți în meseria mea. Ți-am trîntit telefonul, și totuși ai urcat pînă aici. Ai deci nevoie de ajutor. Cum te cheamă și ce s-a întîmplat ?

Se mulțumi să se uite fix la mine.

— Ascultă — i-am spus — ai venit din Manhattan, Kansas. Ultima oară cînd am învățat pe dinafară Almanahul Lumii, ăsta era un orășel pe lîngă Topeka. Cu vreo douăsprezece mii de locuitori. Lucrezi pentru doctorul Alfred Zugsmith și-l cauți pe un oarecare Orrin. Manhattan e un orășel. Sînt sigur. În Kansas nu-s decît șase orașe mari. Deci mi-ai dat destule informații ca să descopăr toată istoria familiei dumitale.

— Ce sens are s-o faci ? întrebă ea tulburată.

— S-o fac ? Dar nici nu mă gîndesc. M-am săturat de toți cei ce vin să-mi toarne poveștile lor. Stau aici fiindcă n-am unde să mă duc. N-am chef de muncă. Nu vreau nimic.

— Vorbești prea mult.

— Da, vorbesc prea mult. Oamenii singuratici vorbesc întotdeauna prea mult. Ori nu vorbesc deloc. Ş-acum la treabă. Nu pari să fi dintre cei ce apelează la detectivi particulari, mai ales la detectivii particulari pe care nu-i cunoşti.

— Ştiu — răspunse ea liniştit. Iar Orrin o să se înfurie îngrozitor, ca şi mama, de altminteri. Am ales la întîmplare numele dumitale din cartea de telefon...

— Şi cum ai făcut-o ? Cu ochii închişi sau deschişi ? Mă fixă o clipă de parc-aş fi fost un monstru.

— Şapte cu treisprezece — răspunse ea calm.

— Cum ?

— Marlowe are şapte litere — spuse ea — iar Philip Marlowe treisprezece. Şapte şi cu treisprezece...

— Cum te cheamă, pentru numele lui Dumnezeu ? am întrebat-o aproape urlînd.

— Orfamay Quest. Îşi strînse pleoapele de-ai fi zis că vrea să plîngă. Îmi silabisi numele de botez. Locuiesc cu mama — continuă ea, vorbind din ce în ce mai repede, ca şi cum timpul meu ar fi costat-o bani. Tata a murit acum patru ani. Era doctor. Fratele meu, Orrin, trebuia să se facă şi el chirurg, dar după doi ani de medicină s-a apucat de inginerie. Pe urmă, anul trecut, s-a dus să lucreze pentru Cal-Western Aircraft Company la Bay City. Nu l-a silit nimeni. Avea o slujbă bună la Wichita. Cred că pur şi simplu a vrut să vină aici, în California. Aproape toţi vrea.

— Aproape toţi *vor* — i-am spus. Dacă ai de gînd să porţi ochelarii ăştia fără rame, ar trebui, cel puţin, să fii demnă de ei.

Chicoti, îşi coborî privirea şi trase cu vîrful degetului o linie pe birou.

— Vorbeai de ochelarii ăia piezişi, care-ţi dau parcă un aer oriental ?

— Lasă asta. Ce-i cu Orrin ? L-am adus în California. L-am adus la Bay City. Ce facem acum cu el ?

Reflectă un moment şi se încruntă. Îmi studie faţa de parcă voia să ia o hotărîre. Apoi cuvintele izbucniră :

— Orrin n-avea obiceiul să ne scrie regulat. În ultimele şase luni, mamei nu i-a scris decît de două ori, iar

mie de trei ori. Ultima scrisoare e veche de cîteva luni. Mama și cu mine am căzut pe gînduri. Așa că, fiind în concediu, am venit să-l văd. Pînă acum n-a plecat niciodată din Kansas. Se opri. Nu iei note ? întrebă ea.

Am mîrîit.

— Credeam că detectivii își notează întotdeauna în carnețele.

— Lăsă glumele pe seama mea. Dumneata spune mai departe. Ai venit, deci, în concediu. Și pe urmă ce s-a-ntîmplat ?

— I-am scris lui Orrin că vin, dar n-am primit nici un răspuns. Atunci i-am trimis o telegramă din Salt Lake City, dar nu mi-a răspuns nici la ea. Așa că nu mi-a rămas decît să mă duc la locuința lui. E groaznic de departe. Am luat autobuzul. E la Bay City, pe Idaho Street, la numărul 449.

Se opri din nou, apoi repetă adresa, dar n-am notat-o nici de data asta. Mă mulțumeam să mă uit la ochelarii ei, la părul ei șaten, lins, la pălăria mică și caraghioasă, la unghiile nelăcuite, la buzele nerujate și la vîrful limbii micuțe care-i juca între buzele palide.

— Poate că nu cunoști Bay City, domnule Marlowe.

— Poate. Știu însă că de fiecare dată cînd mă duc pe-acolo trebuie să-mi cumpăr un cap nou. Vrei să-ți termin eu povestea ?

— Ce-e-e ?

Făcu niște ochi atît de mari, încît prin lentile semănau cu cei ai peștilor de mare adîncime, din acvarii.

— S-a mutat — am spus. Și nu știi unde s-a mutat. Și ți-e teamă că se destrăbălează într-un apartament foarte luxos, în compania unei persoane îmbrăcată într-un mantou lung de vizon și discret parfumată.

— Pentru numele lui Dumnezeu !

— Sau poate sînt grosolan ?

— Te rog, domnule Marlowe — rosti în cele din urmă — nu-mi pot închipui așa ceva despre Orrin. Iar dacă aude Orrin ce-ai spus, o să-ți pară rău. E în stare de niște răutăți nemaipomenite. Știu însă că s-a întîmplat ceva. E o pensiune jalnică, iar administratorul nu mi-a

plăcut deloc. Oribil individ. A zis că Orrin s-a mutat de cîteva săptămâni, că nu știe unde, că nici nu-i pasă, și că n-are chef decît să tragă o dușcă bună de gin. Nu înțeleg cum a fost în stare Orrin să locuiască la o asemenea pensiune.

— Ai zis „o dușcă de gin" ?

Se înroși.

— Așa a zis administratorul. Eu doar repet.

— Foarte bine. Continuă.

— Așadar, m-am dus la întreprinderea unde lucra. V-am spus, Call-Western Company. Mi-au comunicat c-a fost concediat odată cu mulți alții și că asta-i tot ce știu. Așa că m-am dus la oficiul poștal și-am întrebat dacă Orrin n-a anunțat cumva la ei schimbarea adresei. Mi-au răspuns că nu-mi pot da nici o informație. Interzice regulamentul. Le-am spus cum stau lucrurile, iar funcționarul de-acolo a zis că dacă eram sora lui, o să se ducă să vadă. Așa că s-a dus și-a căutat și s-a întors și-a zis nu, Orrin nu lăsase nici o nouă adresă. Astfel c-am început să mă cam neliniștesc. I s-o fi întîmplat vreun accident, sau mai știu eu ce.

— Nu te-ai gîndit s-anunți poliția ?

— N-am îndrăznit. Orrin nu mi-ar fi iertat-o. E greu să te înțelegi cu el chiar cînd e bine dispus. Familia noastră... Ezită, iar privirea ei căpătă o expresie pe care încercă s-o ascundă. Continuă cu sufletul la gură Familia noastră nu-i din cele care să...

— Ascultă — i-am spus eu plictisit — n-am vrut să spun că individul a furat un portofel. Mă gîndeam doar că poate l-o fi călcat o mașină și și-a pierdut memoria, sau că-i prea grav rănit ca să poată vorbi.

Mă pironi cu o privire nu prea admirativă.

— Dacă i s-ar fi întîmplat așa ceva, am fi aflat. În buzunarele oricui există cîte un indiciu după care să-l identifici.

— Cîteodată nu le mai rămîn decît buzunarele.

— Încerci cumva să mă sperii, domnule Marlowe ?

— Dac-aș încerca, n-aș reuși deloc. Ce-ți închipui la urma urmei că s-a-ntîmplat ?

Își duse arătătorul subțire la buze și îl atinse prudent cu vîrful limbii.

— Dac-aș fi știut, n-aș mai fi venit la dumneata. Cît ceri ca să-l găsești ?

Am făcut o pauză lungă, apoi am răspuns :

— Adică, singur, fără ajutorul nimănui ?

— Da, singur, fără ajutorul nimănui.

— Hm. Depinde. Ți-am spus care e tariful meu.

Își adună mîinile pe marginea biroului, apoi și le încleștă violent. N-am văzut niciodată gesturi mai lipsite de sens ca ale ei.

— Mi-am închipuit că dumneata fiind detectiv, și priceput la lucruri de-astea, o să-l poți găsi imediat — spuse ea. Nu-ți pot oferi mai mult de douăzeci de dolari. Trebuie să-mi plătesc masa și hotelul, și biletul de tren înapoi și, știi, hotelul e îngrozitor de scump, iar masa în tren...

— La ce hotel stai ?

— Nu te supăra, dar aș prefera să nu-ți spun.

— De ce ?

— Mai bine să nu-ți spun. Mi-e o frică de moarte să nu se înfurie Orrin. De fapt, pot să-ți telefonez oricînd, nu-i așa ?

— Hm. Ascultă, domnișoară Quest, de ce altceva îți mai e frică, în afară de furia lui Orrin ?

Pipa mi se stinsese. Am aprins-o și-am privit-o pe fată, pe deasupra ei.

— Fumatul pipei nu-i un obicei cam dezgustător ?

— Probabil. Dar o să trebuiască mai mult de douăzeci de dolari ca să mă faci să renunț. Și nu încerca să eviți întrebările mele.

— Nu-ți permit să vorbești așa cu mine ! se înfurie ea. Fumatul pipei e, în orice caz, un obicei dezgustător. Mama nu l-a lăsat niciodată pe tata să fumeze în casă, nici măcar în ultimii doi ani pe care i-a mai apucat după infarct. Tata avea obiceiul să stea uneori cu pipa stinsă în gură. Mamei însă nu i-a plăcut nici asta. Eram plini de datorii și i-a spus că nu-și poate îngădui luxul s-arunce banii pe lucruri inutile, ca tutunul. Biserica avea mult mai mare nevoie de bani, decît tata.

— Încep să înțeleg — am zis încetișor. Într-o familie ca a voastră, vă face sigur cineva de rîs.

Se ridică brusc și își strînse la șold trusa de prim-ajutor.

— Nu-mi place persoana dumitale. Și nu cred c-am să te angajez. Dacă insinuezi că Orrin a săvîrșit ceva rău, te-asigur că nu *el* ne-a făcut familia de rîs.

Nici n-am clipit. S-a sucit brusc, a luat-o spre ușă, a pus mîna pe clanță, apoi s-a întors din mers, a revenit spre mine și, deodată, a început să plîngă. Am reacționat la lacrimile ei ca un pește împăiat la o momeală proaspătă. A scos o batistă mică și și-a tamponat colțul ochilor.

— Acum cred c-ai să chemi poliția — se bîlbîi ea. Iar ziarul din Manhattan o să afle și-o să ne calomnieze.

— Nu crezi așa ceva și nu-ncerca să mă impresionezi. Arată-mi o fotografie de-a lui Orrin.

Vîrî grăbită batista la loc și scoase altceva din geantă. Îmi întinse peste birou un plic. Subțire, deși putea să cuprindă cîteva fotografii. Nu m-am uitat înăuntru.

— Descrie-mi-l pe Orrin — i-am spus.

Se concentră. Avu astfel prilejul să-și joace sprîncenele.

— În martie trecut a împlinit douăzeci și opt de ani. Are păr șaten deschis, mult mai deschis ca al meu, ochii albaștri, mult mai deschiși ca ai mei, și-și piaptănă părul peste cap. E foarte înalt, peste un metru optzeci. N-are însă decît vreo șaptezeci de kilograme. E cam ciolănos. Își lăsase o mustăcioară blondă, dar mama l-a obligat să și-o radă. Zicea că...

— Nu-mi spune ! Zicea că i-a cerut preotul să și-o radă ca să-și umple cu ea o pernă.

— Nu-ți permit să vorbești așa despre mama ! țipă ea, pălind de furie.

— Hai, lasă prostiile ! Au rămas încă destule lucruri pe care nu le cunosc despre dumneata. Nu mai face pe mironosița cu mine. Orrin are niscai semne distinctive, cum ar fi alunițele, cicatricele, sau psalmul douăzeci și trei tatuat pe piept ? Și nu te mai deranja să roșești.

— Nu-i nevoie să țipi la mine. De ce nu te uiți la fotografii ?

— Fiindcă-i probabil îmbrăcat. La urma urmei, ești sora lui. Ar fi cazul să știi.

— Nu, n-are nici un semn. I-a rămas o mică cicatrice pe mîna stîngă de cînd i-au scos un neg.

— Ce obiceiuri are ? Cum se distrează ? În afară de faptul că nu fumează, nu bea și nici nu umblă cu fete.

— Dar... de unde știi ?

— De la mama dumitale.

Zîmbi. Începeam să mă întreb dacă nu cumva băuse. Avea dinții foarte albi, regulați și vorbea cu buzele strînse. Era semnificativ.

— Ești caraghios. Orrin studiază tot timpul și are un aparat de fotografiat foarte scump, cu care-i pozează pe unii fără ca ei să știe. Uneori, respectivii se-nfurie. Orrin spune însă c-ar trebui să se vadă așa cum sînt în realitate.

— Să sperăm că lui n-o să i se-ntîmple asta niciodată. Ce fel de aparat e ?

— Unul din acelea mici cu lentila foarte fină. Poți să fotografiezi cu el pe aproape orice lumină. Un Leica.

Am deschis plicul și-am scos dinăuntru cîteva fotografii mici, foarte clare.

— Astea, desigur, n-au fost luate c-un astfel de aparat.

— O, nu ! Le-a făcut Philip, Philip Anderson. Un băiat cu care am fost prietenă o vreme. Se opri și suspină. Și cred că ăsta-i adevăratul motiv pentru care am venit la dumneata, domnule Marlowe. Pentru că și pe dumneata te cheamă tot Philip.

— Hm — m-am mulțumit eu să-i răspund, deși m-am simțit vag mișcat. Ce s-a-ntîmplat cu Philip Anderson ?

— Dar vorbeam despre Orrin...

— Știu — am întrerupt-o. Ce s-a-ntîmplat totuși cu Philip Anderson ?

— E încă la Manhattan. Privi într-o parte. Mamei nu-i prea place de el. Bănuiesc că știi despre ce-i vorba.

— Da, știu — i-am răspuns. N-ai decît să plîngi dacă vrei. N-am să ți-o iau în nume de rău. Și eu, unul, mă smiorcăi groaznic.

M-am uitat la cele două fotografii. Una din ele, cam voalată, nu-mi era de nici un ajutor. Cealaltă, o poză des-

tul de bine scoasă, reprezenta un tip înalt şi ciolănos, cu ochii foarte apropiaţi, cu buze subţiri şi drepte şi o bărbie ascuţită. Avea expresia la care mă aşteptam. Era tipul care ţi-ar fi făcut imediat observaţie, dac-ai fi uitat să te ştergi de noroi pe pantofi. Am pus fotografiile pe birou şi-am privit-o pe Orfamay Quest, încercînd să găsesc pe figura ei măcar o trăsătură de-a lui. N-am reuşit. Nici cea mai slabă umbră de asemănare familială, ceea ce, fireşte, nu-nseamnă absolut nimic. Şi nici n-a însemnat vreodată.

— Foarte bine — am spus. Am să mă duc pînă la pensiune şi-am să văd ce-i pe-acolo. Ar trebui însă să-ţi cam dai seama cum stau lucrurile. Orrin soseşte într-un oraş necunoscut. O vreme cîştigă bani buni. Poate mai mulţi decît a cîştigat vreodată. Cunoaşte oameni cum n-a mai întîlnit. Iar ăsta nu-i un oraş — crede-mă că nu-i, cunosc Bay City — cum e Manhattan din statul Kansas. Aşa c-a lăsat baltă învăţătura şi nu vrea ca familia lui să afle. Are să-i treacă.

O clipă îşi pironi în tăcere privirea asupra mea, apoi clătină din cap.

— Nu, Orrin nu-i în stare de-aşa ceva, domnule Marlowe.

— Oricine-i în stare. Mai ales unul ca Orrin. Genul de individ provincial, ipocrit, ţinut din scurt toată viaţa, de mămica şi de popi. Ajuns aici, se simte singur. Face rost de bani buni. Ar vrea să se distreze niţel, dar nu distracţii popeşti. Să nu crezi c-am ceva împotriva lor. Dar cred că-i sătul de-aşa ceva, nu ?

Dădu din cap fără să scoată un cuvînt.

— Aşa c-are chef să se distreze şi nu prea ştie cum. Pentru asta îţi trebuie experienţă. S-a încurcat cu vreo damă, a început să bea şi are impresia c-a săvîrşit o crimă, de parc-ar fi furat izmenele [illegible] definitiv, merge pe douăzeci şi nouă de ani şi [illegible] tăvălească în mocirlă, treaba lui. Găseşte el pe [illegible]pra căruia să dea toată vina mai tîrziu.

— Nu vreau să te cred, domnule Marlowe — spuse ea încet. Aş fi disperată dacă mama...

— Era vorba de douăzeci de dolari — am întrerupt-o.

— Trebuie să-ţi plătesc acum ?

Părea uluită.

— Cum e obiceiul în Manhattan, Kansas ?

— N-avem nici un detectiv particular la Manhattan. Doar poliţie. Adică, nu cred c-avem detectivi.

Scotoci din nou prin sacoşa de unelte şi trase dinăuntru un portofel roşu din care scoase mai multe bancnote, împăturite fiecare grijuliu. Trei de cinci dolari şi cinci de un dolar. Nu părea să-i mai fi rămas multe înăuntru. Ţinu portofelul astfel ca să văd cît e de gol. Netezi apoi bancnotele pe birou, le puse una peste alta şi le împinse spre mine. Foarte încet, foarte tristă, de parcă şi-ar fi înecat pisoiul iubit.

— Să-ţi dau o chitanţă ?

— N-am nevoie de chitanţă, domnule Marlowe.

— Am eu, în schimb. Refuzi să-mi dai numele şi adresa, aşa că-mi trebuie un act cu numele dumitale.

— La ce-ţi trebuie ?

— Ca să dovedesc că lucrez pentru dumneata.

Am scos chitanţierul, am trecut suma şi i l-am întins ca să semneze copia. N-a vrut. După o clipă a luat în silă creionul chimic şi a scris pe copie „Orfamay Quest" cu litere regulate, ca ale unei secretare.

— Nici acum nu-ţi treci adresa ?

— Mai bine, nu.

— Telefonează-mi atunci cînd vrei. E şi numărul de acasă în cartea de telefon. Blocul Bristol, apartamentul 428.

— Puţin probabil c-am să te vizitez — răspunse ea rece.

— Nici nu te-am invitat. Telefonează-mi, dacă vrei, pe la patru. S-ar putea să fi aflat ceva. S-ar putea, tot atît de bine, să nu fi aflat nimic.

— Sper că mama n-o să considere c-am făcut o greșeală — zise ea și se ridică zgîndărindu-și buza cu unghia palidă. Vreau să spun, o greșeală fiindc-am venit aici.

— Nu-mi mai pomeni de lucrurile care nu-i plac mamei dumitale. Scutește-mă.

— Cum îți permiți ?

— Și încetează cu „cum îți permiți".

— Am impresia că ești foarte arogant.

— Nu, n-ai impresia asta. Crezi că sînt șmecher. Iar eu cred că ești o mică mincinoasă încîntătoare. Nu-ți închipui că tot ce fac e pentru douăzeci de dolari, nu-i așa ?

Se uită drept la mine, iar privirea i se răci brusc.

— Atunci de ce ?

Cum nu i-am răspuns, adăugă

— Fiindc-a venit primăvara ?

Am continuat să tac. S-a înroșit nițel. Apoi a chicotit.

Nu-mi venea să-i spun că mă plictiseam de moarte neavînd ce face. Poate că era într-adevăr din pricina primăverii. Sau a ceva din ochii ei, a ceva mult mai vechi decît orașul Manhattan, din statul Kansas.

— Cred că ești, de fapt, foarte drăguț — zise ea încet.

Apoi se întoarse repede și ieși aproape în fugă din birou. Pe coridorul de afară pașii ei scoteau un sunet mic, ascuțit, ca o ciocănitură, așa cum ciocănea mama ei pe marginea mesei din sufragerie cînd tatăl ei încerca să mai ia pe furiș o bucată de plăcintă. Și bătrînul era lefter. Nu mai avea nimic. Nu-i mai rămăsese decît să stea pe-un balansoar pe veranda din față, acolo în Manhattan, Kansas, cu o pipă stinsă în gură. Se legăna pe veranda din față, încet, cu răbdare, pentru că atunci cînd ai avut un infarct trebuie să iei lucrurile încet și cu răbdare. Și să aștepți infarctul următor. În gură cu o pipă goală. Fără tutun. Nu-i rămînea decît să aștepte.

Am vîrît într-un plic cei douăzeci de dolari greu cîștigați de la Orfamay Quest, i-am scris numele pe plic și i-am dat drumul în sertarul biroului. Nu mă atrăgea ideea de a mă plimba cu atîția bani la mine.

3

Puteai cunoaşte Bay City cu mult înainte de a cunoaşte Idaho Street. Şi puteai afla multe despre Idaho Street fără ca măcar să cunoşti casa cu numărul 449. Blocul din faţă avea trotuarul desfundat, ajuns din nou aproape ţărînă. Gardul strîmb al unui depozit de cherestea mărginea pavajul crăpat de peste drum. Cam pe la jumătatea străzii, şinele ruginite ale unui drum de tranzit intrau pe două porţi înalte de lemn, legate cu un lanţ, ce nu păreau deschise de douăzeci de ani. Pe porţi şi de-a lungul gardului, copiii scriseseră şi desenaseră cu cretă.

Pe veranda din faţă, scundă şi nevopsită, a casei cu numărul 449 erau risipite cinci scaune-balansoar, din lemn şi nuiele, pe care legăturile de sîrmă şi aerul umed al plajei le mai ţineau încă în picioare. Jaluzelele verzi ale ferestrelor de jos ale casei erau lăsate pe trei sferturi şi crăpate. Lîngă uşa de la intrare se afla un anunţ mare : „Nu avem camere libere". Anunţul stătea acolo de foarte mult timp. Se decolorase şi era plin cu murdărie de muşte. Uşa dădea într-un coridor lung, de unde urcau nişte scări în spirală ce reveneau spre intrare. În dreapta — un raft strîmt, avînd atîrnat alături, de un lanţ, un creion chimic. Deasupra — un buton de sonerie şi un anunţ : „Administrator" — scris cu litere galbene şi negre şi prins în trei pioneze, din care nu erau două la fel. Pe zidul din faţă — un telefon cu plată.

Am apăsat pe butonul soneriei. Am auzit-o sunînd prin apropiere, dar nu se întîmplă nimic. Am apăsat încă o dată. Acelaşi rezultat. M-am strecurat pînă la o uşă cu o placă metalică, în alb şi negru : „Administrator". Am bătut la ea. Apoi i-am tras un picior. Nimeni nu păru să se sinchisească.

Am ieşit din nou din casă şi-am luat-o pe-alături, de-a lungul unei alei strîmbe, betonate, care ducea la intrarea de serviciu. Aveam impresia că locuinţa administratorului trebuia să se găsească pe-aici. În restul casei nu erau pro-

babil decît camere de închiriat. Pe mica verandă am dat peste o ladă de gunoi murdară și o lădiță de lemn plină cu sticle de băutură goale. Dincolo de ușa cu plasă a verandei, ușa din dos a casei era deschisă. Înăuntru domnea întunericul. Mi-am lipit fața de plasa de sîrmă și-am tras cu ochiul. Prin ușa din spatele verandei am văzut un scaun cu spătarul înalt, cu o haină atîrnată pe el, iar pe scaun un tip în cămașă, cu mînecile sumese și cu pălăria pe cap. Tipul era scund. N-am văzut ce face, dar părea că stă la capătul unei mese fixată în perete și își ia micul dejun într-un colț.

Am bătut în ușa cu plasă. Omul nu mi-a dat nici o atenție. Am bușit din nou, mai tare. De data asta s-a lăsat pe spate cu scaunul și mi-a arătat o față mică și palidă, în care era înfiptă o țigară.

— Ce pofteşti ? se răsti el.

— Unde-i administratorul ?

— Nu-i aici, șefule.

— Da' tu cine ești ?

— Ce te privește ?

— Vreau o cameră.

— N-avem camere libere, șefule. Nu știi sa citești literele de tipar ?

— Întîmplător am alte informații.

— Nu mai spune ? Scutură scrumul cu unghia, fără să scoată țigara din gaura lui mică și tristă. Hai, întind-o.

Își readuse scaunul cu picioarele pe pămînt și își văzu mai departe de treabă.

Am coborît cu zgomot treptele verandei, apoi m-am întors tiptil. Am pipăit cu grijă ușa cu plasă. Era prinsă cu un cîrlig. L-am ridicat cu lama briceagului și l-am învîrtit ușor. Se auzi un zgomot slab, acoperit însă de altele mai puternice ce răzbăteau din fund, din bucătărie.

Am pășit înăuntru, am traversat veranda de serviciu și-am intrat în bucătărie. Stîrpitura era prea ocupat ca să mă observe. Bucătăria avea o mașină de gătit cu trei ochiuri, cîteva policioare cu farfurii soioase, un frigider ciobit și o masă într-un colț, pentru micul dejun. Masa era acoperită cu bani. Majoritatea bancnote, dar și monezi de argint, de toate felurile, pînă la un dolar. Stîr-

pitura îi număra, îi făcea fişicuri şi-i trecea într-un carneţel. Îşi umezea creionul în gură, fără să mişte ţigara care-i ardea între buze.

Pe masă trebuie să fi fost cîteva sute de dolari.

— Zi de chirii ? l-am întrebat bine dispus.

Stîrpitura s-a întors cu o mişcare extrem de iute. O clipă zîmbi şi nu răspunse. Zîmbetul unui om a cărui minte nu zîmbeşte. Scoase chiştocul din gură, îi dădu drumul pe duşumea şi-l strivi cu talpa. Luă o altă ţigară din buzunarul cămăşii, o înfipse în gaura rămasă pe faţă şi scotoci după un chibrit.

— Îmi place cum ai intrat — zise el amabil.

Fiindcă nu găsea chibrit, se suci cu o mişcare degajată pe scaun şi-şi vîrî mîna în buzunarul hainei. Un obiect greu se lovi de piciorul scaunului. L-am înşfăcat de încheietura mîinii mai înainte ca acel obiect greu să iasă din buzunar. Se lăsă cu toată greutatea pe spate şi buzunarul hainei începu să se ridice spre mine. Atunci am împins scaunul de sub el.

Căzu rău pe duşumea şi se lovi cu capul de colţul mesei. Asta nu l-a împiedicat să încerce din nou să-mi tragă una cu piciorul în burtă. M-am dat înapoi cu haina lui în mînă şi-am scos din buzunarul ei revolverul de calibrul 38 pe care-l pipăise pînă atunci.

— Să nu-ţi închipui că dacă stai pe jos o să fim prieteni — i-am spus.

Se ridică încet, prefăcîndu-se mai ameţit decît era. Îşi duse mîna la guler, la ceafă, şi lumina sclipi pe metal în timp ce braţul lui zvîcni spre mine. Era un şmecher mic şi îndrăzneţ.

L-am plesnit peste bărbie cu propriul lui revolver şi se întinse la loc pe duşumea. L-am călcat pe mîna care ţinea cuţitul. Se schimonosi de durere, dar nu scoase nici un sunet. Am făcut vînt cuţitului cu piciorul într-un colţ. Era un cuţit lung şi subţire şi părea foarte ascuţit.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine — i-am spus. Scoţi pistolul şi arunci cu cuţitul în oamenii care nu caută decît o locuinţă. Chiar şi în vremurile astea, e o manevră învechită.

Îşi prinse mîna rănită între genunchi, o strînse şi începu să fluiere printre dinţi. Lovitura peste bărbie nu părea să-l fi afectat.

— În regulă — zise el — am priceput. Nu poţi să ai pretenţia să fiu perfect. Ia banii şi cară-te. Să nu crezi însă că n-o să punem laba pe tine.

M-am uitat la colecţia de bancnote mici şi mijlocii şi la monedele de un dolar de pe masă.

— Judecînd după arsenalul tău, întîmpini probabil, o serioasă rezistenţă cînd strîngi chiria. Am traversat odaia spre uşa care dădea înăuntru şi-am apăsat pe clanţă. Nu era încuiată. M-am întors. Îţi las revolverul în cutia de scrisori — i-am spus. Data viitoare du-te şi vezi cine sună.

Fluiera încă uşor printre dinţi şi îşi ţinea mîna. Îmi aruncă o privire piezişă, gînditoare, apoi împinse banii într-o servietă ponosită şi o încuie. Îşi scoase pălăria, o netezi, o aşeză pe cap cu un gest stilat şi-mi zîmbi calm şi sigur de el.

— N-am nevoie de pistol. Geme oraşul de arme. Lasă însă, şişul la Clausen. M-am chinuit mult ca să-l ascut.

— Ai şi operat cu el ?

— Poate. Mă ameninţă cu degetul. Cine ştie, s-ar putea să ne mai întîlnim în curînd. Cînd o să am şi-un prieten cu mine.

— Spune-i atunci să poarte o cămaşă curată. Şi să-ţi dea şi ţie una.

— Doamne, Doamne — zise dojenitor stîrpitura — ce brutali sîntem cînd ni s-a agăţat o insignă de poliţist.

Trecu uşor pe lîngă mine şi coborî scările de lemn ale verandei din spate. Paşii lui bocăniră pe stradă, apoi se pierdură. Semănau leit cu răpăitul tocurilor lui Orfamay pe coridorul de la biroul meu. Nu ştiu de ce, dar am încercat sentimentul ciudat că n-am apreciat lucrurile la justa lor valoare. Senzaţia era inexplicabilă. Se datora poate faptului că stîrpitura avea ceva inflexibil. Nu chelălăise, nu făcuse scandal, ci se mulţumise să zîmbească, să fluiere printre dinţi, să vorbească şoptit şi să-mi arunce o privire ce promitea că n-are să mă uite.

M-am apropiat şi-am luat de jos cuţitul. Avea lama lungă şi subţire, ca o pilă de unghii ascuţită şi lustruită

bine. Mînerul şi apărătoarea erau dintr-un material plastic uşor şi păreau dintr-o singură bucată. Am apucat cuţitul de mîner şi l-am zvîrlit sec în masă. Lama s-a desfăcut singură şi s-a înfipt tremurînd în lemn.

Am răsuflat adînc, am împins mînerul la loc în lamă şi l-am tras din masă. Ciudat cuţit, făcut cu un scop şi un plan anume, nici unul plăcut.

Am deschis uşa din dos a bucătăriei şi-am trecut dincolo cu revolverul într-o mînă şi cu cuţitul în cealaltă.

Era o cameră de toate zilele, cu un pat ce se fixează în perete, lăsat însă jos şi cu aşternuturile mototolite. Alte mobile : un fotoliu bombat, cu un braţ găurit de o arsură, şi un birou de stejar, înalt, cu sertare şi capac rabatabil, ca vechile chepenguri de pivniţă, ce stătea sprijinit de zid, lîngă fereastra de la stradă. Alături, o dormeză, iar pe dormeză, un bărbat. Picioarele încălţate în ciorapi cenuşii, noduroşi îi atîrnau peste marginea dormezei. Capul îi zăcea la o jumătate de metru de pernă. Nu pierduse însă mare lucru, judecînd după culoarea feţei de pernă. Partea superioară a trupului era îmbrăcată într-o cămaşă decolorată rău şi un pulover cenuşiu, complet uzat. Avea gura deschisă, faţa îi lucea de transpiraţie şi răsufla ca o rablă de Ford cu radiatorul spart. Pe noptiera de alături se găsea o farfurie cu mucuri de ţigări, din care unele păreau răsucite de mînă. Pe jos, o sticlă de gin aproape plină şi o ceşcuţă în care fusese poate cafea, dar de mult. Odaia duhnea mai ales a gin şi a aer stricat, deşi în aer plutea şi un iz de marijuana.

Am deschis fereastra, mi-am sprijinit fruntea de plasa metalică ca să trag puţin aer curat în plămîni şi m-am uitat pe stradă. Doi copii se plimbau pe biciclete de-a lungul gardului de la depozitul de cherestea, oprindu-se uneori să examineze obscenităţile desenate pe scînduri. Nici o altă mişcare prin apropiere. Nici măcar un cîine. Mai încolo, la colţul străzii, se ridicase un nor de praf, ca şi cum ar fi trecut o maşină.

M-am apropiat de birou. Înăuntru am dat peste registrul casei, aşa că l-am răsfoit pîn-am ajuns la numele Orrin P. Quest, scris de mînă, cu o meticulozitate perfectă, iar la numărul 214 o altă mînă, al cărei scris nu mai era

nici meticulos, nici perfect, completase cu creionul fişa. Am parcurs registrul pînă la capăt, dar n-am mai găsit pe nimeni trecut la camera 214. Un anume G W. Hicks ocupa camera 215. Am vîrît registrul la loc în birou şi am traversat odaia spre dormeză. Omul încetă să sforăie şi să bolborosească şi-şi zvîrli braţul drept peste trup, cu gestul unui orator. M-am aplecat, i-am strîns nasul între două degete şi i-am îndesat în gură o bucată din pulover. S-a oprit din sforăit şi a deschis brusc ochii. Erau voalaţi şi congestionaţi. Se luptă cu mîna mea. Cînd am fost sigur că-i complet treaz, i-am dat drumul, am luat de jos sticla plină cu gin şi-am turnat niţel într-un pahar răsturnat alături. I-am întins paharul. Mîna i se repezi înainte ca splendida nerăbdare a unei mame ce-şi întîmpină fiul pierdut.

— Am îndepărtat paharul ca să nu-l poată ajunge şi l-am întrebat

— Tu eşti administratorul ?

Îşi linse buzele unsuroase şi făcu

— Grrr.

Încercă să apuce paharul. L-am aşezat pe masă, în dreptul lui. Îl luă grijuliu cu ambele mîini şi şi-l turnă pe faţă. Apoi, rîzînd copios, zvîrli cu paharul în mine. Am apucat să-l prind şi să-l pun la loc pe masă. Omul mă măsură cu atenţie, încercînd zadarnic să pară treaz.

— Ce vrei ? croncăni el, plictisit.

— Tu eşti administratorul ?

Dădu din cap afirmativ şi aproape căzu de pe dormeză.

— Trebuie să fiu beat — zise el. Niţel, niţeluş beat.

— Nu eşti prea rău beat. Mai răsufli încă.

Îşi lăsă picioarele pe duşumea şi-şi îndreptă trupul. Chicoti deodată amuzat, făcu trei paşi neregulaţi, căzu din nou în genunchi, se sprijini în palme şi încercă să muşte piciorul unui scaun.

L-am ridicat în picioare, l-am aşezat pe fotoliul bombat, cu braţul ars, şi i-am turnat o duşcă din doctoria lui. O bău, se cutremură violent şi deodată privirea păru că-şi revine, devenind şireată. Beţivii de felul lui au brusc clipe de înţelegere limpede a realităţii. Niciodată nu ştii cînd vine acea clipă şi nici cît are să ţină.

— Cine dracu eşti ? mîrîi el.
— Caut pe un anume Orrin P. Quest.
— Pe cine ?
Am repetat. Se şterse pe faţă cu mîinile şi spuse scurt:
— S-a cărat.
— Cînd ?
Flutură mîna, aproape căzu de pe scaun, apoi o agită în direcţia opusă pentru a-şi restabili echilibrul.
— Dă-mi să beau — zise el.
I-am mai turnat o porţie de gin şi-am ţinut-o la depărtare.
— Dă-o-ncoa' ! mă somă el. Sînt nefericit.
— Nu-ţi cer decît să-mi dai adresa actuală a lui Orrin P Quest.
— Ştii că eşti bine ! — spuse el spiritual şi făcu o încercare moale să ajungă la pahar.
Am lăsat paharul pe duşumea, apoi am scos şi i-am întins una din cărţile mele de vizită.
— Asta te poate ajuta să te concentrezi.
O privi atent, rînji, o îndoi, apoi o mai îndoi o dată. O ţinu în palma desfăcută, o scuipă şi o aruncă peste umăr.
I-am întins paharul cu gin. Îl bău în sănătatea mea. dădu solemn din cap şi-l aruncă şi pe el peste umăr. Paharul se rostogoli pe podea şi se lovi de rama parchetului. Omul se sculă cu o uşurinţă surprinzătoare, ridică degetul gros spre tavan, îşi strînse în palmă celelalte degete şi scoase printre dinţi un sunet ascuţit.
— Cară-te ! — zise el. Am prieteni. Se uită la telefonul din perete, apoi îndărăt la mine cu un aer şiret. Cîţiva băieţi care au să aibă ei grijă de pielea ta — rînji el.
Nu i-am răspuns.
— Nu mă crezi, hm ? răcni el deodată, furios.
Am clătinat sceptic din cap.
Se îndreptă spre telefon, înşfăcă receptorul din agăţătoare şi formă cinci numere. L-am urmărit. Unu-trei-cinci-şapte-doi.

Deocamdată îşi epuizase toată energia. Receptorul îi scăpă din mînă, se lovi de perete, iar el se aşeză jos, alături. Duse receptorul la ureche şi bombăni cu faţa la perete :

— Dă-mi-l pe doctor.

Am ascultat în tăcere.

— Vince ! Doctore ! strigă el enervat. Scutură receptorul şi-l zvîrli cît colo. Se lăsă în mîini pe duşumea şi începu să se tîrască în cerc. Cînd mă văzu, păru surprins şi se înfurie. Se ridică din nou, bălăbănindu-se, şi-mi întinse mîna. Mai dă-mi o băutură.

Am cules paharul de jos şi i-am turnat ce mai rămăsese în sticla de gin. Îl primi cu demnitatea unei ducese cherchelite, dădu băutura pe gît cu un gest impertinent, păşi calm spre dormeză, se întinse pe ea şi îşi puse paharul sub cap, drept pernă. Adormi pe loc.

Am atîrnat receptorul în furcă, am mai aruncat o privire prin bucătărie, mi-am plimbat mîinile peste trupul lui şi i-am scos din buzunar o legătură de chei. Printre ele şi un şperaclu.

Uşa de la hol se închidea automat, aşa că am fixat-o ca să mă pot întoarce şi-am pornit-o în sus pe scări. Pe drum, m-am oprit ca să notez pe un plic Doctorul Vince, 13572. Putea fi un indiciu.

În timp ce urcam, casa era cufundată într-o tăcere deplină.

4

Şperaclul bine pilit al administratorului mă ajută să deschid fără zgomot uşa camerei 214. Am împins-o. Odaia nu era goală. Un tip îndesat şi voinic stătea cu spatele la uşă, aplecat asupra unui geamantan de pe pat. Pe cuvertură se aflau cămăşi, ciorapi şi lenjerie de corp, iar el le împacheta cu răbdare şi atenţie, sîsîind încet şi monoton.

În clipa cînd balamalele scîrțîiră, omul se încordă. Întinse mîna spre pernă.

— Mă iertați — i-am zis — dar administratorul mi-a spus că odaia e goală.

Tipul era chel ca un grapefruit. Purta pantaloni gri-închis din flanel, susținuți de bretele de plastic transparente, peste o cămașă albastră. Își scoase mîna de sub pernă, și-o duse la cap, apoi o lăsă în jos. Se întoarse spre mine, și de data asta avea păr.

Arăta la fel de firesc cum poate arăta părul: neted, castaniu și fără cărare. Mă privi furios pe sub perucă.

— Nu strică niciodată să bați la ușă — zise el.

Avea o voce groasă și o față lată, de om prudent, cu o mare experiență de viață.

— De ce să bat dacă administratorul mi-a spus că odaia e goală ?

Dădu satisfăcut din cap. Expresia furioasă dispăru. Fără altă invitație, am înaintat în cameră. O revistă cu istorii pornografice stătea cu copertele în sus pe pat, alături de valiză. Într-o scrumieră de sticlă verde ardea o țigară de foi. Camera era îngrijită și în ordine, iar pentru acea casă — curată.

— Probabil că și-a închipuit că te-ai și mutat — am zis, încercînd să par bine intenționat și cu un oarecare talent pentru a spune adevărul.

— E liberă într-o jumătate de oră.

— Îmi dai voie să mă uit și eu prin cameră ?

— Nu ești de mult la oraș, nu-i așa ? zise el, zîmbind trist.

— De ce-ntrebi ?

— Ești nou-venit, nu ?

— De ce-ntrebi ?

— Îți place casa și cartierul ?

— Nu prea. Odaia e însă bună.

Rînji, scoțînd la iveală un dinte îmbrăcat în porțelan, prea alb pentru cel de alături.

— De cît timp cauți ?

— De-abia am început. De ce mă întrebi ?

— Mă faci să rîd — zise el fără să rîdă. În orașul ăsta nu te uiți prin camere. Le iei pe nevăzute. Urbea e atît

de ticsită, încît făceam rost de zece dolari doar spunînd că-i o cameră liberă aici.

— Sînt dezolat. Un oarecare Orrin P. Quest mi-a vorbit de ea. Așa c-ai pierdut cei zece dolari.

— A, da ?

Nici n-a clipit. N-a mișcat un mușchi. Parc-aș fi vorbit cu o broască țestoasă.

— Nu face pe nebunul cu mine — spuse el. O să-ți pară rău.

Își luă țigara de foi din scrumiera de sticlă verde și suflă puțin fum prin care îmi aruncă o privire cenușie, rece. Am scos o țigară și m-am frecat cu ea pe bărbie.

— Ce pățesc cei ce fac pe nebunii cu tine ? l-am întrebat. Le dai să-ți țină peruca ?

— Nu te-agăța de peruca mea — zise el furios.

— Iartă-mă.

— La intrare e un anunț că nu sînt camere libere. De ce-ai venit pînă aici și cum ai găsit odaia asta ?

— N-ai reținut numele — i-am răspuns. Orrin P. Quest.

I l-am silabisit. Nici măcar asta nu l-a încîntat. Urmă o pauză încordată.

Se întoarse cu o mișcare abruptă și vîrî în valiză un teanc de batiste. M-am tras nițel mai aproape de el. Cînd reveni cu fața la mine, figura lui căpătase o expresie parcă pînditoare. De fapt, o avusese de la bun început.

— E prieten cu tine ? întrebă el în treacăt.

— Am copilărit împreună.

— Un tip liniștit — spuse el degajat. Ne salutam. Lucrează la Cal-Western, nu ?

— A lucrat.

— Ah ! A plecat de-acolo ?

— L-au dat afară.

Am continuat să ne pîndim. Era inutil. O făcusem amîndoi de prea multe ori în viață ca să ne mai așteptăm la miracole.

Își duse iar țigara de foi la buze și se așeză pe marginea patului, lîngă valiza deschisă. Aruncîndu-mi o privire înăuntru am zărit patul pătrat al unui revolver automat ieșind discret de sub o pereche de chiloți împăturiți neglijent.

— Quest ăsta a plecat de zece zile — zise el gînditor. Şi îşi mai închipuie că odaia e liberă ?

— Judecînd după registru, e într-adevăr liberă.

— Beţivanul ăla de jos nu s-a mai uitat prin registru de-o lună — zise el, mîrîind dispreţuitor. Ascultă... stai niţel. Privirea i se ascuţi, iar mîna îi rătăci nepăsător pe valiza deschisă, împingînd în treacăt ceva din apropierea armei. Cînd mîna se îndepărtă, revolverul nu se mai vedea. Am fost distrat toată dimineaţa, altminteri ar fi trebuit să-mi dau seama pe loc. Eşti detectiv.

— Perfect. Să spunem că sînt detectiv.

— Ce pofteşti ?

— Nu poftesc nimic. M-am întrebat doar ce cauţi aici.

— M-am mutat de la 215, de vizavi. Camera asta-i mai bună. Asta-i tot. E simplu. Eşti mulţumit ?

— Foarte mulţumit — i-am răspuns, supraveghindu-i mîna ce putea înşfăca arma, dacă-i venea chef.

— Ce fel de detectiv eşti ? Din oraş ? Să văd legitimaţia.

Nu i-am răspuns.

— Nu cred că n-ai nici o legitimaţie.

— Dacă ţi-o arăt, ai fi în stare să spui că-i falsă. Aşadar, tu eşti Hicks.

Mă privi surprins.

— George W. Hicks — am spus. E scris în registru. Camera 215. Adineauri mi-ai spus că te-ai mutat de la 215. Am aruncat o privire prin odaie. Dacă ai avea aici o tablă, ţi-aş scrie pe ea numele.

— La urma urmei, nu-i cazul să ne batem joc unul de altul. Fireşte, eu sînt Hicks. Îmi pare bine că te-am întîlnit. Cum te cheamă ?

Îmi întinse mîna. I-am strîns-o, dar nu ca-şi cum aş fi ţinut morţiş.

— Marlowe. Philip Marlowe.

— Ascultă-mă — zise politicos — minţi de stingi.

I-am rîs în faţă.

— N-ajungi nicăieri dacă eşti obraznic cu mine, şefule. Pentru cine lucrezi ?

Mi-am scos portvizitul și i-am înmînat una din cărțile mele de vizită. O citi gînditor, apoi se bătu cu marginea ei de dintele îmbrăcat în porțelan.

— N-avea cum să nu plece fără să nu-mi spuie mie — reflectă el.

— Gramatica ți-e la fel de nesigură ca și peruca.

— Lasă-mi peruca în pace dacă nu vrei să-ți pară rău ! răcni el.

— Nu ți-o mănînc. Nu mi-e chiar așa de foame.

Făcu un pas spre mine și lăsă să-i cadă umărul drept. Un rînjet de furie îi strîmbă buzele.

— Nu da în mine. Sînt asigurat — i-am spus.

— Du-te la dracu. Ești și tu sărit. Înălță indiferent din umeri și își reluă aerul arogant. Ce cauți ?

— Trebuie să-l găsesc pe acest Orrin P. Quest.

— De ce ?

Nu i-am răspuns.

— Bine. Și eu sînt prevăzător. D-aia mă mut — zise el după o clipă.

— Poate că nu-ți place mirosul țigărilor de marijuana.

— Nici ăsta, și nici multe altele — zise el nepăsător. De-asta a plecat Quest. E un tip respectabil. Ca și mine. Cred că l-au speriat cîțiva băieți răi.

— Înțeleg. Și tot d-asta n-a lăsat noua adresă. Da' de ce l-au speriat ?

— Parc-ai pomenit de mirosul de marijuana, nu ? Nu-l crezi în stare să informeze poliția despre stupefiante.

— Poliția din Bay City ? De ce să-și bată capul ? În fine, îți mulțumesc, domnule Hicks. Pleci departe ?

— Nu departe. Nu. Nu foarte departe. Doar atît cît trebuie.

— Cu ce te ocupi ?

— Cu ce mă ocup ?

Păru jignit.

— Da. Ce-nvîrtești ? De unde faci rost de bani ?

— Te-nșeli, amice. Sînt un oculist retras din afaceri.

— D-asta ți pistolul ăla, calibrul 45, acolo ?

I-am arătat valiza.

— Nu face pe deșteptul — răspunse el acru. Îl avem în familie de ani de zile. Se uită din nou la cartea mea

de vizită. Detectiv particular, ai? zise el gînditor. Cu ce te ocupi în special?

— Cu orice afacere destul de cinstită.

— „Destul“ e un cuvînt elastic, ca și „cinstită“ — zise el dînd din cap cu înțeles.

— Ai dreptate — am recunoscut și i-am aruncat un rînjet complice. Hai să ne întîlnim într-o după-masă liniștită și să le întindem, ca să vedem cît sînt de elastice. I-am luat cartea de vizită dintre degete și-am vîrît-o în buzunar. Deocamdată îți mulțumesc.

Am ieșit, am închis ușa, apoi m-am sprijinit de ea și-am tras cu urechea. Nu știu ce m-așteptam s-aud. Indiferent de ce se întîmpla înăuntru, n-am auzit nimic. Aveam sentimentul că rămăsese exact unde îl lăsasem, privind ușa pe care ieșisem. Am înaintat cu zgomot pe coridor și m-am oprit la capul scărilor.

Din fața casei porni o mașină. Undeva se închise o ușă. M-am întors tiptil la camera 215 și-am intrat cu ajutorul șperaclului. Am închis și încuiat ușa în tăcere și-am început să aștept.

5

Nu trecură nici două minute și domnul George W. Hicks o luă din loc. A ieșit atît de tiptil, încît nici nu l-aș fi auzit dacă n-aș fi urmărit exact o astfel de mișcare. Am auzit zgomotul ușor și metalic al clanței. Apoi, pași lenți și ușa închizîndu-se pe furiș. Pașii se îndepărtară. Scările scîrțîiră stins și îndepărtat. Apoi nimic. Am așteptat să aud ușa de la intrare. Nimic. Am deschis ușa de la camera 215 și m-am strecurat din nou pe coridor pînă la capul scărilor. Dedesubt, cineva în-

cerca prudent să deschidă o uşă. M-am uitat în jos şi l-am văzut pe Hicks intrînd în camera administratorului. Uşa s-a închis în urma lui. Am aşteptat să aud voci. Nimic. Am dat plictisit din umeri şi m-am întors la camera 215.

Odaia nu părea să fi fost ocupată. Înăuntru se afla un radio portativ pe o noptieră, un pat nefăcut, cu nişte pantofi dedesubt, şi un vechi halat de baie atîrnat peste jaluzelele verzi, crăpate şi lăsate ca să stăvilească lumina orbitoare a soarelui.

Am privit toate astea ca şi cum ar fi avut un sens, apoi am păşit din nou pe coridor şi-am încuiat din nou uşa. Pe urmă am mai făcut un tur prin camera 214. De data asta am găsit uşa descuiată. Am scotocit prin odaie cu atenţie şi cu răbdare, dar n-am dat de nimic care să trădeze prezenţa lui Orrin P. Quest acolo. Nici nu mă aşteptasem. N-aveam nici un motiv să mă aştept. Dar nu strică niciodată să cauţi.

Am coborît la parter, am ascultat la uşa administratorului şi, neauzind nici un zgomot, am intrat şi am traversat încăperea ca să las cheile pe birou. Culcat pe dormeză, într-o rînă, cu faţa la perete, Lester B. Clausen dormea dus. Am scotocit prin birou şi am dat peste un vechi registru în care se părea că nu-şi notase decît chiriile încasate şi cheltuielile casei. Am mai cercetat o dată registrul. Nu era la zi, dar tipul de pe dormeză putea constitui o explicaţie. Orrin P. Quest se mutase. Altcineva îi luase camera. Altcineva ocupase camera lui Hicks. Stîrpitura care număra bani în bucătărie se potrivea perfect cu mahalaua. Faptul c-avea asupra lui un revolver şi un cuţit era o ciudăţenie ce n-ar fi stîrnit nici un comentariu pe Idaho Street.

Am luat din agăţătoarea din dosul biroului micul anuar telefonic din Bay City. Nu cred că era greu să-l găsesc pe numitul „doctor“ sau „Vince“, cu numărul unu-trei cinci-şapte-doi.

. Am răsfoit registrul pînă la capăt. Un lucru pe care ar fi trebuit să-l fac de la bun început. Cineva rupsese pagina unde fusese trecut Orrin P. Quest. Prevăzător om, domnul George W. Hicks. Foarte prevăzător.

Am închis registrul, mai m-am uitat o dată la Lester B. Clausen, m-am strîmbat din cauza aerului stătut, a duhoarei dezgustătoare şi dulcege a ginului şi a unui alt miros, şi-am pornit spre uşa de la intrare. Cînd am ajuns lîngă ea, mi-a venit o idee. Un beţivan în halul lui Clausen ar fi trebuit să sforăie rău de tot. Ar fi trebuit, de fapt, să sforăie cumplit, înecîndu-se, cu un acompaniament amuzant de fornăituri şi gîlgîieli. Nu scotea nici un sunet însă. O pătură cafenie militară îi acoperea umerii şi partea de jos a corpului. Părea că stă foarte comod şi foarte calm. M-am aplecat deasupra lui şi l-am studiat. Ceva ce nu semăna cu un fald firesc îi ţinea depărtată pătura militară de ceafă. Am tras-o. Un mîner de lemn pătrat şi galben era înfipt în ceafa lui Lester B. Clausen. Pe o margine a mînerului galben stătea scris: „Cu complimentele magazinului de articole de menaj Crumsen." Mînerul era înfipt chiar sub bulbul occipital.

Mînerul unei dalte de spart gheaţa...

Mi-au trebuit treizeci şi cinci de minute ca s-o întind discret şi frumos din cartier. Ajuns la capătul oraşului, la un pas de linia de demarcaţie, m-am închis într-o cabină telefonică şi-am chemat poliţia.

— Poliţia din Bay City. Moot la telefon — zise o voce înfundată.

— Idaho Street, numărul 449. În camera administratorului. Se numeşte Clausen.

— A, da ? Şi ce-i cu asta ?

— Habar n-am. Şi pentru mine-i o enigmă. Numele lui e totuşi, Lester B. Clausen. Ai auzit ?

— Şi ce importanţă are ? răspunse fără nici o bănuială vocea înfundată.

— Procurorul o să vrea să ştie — am spus şi-am atîrnat receptorul.

6

Am revenit cu mașina la Hollywood și m-am închis în biroul meu cu cartea de telefon din Bay City. Mi-a trebuit un sfert de oră ca să descopăr că abonatul care răspundea la numărul unu-trei-cinci-șapte-doi la Bay City era un anume doctor, Vincent Lagardie, ce-și spunea neurolog și avea locuința și cabinetul pe Wyoming Street, care, judecînd după harta orașului, nu se afla în cel mai select cartier, dar nici chiar în afara lui. Am încuiat cartea de telefon din Bay City în birou și-am coborît la *drugstore*-ul din colț să iau un sandviș, o ceașcă de cafea și să-i dau un telefon din cabină, doctorului Vincent Lagardie. Mi-a răspuns o femeie și-a fost destul de greu pînă am ajuns să vorbesc cu doctorul Lagardie. Cînd a venit la telefon, avea o voce nerăbdătoare. Mi-a spus că-i foarte ocupat, că-i în mijlocul unei consultații. Nu știu vreun doctor care să nu fie. Îl cunoștea pe Lester B. Clausen ? N-auzise de el. De ce întrebam ?

— Domnul Clausen a încercat să vă telefoneze azi-dimineață. Era prea beat ca să poată vorbi ca lumea.

— Dar nici nu-l cunosc pe domnul Clausen — replică rece, doctorul.

Nu părea să mai fie chiar atît de grăbit.

— Foarte bine atunci. Voiam doar să fiu sigur. Cineva i-a înfipt în ceafă o daltă de spart gheață.

Un moment de tăcere. Vocea doctorului Lagardie deveni aproape onctuos de politicoasă.

— A fost anunțată poliția ?

— Firește. Nu trebuie să vă faceți însă probleme... afară de cazul cînd dalta vă aparține.

— Dar cu cine vorbesc ? întrebă el cu o voce suavă, trecînd peste remarca mea.

— Numele meu e Hicks. George W. Hicks. Tocmai m-am mutat de-acolo. Nu vreau să fiu amestecat în așa ceva. Mi-am închipuit doar că dacă Lester Clausen a încercat să vă telefoneze — înainte de-a muri, firește — ar putea să vă intereseze.

— Regret, domnule Hicks — zise vocea doctorului Lagardie — dar nu-l cunosc absolut deloc pe domnul Clausen. N-am auzit absolut niciodată de domnul Clausen şi nici n-am avut de-a face vreodată cu el. Şi-am o memorie excelentă a numelor.

— Atunci e perfect. Şi nici n-o să mai aveţi de-a face cu el. S-ar putea însă ca cineva să vrea să ştie de ce-a încercat să vă telefoneze... afară de cazul c-am să uit să dau această informaţie.

O tăcere grea.

— Nu ştiu ce să spun la asta — zise doctorul Lagardie.

— Nici eu. S-ar putea să vă mai telefonez. Nu mă înţelegeţi greşit, doctore Lagardie. N-am de gînd să vă şantajez. Sînt şi eu un om nefericit în căutarea unui prieten. Am avut impresia, cum să vă spun, că un doctor... ca şi un preot...

— Vă stau cu totul la dispoziţie. Mă puteţi consulta gratuit.

— Vă mulţumesc, doctore! am răspuns entuziasmat. Vă mulţumesc foarte, foarte mult!

Am atîrnat receptorul. Dacă doctorul Lagardie era cinstit, avea să telefoneze la comisariatul de poliţie din Bay City şi să le spună ce-a discutat cu mine. Dacă nu telefona, însemna că nu-i cinstit. Ceea ce ar fi bine de ştiut, sau, din contră, inutil.

7

La ora patru fix sună telefonul de pe birou.

— L-ai găsit pe Orrin, domnule Marlowe?

— Nu încă. Unde eşti?

— Păi, sînt în *drugstore*-ul de-alături de...

— Hai sus şi nu mai face pe Mata Hari.

— Nu eşti niciodată politicos ? se răsti ea.

Am întrerupt convorbirea şi-am tras o înghiţitură de coniac, Old Forester, ca să-mi întăresc nervii pentru întrevederea ce urma. În timp ce beam, i-am auzit paşii înaintînd pe coridor. Am traversat biroul şi i-am deschis uşa.

— Intră pe-aici şi scapi de înghesuială — i-am spus.

Se aşeză cu un aer de mironosiţă şi aşteptă.

— N-am descoperit decît că bomba din Idaho Street slujea la traficul de marijuana. Adică de ţigări cu marijuana.

— Vai, ce dezgustător !

— În viaţă trebuie să te obişnuieşti şi cu lucrurile frumoase şi cu cele urîte. Orrin probabil c-a aflat ceva şi i-a ameninţat că-i denunţă poliţiei.

— Cu alte cuvinte — zise ea cu aerul unei copile neştiutoare — crezi că i-au făcut vreun rău fiindcă a procedat astfel ?

— E foarte posibil ca mai întîi să fi încercat să-l sperie.

— Oh, nu-l sperie ei pe Orrin, domnule Marlowe — zise ea hotărîtă. Dacă nu-l lasă cineva în pace, se înfurie.

— A, da ? Nu vorbim însă despre acelaşi lucru. Poţi să sperii pe oricine... dacă foloseşti metoda potrivită.

Gura ei luă o expresie încăpăţînată.

— Tot nu cred, domnule Marlowe. Nu-l sperie ei pe Orrin.

— Bine. Atunci nu l-au speriat. I-au tăiat doar un picior şi l-au bătut cu el în cap. Ce face Orrin în cazul acesta ? Trimite o plîngere la Protecţia Muncii ?

— Rîzi de mine — zise ea politicos. Vocea i se răcise ca o supă de pensiune. Asta-i tot ce-ai făcut azi ? N-ai aflat decît că Orrin s-a mutat şi că acel cartier e dubios ? Astea le-am descoperit şi eu singură, domnule Marlowe. Am crezut că dacă eşti detectiv...

Se opri, lăsînd restul frazei neterminat.

— Am făcut niţel mai mult. I-am dat administratorului nişte gin, am răsfoit un registru şi-am discutat cu un tip numit George W. Hicks. Poartă perucă. Bănuiesc că nu

l-ai intîlnit. Ocupă, sau ocupa camera lui Orrin. Mi-am închipuit deci că poate...

La rîndul meu, am lăsat și eu restul frazei în aer.

Mă aținti cu privirea ei albastră, palidă, mărită de ochelari. Gura mică era rigidă și decisă, mîinile i se încleștaseră pe poșeta mare și pătrată, aflată în fața ei pe birou, iar trupul întreg îi înțepenise drept, cu un aer oficial și plin de nemulțumire.

— Ți-am plătit douăzeci de dolari, domnule Marlowe — vorbi ea rece. Am înțeles că ei reprezintă o zi de muncă. N-am impresia c-ai efectuat o zi de muncă.

— N-am efectuat. Ai dreptate. Dar ziua nu s-a încheiat încă. Și nu-ți mai bate capul cu cei douăzeci de dolari. N-ai decît să ți-i iei înapoi, dacă vrei. Nici nu m-am atins de ei.

Am deschis sertarul biroului și i-am scos banii. I-am împins peste birou. S-a uitat la ei, fără să-i ia. Își ridică încet privirea spre mine.

— Nu mă refeream la asta. Știu că depui toate eforturile, domnule Marlowe.

— Cu datele pe care le dețin.

— Dar ți-am spus tot ce știu.

— Nu cred.

— Regret, dar n-am ce să-ți fac dacă asta crezi — spuse ea înțepat. În definitiv, dacă aș fi știut totul de la bun început, n-aș mai fi venit aici și nu ți-aș mai fi cerut să anchetezi, nu-i așa ?

— Nu zic că știi tot ce vrei. Adevărul este că nu cunosc toate datele de care am nevoie pentru a lămuri cazul. Iar cele furnizate de dumneata se bat cap în cap.

— De ce se bat cap în cap ? Ți-am spus adevărul. Sînt sora lui Orrin. Știu ce fel de om e.

— Cît timp a lucrat pentru Cal-Western ?

— Ți-am spus. A venit în California cam acum un an. A început să lucreze imediat, fiindcă, de fapt, obținuse postul încă dinainte de-a pleca.

— Scria deseori acasă ? Vreau să spun, înainte de-a înceta să mai scrie.

— Săptămînal. Uneori, mai des. Îmi scria cînd mie, cînd mamei. Firește, scrisorile erau pentru amîndouă.

— Despre ce vă scria ?
— Cum adică ? Despre ce lucruri ?
— Da' ce ţi-ai închipuit că te-am întrebat ?
— Nu-i nevoie să te răsteşti la mine. Îmi scria despre serviciul lui, despre uzină şi oamenii de acolo, iar cîteodată, despre vreun spectacol la care fusese. Sau îmi scria despre California. Pomenea şi de biserică.
— Nimic despre fete ?
— Nu cred că Orrin se dădea în vînt după fete.
— A stat tot timpul la aceeaşi adresă ?
Dădu din cap, părînd uimită.
— De cînd a încetat să mai scrie ?
Începu să se gîndească. Îşi strînse buzele şi îşi plimbă vîrful unui deget pe buza inferioară.
— Cam acum vreo trei sau patru luni — zise ea în cele din urmă.
— Care era data ultimei scrisori ?
— Mă... mă tem că nu ţi-o pot spune exact. Dar, cum ziceam, trei sau patru...
I-am făcut un semn cu mîna să renunţe.
— Era ceva neobişnuit în scrisoare ? Pomenea vreun amănunt neobişnuit sau poate lipsea vreunul obişnuit ?
— Nu. Era la fel ca toate celelalte.
— Aveţi cumva prieteni sau rude prin partea asta a ţării ?
Îmi azvîrli o privire ciudată, începu să spună ceva, apoi scutură din cap violent :
— Nu.
— Bine. Am să-ţi spun eu ce-i suspect. Trec peste faptul că nu mi-ai comunicat unde stai, fiindcă probabil te temi c-am să apar acolo cu o sticlă de băutură la subsuoară şi-am să-ţi fac avansuri.
— Nu-i un mod tocmai politicos de-a vorbi.
— Nimic din ce spun eu nu-i politicos. Eu nu-s un tip politicos. După dumneata, numai cine are trei cărţi de rugăciune e un om politicos. Eu, în schimb, sînt un tip curios. Ce-i ciudat în istoria asta a dumitale e că nu ţi-e frică. Nici dumitale şi nici mamei dumitale. Şi-ar trebui să vă fie groaznic de frică.
Îşi strînse poşeta la piept cu degete mici şi crispate.

— Crezi c-a pățit ceva ?

Vocea i se stinse într-un fel de șoaptă tristă, ca a unui agent de pompe funebre care solicită banii la început.

— N-am idee încă ce-a pățit. Dar dacă aș fi în locul vostru, știind cu cine am de-a face și judecînd după felul cum veneau scrisorile și cum au încetat apoi, nu pot pricepe de ce a trebuit să aștepți concediul de vară ca să vii și să începi ancheta. Nu pot pricepe de ce-ați evitat poliția, care dispune de mijloace de a regăsi pe cei dispăruți. Și nici de ce ai venit la un detectiv de care n-ai auzit niciodată, cerîndu-i să întreprindă o anchetă primejdioasă. Și nu mi-o pot închipui pe scumpa dumitale mămică mulțumindu-se să stea acolo, la Manhattan, Kansas, săptămîni la rînd, cîrpind lenjeria de iarnă a preotului, fără nici o scrisoare de la Orrin. Și fără nici o știre. Iar ei îi e de ajuns să respire o dată adînc și să mai cîrpească o pereche de izmene.

Dintr-un salt fu în picioare.

— Ești un individ oribil, dezgustător — zise ea furioasă. Cred că ești un ticălos. Cum de-ndrăznești să afirmi că mama și cu mine n-am fost îngrijorate ? Cum de-ndrăznești ?

Am împins hîrtiile de douăzeci de dolari mai aproape de cealaltă parte a biroului.

— Iubito, grijile dumitale fac exact douăzeci de dolari. Nu le cunosc. Și cred că nici nu vreau să le cunosc, în fond. Așa că pune banii ăștia împăturiți înapoi în poșetă și uită că m-ai întîlnit vreodată. Poate că ai nevoie de ei ca să-i împrumuți mîine unui alt detectiv.

Vîrî banii în poșetă și o închise cu un gest violent.

— Te-asigur că n-am să uit grosolănia dumitale — zise ea printre dinți. Nimeni nu mi s-a adresat vreodată astfel.

M-am ridicat și-am ocolit biroul.

— Nu-ți bate capul prea mult cu asta. S-ar putea să înceapă să-ți placă.

Am întins mîna și i-am scos ochelarii. Făcu un mic pas înapoi, aproape împiedicat, iar eu am prins-o cu brațul, cu un gest reflex. Ochii i se dilatară, își puse mîi-

nile pe pieptul meu și mă împinse. Un pisoi m-ar fi împins mai cu putere.

— Fără ochelari, ai ochii într-adevăr frumoși — i-am spus cu mare admirație.

S-a destins, și-a lăsat capul pe spate și și-a întredeschis buzele.

— Bănuiesc că faci asta cu toate clientele — șopti ea. Miinile îi alunecaseră pe lîngă trup. Poșeta se lovi de piciorul meu. Se lăsă cu toată greutatea pe brațul meu. Dac-ar fi voit să-i dau drumul, n-ar fi procedat astfel.

— Să-ți spun drept, n-am vrut să-ți pierzi echilibrul.

— Am știut eu că ești un tip precaut. Se destinse și mai mult. Își ridică fruntea. Pleoapele îi coborîră greu, tremurară puțin, iar pe buzele desfăcute și mai mult îi jucă un vag surîs provocator, pe care nu trebuise să-l învețe de la nimeni. Cred că ți-ai închipuit c-am făcut-o dinadins.

— Ce-ai făcut dinadins ?

— Că m-am împiedicat.

— Știu eu ?

Mă apucă deodată cu brațul de după gît și începu să mă tragă spre ea. Așa c-am sărutat-o. N-aveam de ales : ori o sărutam, ori o plesneam. Își strivi buzele îndelung de-ale mele, apoi mi se cuibări calm și comod în brațe. Scoase un suspin lung de ușurare.

— Pentru asta ai putea fi arestat în Manhattan, Kansas — zise ea.

— Dac-ar exista o dreptate, aș putea fi arestat doar pentru că m-aș afla acolo.

Chicoti și-mi împinse nasul cu vîrful degetului.

— Bănuiesc că, de fapt, preferi fetele cu experiență — zise ea uitîndu-se la mine dintr-o parte. Cu ele cel puțin nu-i nevoie să te ștergi de ruj. Poate că data viitoare am să-mi dau și eu.

— Poate c-ar fi mai bine să ne așezăm pe dușumea — i-am răspuns. Au început să mă doară brațele.

Chicoti iar și se desprinse cu grație.

— Cred că-ți închipui c-am fost sărutată de nenumărate ori.

— Care fată n-a fost ?

Recunoscu și-mi aruncă o privire cuceritoare de jos în sus, cu genele aproape acoperindu-i irisul.

— Pînă și la serbările date de biserică se joacă de-a sărutatul.

— Altminteri n-ar mai avea loc serbări date de biserică.

Ne-am uitat unul la altul inexpresiv.

— Așa — începu ea în cele din urmă.

I-am întins ochelarii. Îi puse la loc. Își deschise poșeta, se privi într-o oglinjoară, scormoni prin geantă și își scoase pumnul încleștat.

— Iartă-mă c-am fost rea — zise ea și împinse ceva sub sugativa de pe birou. Îmi mai zîmbi o dată discret și timid, se îndreptă spre ușă și o deschise. Am să-ți telefonez — spuse ea pe un ton intim.

Și o luă pe coridor pocănind din tocuri.

M-am apropiat de birou, am ridicat sugativa și am netezit bancnotele mototolite. Sărutul nu fusese cine știe ce; în schimb se părea că mi se oferea o nouă șansă să cîștig cei douăzeci de dolari.

Telefonul sună mai înainte ca să am timp să-mi bat capul cu domnul Lester B. Clausen. Am ridicat receptorul cu un gest distrat. Vocea pe care am auzit-o era abruptă, deși groasă și înfundată, ca și cum ar fi vorbit printr-o perdea sau prin barba albă și lungă a cuiva.

— Tu ești, Marlowe ?

— La telefon.

— Ai o casă de bani, Marlowe ?

Mă săturasem să fiu politicos o după-amiază întreagă.

— Lasă întrebările și spune-mi ce vrei.

— Te-am întrebat ceva, Marlowe.

— Și nu ți-am răspuns. Așa !

M-am aplecat și am întrerupt legătura. Am ținut degetul pe clapă în timp ce-mi căutam o țigară. Știam c-o să telefoneze din nou. O fac regulat, cînd își închipuie că sînt dați dracului. Nu-și pierd răbdarea. Cînd telefonul sună iar, am răspuns imediat.

— Dacă ai vreo propunere, zi repede. Și atîta timp cît nu primesc bani, pretind să mi se spună domnule.

— Nu te enerva prea tare, amice. Am intrat într-o încurcătură. Am nevoie de ajutor. Am nevoie să pun ceva la loc sigur. Cîteva zile. Nu mai mult. Iar pentru asta ai să cîştigi repede nişte bani.

— Cîţi bani şi cît de repede ?

— O sută de dolari. Te-aşteaptă chiar acum. Ţi-i ţin la dispoziţie.

— Îi şi aud cum foşnesc. Unde mă aşteaptă chiar acum ?

Ascultam vocea aceea pentru a doua oară, o dată acum şi a doua oară, răsunîndu-mi ca un ecou în minte.

— Camera 332, la hotelul Van Nuys. Baţi în uşă de două ori repede şi de două ori rar. Nu prea tare. Trebuie să acţionezi rapid. În cît timp poţi...

— Ce vrei să-ţi ţin ?

— Aşteaptă pînă vii aici. Ţi-am spus că sînt grăbit.

— Cum te cheamă ?

— Mulţumeşte-te cu camera 332.

— Mulţumesc că m-ai distrat. Salut.

— Hei, stai o clipă, fraiere. Nu-i nimic primejdios la mijloc, cum îţi închipui. Nu-i vorba de briliante şi nici de coliere de smaralde. Întîmplător, pentru mine, înseamnă o groază de bani... dar pentru altcineva n-are nici o importanţă.

— Hotelul are seif.

— Vrei să mori sărac, Marlowe ?

— De ce nu ? Rockefeller n-a murit sărac ? Te-am salutat din nou.

Vocea se schimbă. Încetă să mai fie catifelată. Vorbi răstit şi repede :

— Ce se mai aude prin Bay City ?

Am tăcut. M-am mulţumit să aştept. Prin receptor răzbătu un chicot înfundat.

— M-am gîndit c-ar putea să te intereseze, Marlowe. Camera 332. Dă-i bătaie, amice. Iute.

Legătura se întrerupse. Am închis telefonul. Fără nici un motiv, un creion alunecă de pe birou şi îşi rupse vîrful lovindu-se de dispozitivul de alarmă din sticlă, fixat jos, la piciorul biroului. Am ridicat creionul încet şi cu grijă

și l-am ascuțit atent de lama prinsă de marginea pervazului ferestrei, întorcîndu-l astfel încît vîrful să iasă frumos și uniform. L-am pus în cutia lui și m-am șters pe mîini. Aveam toată vremea. M-am uitat pe geam. N-am văzut nimic. N-am auzit nimic.

Apoi, fără absolut nici un motiv, am văzut figura lui Orfamay Quest fără ochelari, lucind, fardată, cu părul ei blond adunat tot pe frunte și cu codiță. Și ochii ei senzuali. Toate fetele ca ea au ochii senzuali. Am încercat să-mi imaginez fața ei într-o imensă încleștare, devorată de un personaj viril, un client al spațiilor vaste ale barului Romanoff.

Mi-au trebuit douăzeci și nouă de minute ca să ajung la hotelul Van Nuys.

8

Odinioară, hotelul cunoscuse, desigur, o oarecare eleganță. Acum însă dispăruse. Prin hol persista izul stătut al unor țigări de foi, tavanul era de un bronz jegos, iar fotoliile de piele aveau arcurile desfundate. Marmura de pe biroul de la recepție căpătase cu vremea o nuanță cafeniu-gălbuie. Covorul era însă nou și părea grosolan, ca și funcționarul de la biroul de primire. Am trecut de el și m-am apropiat agale de tejgheaua din colț unde se vindeau țigări și-am dat douăzeci și cinci de cenți pe un pachet de Camel. Fata din dosul tejghelei avea părul blond pai, gîtul lung și o privire obosită. Mi-a pus țigările în față, apoi o cutie de chibrituri, iar restul de mărunțiș l-a vîrît într-un fel de pușculiță pe care stătea scris : „Pușculița comunității, vă mulțumește“.

— A fost în intenția dumneavoastră să-i dați, nu ? spuse ea și zîmbi plină de răbdare. Sînt sigură că aveați intenția să cedați restul pentru sărmanii copilași oropsiți, rahitici și vai de capul lor, nu ?

— Și dacă nu intenționam ?

— Atunci vă dau cu șapte cenți — spuse fata — deși ar fi foarte neplăcut.

Vocea ei joasă și tărăgănată te mîngîia umed, ca un prosop ud. Am mai dat drumul la douăzeci și cinci de cenți după cei șapte. Vînzătoarea îmi zîmbi pînă la urechi. Amigdalele îi ieșiră și mai mult la vedere.

— Sînteți drăguț. Se vede că sînteți drăguț. Mulți au obiceiul să vină pe-aici doar ca să-mi facă avansuri. Imaginați-vă. Pentru șapte cenți, îmi fac avansuri.

— Cine-i acum administrator ? am întrebat-o, ignorîndu-i oferta.

— Sînt doi. Făcu un gest lent și elegant spre ceafă, expunîndu-și astfel foarte avantajos cele zece unghii pictate într-un roșu-sîngeriu. Domnul Hady e de serviciu noaptea, iar domnul Flank, ziua. Acum e ziuă, așa că-i rîndul domnului Flack.

— Unde-l pot găsi ?

Se aplecă peste tejghea, mă lăsă să-i miros părul, și-mi arătă cu o unghie lungă de un centimetru spre o bancă de lîngă lift.

— O luați pe coridorul ăla, e lîngă odaia hamalului hotelului. Nu se poate să nu vedeți odaia hamalului, fiindcă are o ușă simplă cu o ferestruică deasupra, pe care stă scris cu litere de bronz : „Hamal". Numai că s-ar putea ca ferestruica să fie trasă înăuntru, așa că bănuiesc că n-o să vedeți anunțul.

— Am să-l văd. Chiar de-ar fi să-mi fixez o balama la gît. Cum arată acest Flack ?

— Păi, e un tip mărunt și îndesat, cu mustăcioară. Gen butuc. Bine făcut, atît că nu-i înalt. Degetele îi alunecară leneș pe tejghea, așa ca să le pot ajunge fără să mă întind. Nu-i un om interesant. Ce-aveți cu el ?

— Afaceri — i-am răspuns și-am plecat mai înainte ca ea să-mi aplice o jumătate nelson.

Ajuns lîngă lifturi, m-am uitat din nou la ea. Mă fixa cu o expresie pe care o considera, probabil, gînditoare.

Odaia hamalului se afla la jumătatea coridorului ce ducea spre intrarea din Spring Street. Uşa de alături era întredeschisă. I-am studiat tocul, apoi am intrat şi-am închis uşa în urma mea.

La un birou mic, plin de praf, pe care se aflau o scrumieră foarte mare şi foarte puţine alte lucruri, stătea un bărbat. Era scund şi îndesat. Sub nas avea ceva negru şi ţepos, lung cam de doi centimetri. M-am aşezat în faţa lui şi i-am pus pe birou o carte de vizită.

O luă fără nici un chef, o citi, o întoarse pe partea cealaltă şi o citi şi pe dos, manifestînd acelaşi interes ca şi atunci cînd o citise pe faţă. Pe dos nu era nimic de citit. Luă din scrumieră o ţigară de foi pe jumătate arsă şi o aprinse strîmbînd din nas.

— Ce s-a întîmplat ? mîrîi el.

— Nu s-a întîmplat nimic. Dumneata eşti Flack ?

Nu se sinchisi să-mi răspundă. Îmi aruncă o privire atentă, menită poate să-i ascundă sau să nu-i ascundă gîndurile, presupunînd că avea vreun gînd de ascuns.

— Vreau să aflu ceva despre unul dintre clienţi.

— Cum îl cheamă ? mă întrebă Flack fără nici un entuziasm.

— Nu ştiu sub ce nume stă aici. E în camera 332.

— Cum îl chema înainte de-a veni aici ?

— Habar n-am.

— Atunci cum arată ?

Flack devenise bănuitor. Reciti cartea de vizită, dar asta nu-l ajută cu nimic.

— După cîte ştiu, nu l-am văzut niciodată.

— Nu pricep, trebuie că-s prea obosit — zise Flack.

— Am primit un telefon de la el. Dorea să mă vadă.

— Şi ce, te opresc eu să-l vezi ?

— Ascultă, Flack. Un om cu meseria mea îşi face uneori duşmani. Ar trebui să ştii. Individul voia să-i fac un serviciu. Mi-a spus să vin aici, uitînd să-mi spună cum îl cheamă, apoi a închis telefonul. M-am gîndit să fac o mică anchetă înainte de-a urca la el.

Flack își scoase țigara de foi din gură și răspunse cu răbdare

— Sînt într-un hal îngrozitor. Tot nu pricep. Mi se pare neclar.

M-am aplecat peste birou și i-am vorbit încet și limpede.

— Întreaga istorie poate fi o manevră abilă ca să m-aducă într-o cameră de hotel, să mă lichideze și pe urmă s-o șteargă tiptil. N-ai dori să ți se întîmple așa ceva în hotel, nu, Flack ?

— Chiar presupunînd că n-aș dori, crezi că ești atît de important ?

— Ascultă, fumezi bucata aia de otgon fiindcă-ți place, sau fiindcă-ți închipui că-ți dă un aer primejdios ?

— Cu patruzeci și cinci de dolari pe săptămînă — zise Flack — crezi c-aș putea să fumez ceva mai de soi ?

Mă privi lung.

— Nu dispun încă de sume pe care să le ofer — i-am răspuns. Deocamdată nu-i rost de nici o afacere.

Scoase un sunet trist, se ridică amărît și ieși din odaie. Mi-am aprins o țigară și-am așteptat. Se întoarse curînd și lăsă să cadă pe birou o fișă de înregistrare. *Dr. G. W. Hambleton, El Centro, California* era scris în cerneală, cu litere rotunde, de o mînă fermă. Funcționarul o completase și cu alte date, inclusiv numărul camerei și chiria zilnică. Flack îmi arătă cu un deget care avea nevoie de manichiură, sau cel puțin de o perie de unghii :

— A venit după-amiază la ora două și patruzeci și șapte de minute. Chiar azi, cu alte cuvinte. N-a comandat nimic. Are de plătit doar chiria pe-o zi. N-a primit telefoane. În general, nimic. Ce mai vrei ?

— Cum arată ?

— Nu l-am văzut. Crezi că stau la birou și-i fotografiez cînd se trec în registru ?

— Mulțumesc Dr. G. Hambleton, El Centro. Îți rămân foarte îndatorat.

I-am înapoiat fișa.

— Toate trebuie să le ştiu — zise Flack pe cînd ieşeam. Nu uita unde locuiesc şi trăiesc. Dacă poate fi vorba de viaţă aici.

I-am dat dreptate şi-am plecat. Aşa se întîmplă cîteodată. Toţi pe care îi întîlneşti sînt scrîntiţi. Ajungi să te uiţi în oglindă şi să te miri singur.

9

Camera 332 se afla în dosul clădirii, aproape de uşa care da la scara de incendiu. Coridorul ce ducea într-acolo mirosea a covoare vechi, a ulei de mobilă şi a mii de existenţe penibile irosite într-un jalnic anonimat. Căldarea cu nisip, de sub furtunul de incendiu fixat în perete, era plină de mucuri de ţigări şi de ţigări de foi, adunate de cîteva zile. Printr-o ferestruică deschisă deasupra unei uşi, un radio revărsa o muzică stridentă. Printr-o altă ferestruică răzbăteau hohotele unora care se prăpădeau de rîs. La capătul coridorului, lîngă camera 332, era mai linişte.

Am bătut de două ori lung şi de două ori scurt, după cum mi se spusese. Nu s-a întîmplat nimic. M-am simţit obosit şi bătrîn. M-am simţit de parcă mi-aş fi petrecut toată viaţa bătînd la uşile unor hoteluri de mînă a doua, pe care nimeni nu se sinchisea să le deschidă. Am bătut iar. Apoi am apăsat pe clanţă şi-am intrat. În broasca dinăuntru era o cheie de care atîrna o plăcuţă roşie.

Am pătruns într-un holişor cu o cameră de baie la dreapta. În odaia de dincolo de holişor se vedea un pat pe care zăcea un om îmbrăcat în cămaşă şi pantaloni.

— Doctorul Hambleton ? am întrebat.

Omul nu răspunse. Am trecut pe lîngă uşa camerei de baie spre el. Un iz de parfum mă ajunse din urmă şi-am

dat să mă-ntorc, dar n-am reușit s-o fac destul de repede. O femeie care se aflase în camera de baie ieșise, ascunzîndu-și partea de jos a feței în dosul unui prosop. Deasupra prosopului mă înfruntau o pereche de ochelari de soare. Apoi, borul larg al unei pălării de pai albastru-deschis. De dedesubt se revărsa un păr blond spălăcit. Niște cercei albaștri luceau stins în umbră. Ochelarii aveau ramă albă și margini late și turtite. Rochia — asortată la pălărie. Și un pardesiu descheiat, din mătase naturală sau artificială, brodată. Mănuși lungi și în mîna dreaptă un revolver. Ținut foarte strîns. Părea de calibrul 32.

— Întoarce-te și pune-ți mîinile la spate — îmi spuse ea prin prosop.

Vocea înfundată de prosop, mi-era necunoscută, ca și ochelarii de soare. Nu era vocea de la telefon. Nu m-am mișcat.

— Să nu crezi că glumesc. Îți dau exact trei secunde să faci ce ți-am cerut.

— N-ai putea să-mi dai un minut ? Îmi place să te privesc.

Mă amenință cu micul revolver.

— Întorce-te ! se răsti ea. Dar repede.

— Îmi place și sunetul vocii dumitale.

— Bine — zise ea pe un ton încordat și primejdios. Dacă vrei așa, așa să fie !

— Nu uita că ești o doamnă — i-am răspuns.

M-am întors și mi-am pus mîinile pe umeri. Țeava revolverului mi se înfipse în ceafă. Respirația ei mă gîdila ușor. Parfumul părea de bună calitate, nici prea puternic, nici prea stăruitor. Revolverul se îndepărtă de ceafă și, o clipă, o flacără albă îmi izbucni în dosul ochilor. Am gemut și-am căzut înainte, sprijinindu-mă în mîini și în genunchi. Am întins fulgerător mîna la spate. Am simțit un picior îmbrăcat într-un ciorap de nailon, care însă îmi scăpă, spre regretul meu. Simțeam că-i un picior frumos. Șocul unei lovituri în cap mă lipsi și de această plăcere. Am scos un sunet răgușit, ca al unui om într-o stare disperată. M-am prăbușit. Ușa s-a deschis:

Clinchet de chei. Uşa s-a închis. Cheia s-a întors în broască. Tăcere.

M-am ridicat cu greu şi-am intrat în camera de baie. M-am frecat pe faţă cu un prosop luat din cui şi îmbibat cu apă rece. Aveam senzaţia că m-a pocnit cu tocul unui pantof. Desigur, nu fusese patul unei arme. Cursese puţin sînge, nu mult. Am clătit prosopul şi-am rămas pe loc, pipăindu-mi rana şi întrebîndu-mă de ce nu fug după ea, urlînd. Eu însă mă uitam fix deasupra chiuvetei, la dulăpiorul de medicamente deschis. O cutie de talc cu capacul smuls. Pe raft, talc risipit. Un tub de pastă de dinţi spintecat. Cineva căutase ceva.

M-am întors în holişor şi-am încercat uşa. Era încuiată pe dinafară. M-am aplecat şi m-am uitat prin gaura cheii. Era o broască cu două găuri, una sus şi una jos, cea de afară şi cea dinăuntru la înălţimi diferite. Fata cu ochelarii cu lentile întunecate şi rame albe nu ştia prea multe despre hoteluri. Am sucit automatul care descuia uşa pe dinafară, am deschis-o, m-am uitat pe coridorul pustiu şi-am închis-o la loc.

Apoi m-am îndreptat spre omul de pe pat. În acest răstimp nu se mişcase pentru un motiv destul de evident.

La capătul holişorului, odaia se lărgea spre două ferestre prin care soarele amurgului se strecura într-o rază care trecea peste pat şi se oprea sub ceafa celui culcat acolo. Se oprea pe un obiect albastru şi alb, strălucitor şi rotund. Omul zăcea într-o poziţie foarte confortabilă, într-o rînă, cu mîinile lîngă corp şi cu pantofii scoşi. Stătea cu obrazul pe pernă şi părea destins. Avea perucă. Ultima oară cînd vorbisem cu el se numea George W. Hicks. Acum îl chema dr. G. W. Hambleton. Aceleaşi iniţiale. Nu că asta ar mai fi contat. N-aveam să mai vorbesc cu el. Nu se vedea nici o urmă de sînge. Absolut deloc, acesta fiind unul din puţinele lucruri agreabile cînd omorul cu o daltă de spart gheaţa e opera unui expert.

I-am atins ceafa. Mai era caldă. Între timp, raza de soare se deplasă de la mînerul daltei spre urechea stîngă a mortului. M-am îndreptat de lîngă el şi-am cercetat din priviri odaia. Aparatul telefonic fusese demontat şi

lăsat aşa. Într-un colţ zăcea o *Biblie Gideon*[1]. Biroul fusese scotocit. M-am dus la dulapul din perete şi m-am uitat înăuntru. Haine şi un geamantan pe care-l mai văzusem. Nimic care să pară important. Am luat de jos o pălărie cu borul mic, am pus-o pe birou şi m-am întors în camera de baie. Mă interesa dacă asasinii doctorului Hambleton găsiseră ce căutaseră. Avuseseră foarte puţin timp la dispoziţie.

Am scormonit cu atenţie prin camera de baie. Am ridicat capacul de la rezervorul closetului şi-am tras apa. Nu era nimic înăuntru. M-am uitat în jos pe ţeava de evacuare a chiuvetei. N-am găsit nici un fir de capătul căruia să fi fost atîrnat vreun obiect minuscul. Am căutat prin birou. Era gol, cu excepţia unui plic vechi. Am împins jaluzelele şi-am pipăit sub pervazul dinafară. Am luat de jos *Biblia* şi-am răsfoit-o iar. Am examinat dosul a trei tablouri şi-am urmărit marginea covorului. Era prins în ţinte, pînă la perete, iar în micile adîncituri lăsate de ţinte se adunase praf. M-am lăsat pe vine şi-am cercetat covorul de sub pat. Acelaşi rezultat. M-am suit pe un scaun şi-am căutat în globul lămpii. Doar praf şi molii moarte. Am aruncat o privire patului. Fusese făcut de o mînă pricepută şi nimeni nu-l mai deranjase. Am pipăit sub perna de sub capul mortului, apoi am scos din dulap perna de rezervă şi i-am pipăit marginile. Nimic.

Haina doctorului Hambleton atîrna pe spătarul unui scaun. Am umblat prin ea, ştiind bine că era ultimul loc unde aş fi putut să găsesc ceva. Cineva îi tăiase cu un briceag căptuşeala şi întăriturile de la umeri. Am dat peste nişte chibrituri, cîteva ţigări de foi, o pereche de ochelari de soare, o batistă ieftină, nefolosită, un tichet de la un cinematograf din Bay City, un pieptene mic şi un pachet de ţigări intact. L-am privit la lumină. N-arăta deloc să fi fost desfăcut. L-am deschis. Am rupt ţipla, m-am uitat înăuntru, dar nu erau decît ţigări.

Nu-mi mai rămînea decît doctorul Hambleton. L-am întors uşor şi l-am căutat prin buzunare. Mărunţiş, o altă batistă, un tubuleţ cu mătase de curăţat dinţii, încă o

---

[1] Biblie plasată de administraţia hotelurilor în fiecare cameră.

cutie cu chibrituri, o legătură de chei şi un pliant cu mersul autobuzelor. Într-un portvizit din piele de porc — o coală de mărci, încă un pieptene (un om într-adevăr grijuliu cu peruca lui !), trei pacheţele turtite, pline cu un praf alb, şapte cărţi de vizită imprimate : *Dr. G. W. Hambleton, clădirea O. D. Tustin, El Centro, California, între orele 9—12 a.m. şi 2 —4 p.m. sau cu ore reţinute. Tel. El Centro 50406.* N-am găsit nici un permis de conducere, nici legitimaţie de la asigurările sociale, absolut nici un fel de act de identitate. În portvizit erau o sută şaizeci şi patru de dolari în bancnote. Am pus portvizitul la loc.

Am ridicat de pe birou pălăria doctorului Hambleton şi i-am cercetat panglica de piele din interior, ca şi pe cea din exterior. Nodul fusese desfăcut cu vîrful unui briceag şi marginea zdrenţuită atîrna în jos. În nod nu părea să fi fost ascuns nimic. Nu exista nici o dovadă că mai fusese desfăcut şi cusut la loc.

Asta era deci. Dacă asasinii ştiau ce caută, atunci acel obiect era ceva ce putea fi ascuns într-o carte, în aparatul de telefon, într-un tub de pastă de dinţi sau în dosul panglicii unei pălării. M-am dus din nou în baie şi mi-am privit capul în oglindă. O şuviţă subţire de sînge se prelingea încă. Am dat iar cu apă rece, am şters tăietura cu hîrtie igienică, pe care am aruncat-o în closet şi-am tras apa. Am revenit în cameră şi-am rămas locului, uitîndu-mă o clipă la doctorul Hambleton şi întrebîndu-mă ce greşeală făcuse. Îmi păruse un tip destul de şmecher. Raza de soare se mutase acum în celălalt capăt al încăperii, departe de pat, într-un colţ trist şi prăfuit.

Deodată am rînjit, m-am aplecat şi, brusc cu rînjetul încă pe buze, deşi era deplasat, i-am smuls doctorului Hambleton peruca şi-am întors-o pe dos. Simplu de tot. De căptuşeala perucii era prinsă cu o foiţă transparentă o hîrtiuţă portocalie învelită într-un pătrăţel de celofan. Am scos-o, am întors-o şi am văzut că e o chitanţă eliberată de un magazin de articole foto din Bay City. Am pus-o în portvizit şi-am aşezat cu grijă peruca la loc pe capul complet chel al mortului.

Am lăsat camera neîncuiată, fiindcă n-aveam cum s-o încui.

Pe coridor, radioul continua să urle prin ferestruica de deasupra uşii, iar de vizavi îi răspundeau hohotele de rîs ale beţivilor.

10

Vînzătorul de la magazinul de articole foto din Bay City îmi răspunse la telefon:

— Da, domnule Hicks. Vi le ţinem la dispoziţie. Şase fotografii mărite, pe hîrtie lucioasă, după clişeul dumneavoastră.

— La ce oră închideţi ?

— O, cam în cinci minute. Deschidem la nouă dimineaţa.

— Am să le ridic mîine dimineaţă. Mulţumesc.

Am atîrnat receptorul, am întins mîna mecanic spre aparat şi-am găsit moneda altcuiva. M-am îndreptat spre tejghea, mi-am plătit cu ea o ceaşcă de cafea, şi-am rămas acolo sorbind-o şi ascultînd claxoanele automobilelor lamentîndu-se pe stradă. Venise vremea să mă duc acasă. Se auzeau fluierături. Apoi maşini în goană. Frîne vechi scrişneau. De afară, de pe trotuar, răzbătea un răpăit de paşi înfundat şi persistent. Trecuse tocmai de cinci şi jumătate. Am băut restul cafelei, am îndesat pipa cu tutun şi-am luat-o agale înapoi spre hotelul Van Nuys. În salonul de scris corespondenţă am împăturit chitanţa portocalie de la magazinul cu articole foto într-o foaie de scris cu numele hotelului şi-am vîrît-o într-un plic pe care mi l-am adresat. L-am francat expres şi i-am dat drumul

în cutia de scrisori de lîngă lift. Apoi m-am îndreptat iarăşi spre biroul lui Flack.

Am închis din nou uşa şi m-am aşezat în faţa lui. Flack nu părea să se fi clintit. Mesteca posac acelaşi chiştoc de ţigară de foi şi avea aceeaşi privire goală. Mi-am aprins iarăşi pipa frecînd un chibrit de marginea biroului. Flack se încruntă.

— Doctorul Hambleton n-a răspuns cînd am bătut la uşă — i-am spus.

— Hm ?

Flack mă privi absent.

— Tipul de la 332. Ţi-aduci aminte ? N-a răspuns.

— Şi ce vrei să fac eu... să mă omor ?

— Am bătut de mai multe ori. N-a răspuns nimeni. Mi-am zis că poate face bine sau mai ştiu eu ce, deşi n-am auzit nici un zgomot înăuntru. Atunci am plecat, m-am întors după o vreme şi-am bătut iar. Din nou nu mi-a răspuns nimeni.

Flack se uită la un ceas cît o ceapă, pe care-l scoase din vestă.

— La şapte plec — spuse el. Dumnezeule ! Încă o oră şi ceva. Mor de foame.

— Cred şi eu, dacă munceşti atîta. Trebuie să-ţi menţii forţa. Te interesează cît de cît ce-ţi spun eu despre camera 332 ?

— Mi-ai zis că nu-i acolo — răspunse Flack iritat. Aşa că ce vrei ? Nu-i acasă.

— N-am spus că nu-i acolo. Am spus că n-a răspuns cînd am bătut la uşă.

Flack se aplecă înainte. Îşi scoase foarte încet din gură resturile ţigării de foi şi le aşeză în scrumieră.

— Continuă. Convinge-mă — spuse el, din nou absent.

— Poate că n-ar fi rău să urci şi să te uiţi — i-am răspuns. Poate că n-ai mai văzut de mult o crimă artistic executată cu o daltă de spart gheaţă.

Flack îşi lăsă mîinile pe braţele fotoliului şi strînse lemnul tare.

— Ah ! exclamă el cu durere. Ah !

Se ridică și deschise sertarul biroului. Scoase dinăuntru un revolver mare și negru, îi desfăcu închizătorul, cercetă gloanțele, aruncă o privire în josul țevii, apoi îl vîrî la loc. Își descheie vesta și își înfipse pistolul la cingătoare. La nevoie, probabil că-l scotea într-o clipă. Își așeză pălăria pe cap și arătă cu degetul mare spre ușă.

Am urcat în tăcere pînă la etajul trei. Am luat-o pe coridor. Nimic nu se schimbase. Nici un sunet nu se intensificase sau diminuase. Flack înaintă repede spre camera 332 și bătu în ușă mai mult din puterea obișnuinței. Apoi o încercă. Întoarse capul rînjind spre mine.

— Ai zis că ușa nu-i încuiată — se plînse el.

— N-am spus chiar asta. Totuși, te asigur că *era* descuiată.

— Acu nu mai e — zise Flack și trase o cheie atîrnată de un lanț lung.

Descuie ușa și se uită de-a lungul coridorului. Apoi apăsă clanța încet, fără zgomot, și întredeschise ușa. Ascultă. Dinăuntru nu se auzea nimic. Flack se dădu înapoi și își scoase revolverul negru de la cingătoare. Trase cheia din broască, deschise ușa larg cu piciorul și îndreptă cu un gest hotărît și curajos arma.

— Hai să intrăm — spuse el din colțul gurii.

Peste umărul lui am văzut că doctorul Hambleton zăcea în aceeași poziție, atît doar că mînerul daltei nu se vedea de la intrare. Flack se aplecă și înaintă prudent în cameră. Ajuns la ușa întredeschisă a camerei de baie, se uită prin crăpătură, apoi o împinse pînă se lovi de cadă. Intră în camera de baie, ieși, apoi păși în odaie, încordat și prudent, ca un om care nu voia să riște.

Încercă ușa dulapului din perete, întinse arma și deschise larg ușa. În dulap nu era ascuns nici un suspect.

— Uită-te sub pat — i-am zis.

Flack se aplecă repede și se uită.

— Uită-te sub covor.

— Îți bați joc de mine ? spuse el furios.

— Îmi place să te văd cum lucrezi.

Se aplecă deasupra mortului și studie dalta.

— Cineva a încuiat ușa — mîrîi el. Afară de cazul că minți cînd spui că era deschisă.

— N-am zis nimic.

— Cred că-i treaba poliţailor — zise el încet. N-am nici o şansă să muşamalizez afacerea.

— Nu-i vina ta. Se întîmplă chiar şi în cele mai bune hoteluri.

11

Internul roşcovan completă un formular pentru cei găsiţi morţi şi îşi agăţă stiloul de buzunarul dinafară al halatului alb. Rînji uşor şi îşi închise registrul.

— Perforarea şirei spinării exact sub bulbul occipital, cred — zise el nepăsător. Un loc foarte vulnerabil. Dacă ştii cum să-l găseşti. Şi presupun că se ştie.

Locotenentul de poliţie Christy French bombăni:

— Îţi închipui că văd asta pentru prima oară ?

— Nu, nu cred — răspunse internul. Aruncă mortului o ultimă privire rapidă, se întoarse şi ieşi din cameră. Am să anunţ procurorul — spuse el peste umăr.

Uşa se închise în urma lui.

— Pentru ăştia, un cadavru e cum ar fi pentru mine o porţie de varză reîncălzită — zise acru Christy French, adresîndu-se uşii închise.

Colegul lui, detectivul Fred Beifus, stătea într-un genunchi lîngă aparatul de telefon. Îl presărase cu pudră ca să ia amprente, iar acum sufla pudra. Se uita cu ajutorul unei mici lupe la urmele lăsate. Clătină sceptic din cap, apoi ridică ceva de pe şurubul care fixa aparatul.

— Mănuşi de bumbac cenuşiu, ca ale cioclilor — zise el dezgustat. Costă cam patru cenţi perechea, dacă le iei

angro. Nici vorbă de amprente în odaia asta. Căutau ceva pitit în cutia telefonului, nu ?

— Evident, ceva ce putea încăpea acolo — răspunse French. Nici nu mă aşteptam să găseşti amprente. Crimele cu dalta de spart gheaţa sînt o specialitate. O să apelăm mai tîrziu la experţi. Asta-i doar o anchetă sumară.

Goli buzunarele mortului şi aşeză tot ce găsi pe pat. alături de cadavrul liniştit şi aproape ca de ceară. Flack stătea într-un fotoliu lîngă fereastră şi se uita pe geam. morocănos. Ajutorul administratorului suise în odaie, privise cu o figură necăjită, nu spusese nimic şi plecase. Eu mă sprijineam de peretele camerei de baie şi-mi desfăceam pe rînd degetele.

— Cred că o crimă făcută cu o daltă de felul ăsta e opera unei femei — spuse deodată Flack. Dalta o poţi cumpăra de oriunde. Costă zece cenţi. Dacă eşti silit să lucrezi repede, n-ai decît s-o vîrî la jartieră şi-o ţii acolo.

Christy French îi aruncă o privire scurtă, parcă uimită. Beifus spuse :

— Cu ce fel de dame ai avut de-a face în ultima vreme, scumpule ? Dacă te gîndeşti cît au ajuns ciorapii de damă, a vîrî o daltă la jartieră e ca şi cum ai trece cu un ferăstrău peste ciorapi.

— Nu m-am gîndit — zise Flack.

— Lasă gînditul pe seama noastră, iubitule. Trebuie să fii dotat pentru aşa ceva — zise Beifus.

— Nu-i nevoie să deveniţi ironici — răspunse Flack.

— Nu trebuie să ne lipseşti de micile noastre satisfacţii, domnule Flack — zise Beifus scoţîndu-şi pălăria şi făcînd o plecăciune.

— În afară de asta, o femeie ar continua să dea cu dalta. N-ar şti nici măcar cîte lovituri sînt de ajuns. Mulţi criminali fără experienţă nu ştiu. Cel care a lucrat aici e un as. A nimerit de la început în şira spinării. Şi mai e ceva... Trebuie ca victima să stea liniştită. Asta înseamnă că-i nevoie de mai mulţi tipi, afară de cazul cînd l-au drogat sau criminalul îi era prieten — zise Christy French.

— Nu văd cum ar fi putut fi drogat, dacă el e cel care m-a chemat la telefon — am spus.

Atît French, cît și Beifus mă priviră cu același aer plictisit și plin de răbdare.

— „Dacă“ — zise French — și cum nu-l cunoști pe tip, după spusele tale, există vaga posibilitate ca să nu-i cunoști nici vocea. Sînt prea subtil ?

— Nu știu — i-am răspuns — nu ți-am citit scrisorile trimise de admiratori.

French rînji.

— Lasă bancurile — îi spuse Beifus lui French. Păstrează-le mai bine pentru discursul tău de la „Clubul de vineri dimineață“[1]. Unele din babele alea cu nas lucios se dau în vînt după crimele misterioase.

French își răsuci o țigară și o aprinse cu un chibrit de menaj pe care îl frecă de dosul unui scaun. Apoi suspină.

— Și-au perfecționat tehnica asta în Brooklyn — explică el. Banda lui Sunny Moe Stein se specializase în ea, dar au dus-o de rîpă. Ajunsese să nu mai poți trece printr-un loc viran, fără să nu dai peste vreo ispravă de-a lor. Pe urmă s-au mutat aici, cei care-au mai scăpat. Mă întreb de ce.

— Poate fiindcă la noi sînt mai multe locuri virane — răspunse Beifus.

— Ciudat, totuși — zise French aproape visător. Cînd Weepy Moyer l-a lichidat pe Sunny Moe Stein, anul trecut în februarie, pe bulevardul Franklin, asasinul s-a folosit de-un pistol. Lui Moe sînt sigur că nu i-a plăcut deloc.

— Pun pariu că d-asta avea o mutră atît de dezamăgită după ce l-au șters de sînge — remarcă Beifus.

— Cine-i Weepy Moyer ? întrebă Flack.

— Era ajutorul lui Moe în bandă — îi răspunse French. Asta ar putea să fie ușor opera lui. Nu c-ar fi lucrat el personal.

— De ce nu ? întrebă Flack acru.

— Voi, băieți, nu citiți niciodată ziarele ? Moyer e acum un *gentleman*. Are relații cu cele mai distinse persoane. Și-a schimbat pînă și numele. Iar cît privește asasinarea lui Sunny Moe Stein, s-a întîmplat ca tocmai

[1] Club de quaqueri, sectă religioasă din S.U.A., care ține vinerea ca sărbătoare.

atunci să-l avem la zdup pentru o afacere cu un tripou. N-am scos însă nimic de la el. În schimb i-am procurat un alibi perfect. În orice caz, acum e un *gentleman*, aşa cum v-am spus, şi *gentlemen*-ii nu se apucă să omoare lumea cu dalte de spart gheaţa. Angajează pe altcineva s-o facă.

— Ai găsit vreodată ceva împotriva lui Moyer ? l-am întrebat.

French îmi aruncă o privire pătrunzătoare.

— De ce mă-ntrebi ?

— O simplă idee de-a mea. Dar foarte firavă — i-am spus.

— Între noi fie zis, nici măcar n-am dovedit vreodată că cel pe care l-am arestat era într-adevăr Moyer — zise French şi mă observă atent. Dar nu difuza asta. E de presupus că nimeni nu ştie, cu excepţia lui, a avocatului său, a procurorului, a echipei de poliţişti care l-au ridicat, a celor de la tribunal şi poate a altor două-trei sute de persoane.

Se bătu peste şold cu portvizitul gol al mortului şi se aşeză pe pat. Se sprijini nepăsător de piciorul cadavrului, îşi aprinse o ţigară şi întinse mîna în care o ţinea spre celălalt detectiv.

— Ajunge cît ne-am pierdut vremea cu bîlciul ăsta. Uite care-i situaţia, Fred. Mai întîi, cetăţeanul ăsta nu era prea deştept. Trăia cu numele de doctorul G. W. Hambleton şi şi-a comandat cărţi de vizită cu adresa la El Centro şi cu un număr de telefon. Nu mi-a trebuit mai mult de două minute ca să descopăr că nu există o astfel de adresă şi un astfel de număr de telefon. Unul mai şmecher nu s-ar fi trădat aşa de uşor. Pe urmă, individul, hotărît, nu prea era în bani. Are vreo paisprezece dolari în hîrtii şi cam vreo doi în mărunţiş. Pe lanţul de chei n-am găsit nici cheie de maşină, nici de la vreun seif închiriat la bancă, şi nici de la vreo casă. N-are decît o cheie de valiză şi şapte paspartuuri yale pilite. Şi încă pilite recent de tot. Bănuiesc că-şi pusese în gînd să cotrobăiască niţel prin hotel. Ce crezi, Flack, cheile lui s-ar potrivi la uşile de la hardughia asta de hotel ?

Flack se apropie şi se uită atent la chei.

— Două dintre ele se potrivesc ca mărime. Nu-mi dau seama dac-ar merge doar uitîndu-mă la ele. Cînd am nevoie de o cheie trebuie s-o iau de jos, de la birou. N-am asupra mea decît un paspartu. Nu-l pot folosi decît dacă clientul e plecat din cameră. Scoase din buzunar o cheie prinsă de un lanţ lung şi o compară cu celelalte. Clătină din cap :

— Nu merg, ar mai trebui lucrate. Au încă prea mult metal pe ele.

French scutură scrumul de la ţigară în palmă şi-l suflă. Flack se întoarse la scaunul său de la fereastră.

— Problema următoare — anunţă Christy French. N-are permis de conducere şi nici un act de identitate Nici una din hainele lui n-a fost cumpărată la El Centro. Are aerul unui escroc, dar nu pare destul de înfipt ca să emită cecuri false.

— De fapt, nu l-ai văzut în exerciţiul profesiunii — interveni Beifus.

— Iar hotelul ăsta nu era un loc potrivit pentru el — continuă French. Are o faimă proastă.

— Nici vorbă de-aşa ceva... — începu Flack.

French îl întrerupse cu un gest al mîinii.

— Cunosc toate hotelurile din districtul metropolitan, Flack. Obligaţie profesională. Pentru cincizeci de dolari îţi organizez într-o oră o orgie în orice cameră din hotelul ăsta. Nu mă duci pe mine. Tu-ţi cîştigi pîinea ta şi eu pe-a mea. Nu încerca să mă păcăleşti. Ne-am înţeles ? Clientul avea asupra lui un lucru pe care se temea să-l ţină aici. Asta înseamnă că-şi dădea seama că-i urmărit şi c-o să fie descoperit. Aşa că i-a oferit lui Marlowe o sută de dolari ca să-i păstreze acel lucru. N-avea însă atîţia bani asupra lui. Aşa că probabil s-a hotărît să-l cheme aici pe Marlowe ca să ajungă cu el la o înţelegere. Nu putea deci fi vorba de bijuterii furate. Trebuia să fie o tranzacţie aproape legală. Nu-i aşa, Marlowe ?

— O tranzacţie complet legală — am precizat.

French rînji slab.

— Aşa că acel obiect trebuie să fi fost ceva ce se putea ţine turtit sau făcut sul, într-o carte de telefon, sub panglica de la pălărie, într-o *Biblie* sau într-o cutie cu talc,

Nu știm dac-au găsit sau nu ce căutau. Știm însă sigur c-au avut foarte puțin timp la dispoziție. Maximum o jumătate de oră.

— Asta dacă cel care a telefonat a fost doctorul Hambleton — am spus eu. Dumneata ai ridicat primul această ipoteză.

— Altfel ar fi total lipsit de sens. Asasinii n-aveau nici un interes să grăbească descoperirea cadavrului. De ce să fi chemat ei pe cineva în camera lui Hambleton? Se întoarse către Flack. Ai observat întîmplător cine l-a vizitat ?

— Ca să ajungi la lift nu-i nevoie să treci prin fața biroului de primire — zise Flack și dădu din cap mahmur.

— Poate că din cauza asta a venit aici. Da, dar și din cauza atmosferei prielnice din hotel — zise Beifus.

— Bine — zise French. Indiferent cine l-a omorît, putea să intre și să iasă fără să fie întrebat. Era de ajuns să știe numărul camerei. Cam asta-i tot ce-am aflat, nu, Fred ?

Beifus recunoscu dînd din cap.

— Nu-i chiar totul — am spus eu. Peruca e reușită, dar e totuși o perucă.

French și Beifus se întoarseră brusc. French întinse mîna, ridică cu grijă părul mortului și fluieră.

— Mă întrebam eu de ce tot rînjea blestematul ăla de intern — rosti el. Ticălosul nici măcar n-a pomenit de perucă. Vezi acum despre cine-i vorba, Fred ?

— Nu văd decît că-i un tip fără păr — răspunse Beifus.

— Poate că nu l-ai cunoscut astfel. E Mileaway Marston. Făcea de obicei pe agentul de legătură al lui Ace Devore.

— Aha, da ! chicoti Beifus. Se aplecă și îl bătu ușor pe mort pe capul chel. Ce-ai mai făcut între timp, Mileaway ? Nu te-am mai văzut, am și uitat de cînd. Tu însă mă cunoști, amice. Un fraier rămîne tot un fraier.

Fără perucă, omul de pe pat arăta bătrîn, încrîncenat și chircit. Masca galbenă a morții începuse să-i înțepenească trăsăturile.

— Ei, cu asta mi-am luat o piatră mare după suflet — spuse French calm. Escrocul n-o să-mi dea prea multă

bătaie de cap. Ducă-se dracului. Puse peruca peste un ochi al mortului şi se ridică de pe pat. Am terminat cu voi doi — se adresă el uitîndu-se la mine şi la Flack.

Flack se sculă.

— Îţi mulţumesc pentru cadavru, scumpule — îi zise Beifus. Dacă mai faci rost şi de altele în splendoarea asta de hotel, nu uita să apelezi la serviciile noastre. Chiar dacă nu sînt de calitate, sînt în schimb rapide.

Flack traversă holişorul şi deschise uşa. L-am urmat. N-am vorbit în timp ce ne îndreptam spre lift. Şi nici cînd am coborît. L-am însoţit pînă la micul lui birou şi-am închis uşa în urmă. Păru surprins.

Se aşeză la birou şi întinse mîna după telefon.

— Vreau să raportez ceva administratorului — zise el. Ce pofteşti ?

Am frecat între degete o ţigară ca s-o mai înmoi, am aprins-o şi-am suflat fumul peste birou.

— O sută cincizeci de dolari.

Ochii mici şi concentraţi ai lui Flack se transformară în două găuri rotunde pe faţa lipsită de expresie.

— Nu face pe nebunu' cu mine aici.

— După experienţa cu farsorii de sus, nu mi-o lua în nume de rău dacă încerc. Deşi nu fac pe nebunul.

Am bătut darabana pe marginea biroului şi-am aşteptat.

Deasupra mustăţii subţiri îi apărură broboane de sudoare.

— Am treabă — zise el, de data asta cu o voce mai răguşită. Cară-te şi să nu te mai văd pe-aici.

— Eşti o stîrpitură obraznică — i-am răspuns. Doctorul Hambleton avea în portofel o sută şaizeci şi patru de dolari în bancnote cînd l-am percheziţionat. Ţii minte că mi-a promis un onorariu de o sută de dolari. Acum, în acelaşi portofel, nu mai are decît paisprezece dolari. Iar eu sînt sigur că am lăsat uşa de la camera lui descuiată. Altcineva a încuit-o. Şi acela eşti tu, Flack !

Flack apucă braţele fotoliului şi le strînse. Vocea i se auzi ca din fundul unui puţ :

— N-ai cum s-o dovedeşti.

— E nevoie s-o dovedesc ?

Îşi scoase pistolul de la cingătoare şi-l aşeză în faţă, pe birou. Îşi lăsă privirea asupra lui. Pistolul n-avea ce să-i spună. Ridică din nou ochii spre mine.

— Facem pe jumate ? zise el cu o voce dezamăgită.

Se aşternu tăcerea. Îşi trase afară portvizitul jerpelit şi scotoci prin el. Scoase un pumn de bancnote pe care le întinse pe birou, le aranjă după valoare în două teancuri şi împinse unul spre mine.

— Vreau toţi cei o sută cincizeci de dolari.

Se ghemui la loc în fotoliu şi se uită fix la colţul biroului. După o pauză lungă, suspină. Alătură cele două teancuri şi le împinse spre locul unde stăteam la birou.

— Nu-i foloseau la nimic banii ăştia — zise Flack. Ia paralele şi întinde-o. Te ţin eu minte, amice. Tipii de teapa ta mă scîrbesc. De unde ştiu eu că n-ai luat cincizeci de dolari de la el mai înainte ?

— Aş fi luat totul. Asasinul ar fi făcut la fel. De ce să mai lase paisprezece dolari ?

— Da eu de ce crezi c-am lăsat paisprezece dolari ? întrebă Flack cu glas obosit, mişcîndu-şi încet degetele pe marginea biroului.

Am luat banii, i-am numărat şi i-am zvîrlit îndărăt lui Flack.

— Fiindcă eşti de meserie şi ţi-ai dat seama cu cine ai de-a face. Ai ştiut c-o să aibă asupra lui cel puţin banii cu care să-şi plătească odaia şi cîţiva dolari de cheltuială. Poliţiştii se aşteptau la acelaşi lucru. Uite, n-am nevoie de bani. Am nevoie de altceva.

Se holbă la mine cu gura căscată.

— Ia banii ăştia de la vedere — i-am zis.

Întinse mîna, îi luă şi îi vîrî la loc în portvizit.

— Ce altceva ? Ochii i se strîmtaseră şi deveniseră prudenţi. Îşi linse cu limba buza inferioară. Nici tu nu-mi faci impresia că eşti, de fapt, în situaţia să pui condiţii.

— În privinţa asta ai putea să te cam înşeli. Dac-am să fiu silit să urc din nou şi să le spun lui Christy French şi Beifus c-am fost în cameră mai înainte şi c-am percheziţionat cadavrul, au să-mi facă un scandal groaznic. Au să priceapă însă c-am tăcut nu ca să fac pe deşteptul. Au să priceapă că la mijloc e un client pe care am încercat

să-l apăr. Au să mă înjure şi-au să urle. Cu tine *însă* au să facă altceva.

M-am oprit şi-am urmărit valul de transpiraţie care i se forma pe frunte. Înghiţi în sec. Avea o privire bolnavă.

— Nu mai face pe deşteptul şi zi ce vrei — zise el. Deodată rînji cu oarecare cruzime. Ai sosit aici prea tîrziu ca s-o mai aperi, nu ?

Obişnuita lui expresie batjocoritoare îi revenea încet, dar cu satisfacţie.

Mi-am stins ţigara, am scos o alta şi am parcurs toată gama de mişcări lente, inutile şi convenţionale de a o aprinde, de-a scăpa de chibrit, suflînd fumul într-o parte, trăgînd adînc în piept, de parcă acel birou nenorocit ar fi fost vîrful unui munte cu perspectivă asupra oceanului dezlănţuit — toate vechile trucuri patentate ale meseriei mele.

— Perfect — i-am spus. Recunosc că a fost o femeie. Recunosc şi că ea trebuie să fi ajuns acolo sus cînd el era mort, dacă asta te încîntă. Bănuiesc c-a fugit din cauza surprizei.

— Desigur — zise Flack răutăcios. Îşi reluase complet tonul ironic. Sau poate c-a fugit fiindcă n-a mai omorît pe cineva c-o daltă de spart gheaţa de-o lună şi şi-a ieşit din mînă.

— Dar de ce-a luat cheia ? am zis mai mult pentru mine. Şi de ce-a lăsat-o la birou ? De ce nu s-a mulţumit să plece, fără să se atingă de ceva ? Şi chiar dacă a socotit că trebuie să-ncuie uşa, de ce n-a îngropat cheia într-una din găleţile cu nisip ? Sau de ce n-a luat-o cu ea ca s-o zvîrle pe drum ? De ce să ţină la ea o cheie care putea dovedi oricînd că a fost în cameră ? Mi-am coborît privirea, şi l-am fixat pe Flack grav şi ameninţător. Afară, fireşte, de cazul cînd a fost văzută ieşind din odaie cu cheia în mînă şi a fost urmărită afară din hotel.

— Cine avea interes s-o urmărească ?

— Cel care a văzut-o plecînd şi a putut astfel să intre imediat în cameră. Cu un paspartu.

În ochii lui Flack se aprinse o luminiţă, apoi se stinse rapid.

— Cu siguranță c-a urmărit-o — am spus. A văzut-o cu siguranță aruncînd cheia pe birou, ieșind din hotel și a urmărit-o cu siguranță și mai departe.

— Deșteptule ! zise Flack ironic.

M-am aplecat și-am tras telefonul.

— Ce-ar fi să-l chem pe Christy și să terminăm odată — i-am spus. Cu cît mă gîndesc mai mult la crima asta, cu atît mi se face mai frică. Poate că într-adevăr l-a omorît chiar ea. N-am să ascund un criminal.

Am ridicat receptorul. Flack mă plesni cu laba lui umedă peste mînă. Receptorul sări pe birou.

— Lasă. Vocea i se făcuse tînguitoare. Am urmărit-o pînă la o mașină parcată mai încolo pe stradă. Am luat numărul mașinii. Ce dracu, șefule, lasă-mi o portiță de scăpare. Scotoci cu disperare prin buzunare. Știi cît cîștig la serviciu ? Banii pentru țigări și cîțiva cenți de cheltuială. Stai nițel. Cred... Își coborî privirea, făcu o pasență cu niște plicuri murdare, alese în cele din urmă unul și-l aruncă spre mine. Numărul mașinii — zise el posac — iar dacă îți face plăcere să știi, îmi amintesc și ce marcă era.

M-am uitat la plic. Avea mîzgălit pe el un număr de mașină. Scris strîmb, slab și oblic, ca atunci cînd scrii în grabă pe stradă pe o hîrtie ținută în mînă. *6 N 333. California 1947.*

— Ești mulțumit ?

Era vocea lui Flack. Sau se părea că-i a lui. Am rupt bucata de plic cu numărul pe ea și i-am aruncat plicul înapoi.

— 4 P 327 — am spus, urmărindu-i privirea.

Nu tresări deloc. Nici urmă de ironie sau duplicitate.

— De unde pot eu să știu că ăsta nu-i un număr oarecare, pe care îl aveai dinainte ?

— Trebuie să mă crezi pe cuvînt.

— Descrie mașina.

— Era un Cadillac decapotabil, nu prea nou și cu capota trasă. Un model de prin 1942. Albastru deschis.

— Și femeia ?

— Vrei cam multe pentru banii tăi, șmechere.

— Sînt banii doctorului Hambleton.

— De acord. Era blondă — spuse el tresărind. Cu un pardesiu alb, brodat cu ceva colorat. Avea o pălărie de pai mare și albastră. Ochelari de soare. Înaltă cam de un metru cincizeci și cinci. Semăna cu modelele din reviste.

— Ai recunoaște-o fără ochelari ? l-am întrebat atent.

Se prefăcu că se gîndește. Apoi clătină din cap. Nu.

— Care zici că era numărul mașinii, Flackie ? l-am luat eu prin surprindere.

— Care număr ?

M-am aplecat peste birou și-am lăsat să cadă scrumul de la țigară pe revolverul lui. L-am ațintit din nou cu privirea. Știam însă că era înfrînt. Părea s-o știe și el. Își luă arma, suflă scrumul de pe ea și-o puse îndărăt în sertarul biroului.

— Hai, du-te ! Dă-i drumul ! zise el printre dinți. Spune-le polițailor că eu am șterpelit banii. Și ce-o să fie ? Poate c-o să-mi pierd slujba. Poate c-o să mă vîre la zdup. Ei și ? Cînd am să ies, prietenii au să m-ajute. Micul Flackie n-o să trebuiască să-și mai bată capul cu grija casei și a mesei. Cum poți să-ți închipui o clipă că ochelarii ăia fumurii îl pot păcăli pe micul Flackie. Am văzut prea multe filme ca să-mi scape pisicuța asta. Ascultă-mă pe mine, damicela o să fie mult timp la vedere. E în ascensiune și, cine știe — zise el, rînjindu-mi triumfător — poate că într-o bună zi o să aibă nevoie de cineva care s-o apere. Un tip care să fie tot timpul prin apropiere, să observe ce se întîmplă și s-o scoată din încurcături. Cineva care să știe să tragă sforile și să n-aibă pretenții bănești absurde... Ce-i ?

Mi-am lăsat capul într-o parte și m-am aplecat spre el. Îl ascultam.

— Mi se pare c-am auzit un clopot — i-am spus.

— Nu există nici o biserică prin apropiere — răspunse el disprețuitor, Creierul tău de platină a început să se crape.

— N-am auzit decît un singur clopot — i-am zis. Încet de tot. Cred că bătea de înmormîntare.

Flack ascultă și el cu mine.

— N-aud nimic ! se răsti el.

— Sînt convins — i-am răspuns. Tu eşti singurul tip din lume care nu-l aude.

Rămase pe loc, cu mustăcioara lui oribilă şi strălucitoare, şi mă urmări cu ochii lui mici şi răutăcioşi, întredeschişi. Una din mîini i se strîngea convulsiv şi dezordonat pe birou.

L-am lăsat cu gîndurile lui, probabil la fel de meschine, de urîte şi de înfricoşate ca şi el.

12

Blocul se afla pe Doheny Drive, cum cobori dealul de la Strip. De fapt, erau două clădiri, una în spatele celeilalte, legate oarecum printr-un patio pavat cu dale, cu o fîntînă în mijloc şi o cămăruţă deasupra arcadei ce unea cele două clădiri. Cutiile de scrisori şi soneriile se găseau în holul de la intrare, îmbrăcat în marmură falsă. Trei din cele şaisprezece n-aveau nici un nume deasupra. Iar numele pe care le-am citit nu mi-au spus nimic. Trebuia să-mi mai bat niţel capul. Am încercat uşa de la intrare, am găsit-o descuiată, şi totuşi, trebuia să-mi mai bat capul.

Afară erau parcate două Cadillac-uri, un Lincoln Continental şi un Packard Clipper. Nici unul dintre Cadillac-uri n-avea culoarea sau numărul ce le căutam. Pe cealaltă parte a străzii, un individ în pantaloni de călărie stătea tolănit cu picioarele peste uşa unei Lancia foarte joase. Fuma şi se uita la stelele palide, care văzuseră destule ca să stea cît mai departe de Hollywood. Am urcat dealul abrupt pîn-am ajuns la bulevardul Sunset, am cotit-o la stînga pe lîngă un bloc şi m-am vîrît într-o cabină telefonică de pe stradă, încinsă ca o etuvă. L-am chemat pe

un tip, Peoria Smith, numit aşa fiindcă se bîlbîia — un mister pe care nu l-am dezlegat încă, din lipsă de timp.

— Mavis Weld — am spus. Numărul ei de telefon. Aici e Marlowe.

— De-de-desigur — zise el. Ma-Mavis Weld ai zis ? Vrei nu-numărul ei de te-telefon ?

— Cît face ?

— Ze-zece do-dolari.

— S-o lăsăm moartă.

— Stai o clipă ! N-am voie să dau numărul de telefon al fetelor. Pentru un agent teatral e un risc îngrozitor.

Am aşteptat şi mi-am ţinut respiraţia.

— Fireşte, îţi dau şi adresa o dată cu numărul — behăi Peoria, uitînd să se mai bîlbîie.

— Cinci dolari — i-am zis. Adresa o am. Şi nu te mai tocmi. Dacă-ţi închipui că eşti singurul agent teatral care se ocupă de vînzarea numerelor de telefon netrecute în carte...

— Stai — spuse el plictisit şi plecă să-şi caute carneţelul lui roşu.

Un bîlbîit ocazional. Nu se bîlbîia, decît cînd nu era enervat. Se întoarse şi-mi dădu numărul. Fireşte, un număr din Crestview. La Hollywood, dacă n-ai număr de telefon de la Crestview, nu faci doi bani.

Am deschis uşa de sticlă şi metal ca să intre niţel aer în timp ce formam numărul. După ce sună de două ori, răspunse o voce tărăgănată şi provocatoare. Am închis uşa.

— Da-a-a-a — gunguri vocea.

— Cu domnişoara Weld, vă rog.

— Dar cine o caută pe domnişoara Weld, dacă vreţi să-mi spuneţi ?

— Am nişte clişee pe care Witney doreşte să i le înmînez astă-seară.

— Witney ? Şi cine-i Witney, *amigo* ?

— Şeful secţiei de clişee de la studio — i-am răspuns. Nu ştiţi nici măcar atît ? Vin chiar acum dacă-mi spuneţi numărul apartamentului. Sînt doar la cîteva blocuri depărtare.

— Domnişoara Weld face baie.

Rîse. Am avut impresia că acolo unde se afla răsunase

ca un clopoțel de argint. In cabină sună de parcă cineva ar fi zdrăngănit niște tingiri.

— Dar desigur, aduceți fotografiile. Sînt convinsă că moare de curiozitate să le vadă. Apartamentul paisprezece.

— O să fiți și dumneavoastră acolo ?

— Dar, desigur. Dar, evident. De ce mă întrebați ?

Am atîrnat telefonul și-am ieșit împleticindu-mă afară, la aer curat. Am coborît dealul. Tipul în pantaloni de călărie stătea tolănit mai departe peste Lancia, dar unul dintre Cadillac-uri dispăruse, iar două Buick-uri decapotabile se alăturaseră celorlalte mașini din fața casei. Am sunat la numărul paisprezece și-am traversat patio-ul unde caprifoiul purpuriu era luminat de un reflector în miniatură. O altă lumină învăpăia un mare heleșteu decorativ, plin de pești aurii grași și de nuferi tăcuți, nuferi strînși acum noaptea. Apoi cîteva bănci de piatră și un leagăn. Clădirea nu părea foarte scumpă, atît doar că toate locuințele costau mult în acel an. Apartamentul era la etajul doi, una din cele două uși dînd pe un palier larg.

Clopoțelul sună melodios și o fată înaltă, brunetă, îmbrăcată în pantaloni strînși pe pulpe, deschise ușa. Provocatoare era un atribut mult prea slab pentru ea. Pantalonii erau ca și părul ei, negri ca noaptea. Purta un bluzon alb de mătase și la gît, înnodată lejer, o eșarfă purpurie. Nu atît de purpurie însă ca buzele ei. Intr-un fel de cleștișor aurit ținea o țigară lungă, cafenie. La rîndul lor, degetele care țineau cleștișorul erau mai mult decît corespunzător pline de inele prețioase. Părul ei negru era pieptănat la mijloc cu o cărare care îi dezvăluia pielea capului alb-imaculată, ajungînd pînă la creștet și dispărînd acolo din vedere. De o parte și de alta a gîtului ei cafeniu și subțire atîrnau două cozi negre și lucioase. Fiecare coadă era legată cu o mică panglică purpurie. Trecuse însă multă vreme de cînd fusese o fetiță.

Se uită surprinsă la mîinile mele goale. Clișeele de la studio sînt de obicei puțin cam prea mari pentru a încăpea în buzunar.

— Domnișoara Weld, vă rog — am spus.

— Dă-mi mie clișeele.

Vocea era rece, tărăgănată şi obraznică, ochii însă erau altfel. Părea la fel de greu să te înţelegi cu ea, pe cît era de greu s-ajungi să te tunzi în oraşul ăsta.

— Sînt pentru domnişoara Weld personal. Regret.

— Ţi-am spus că face baie.

— Am s-aştept.

— Eşti sigur că ai clişeele, *amigo* ?

— Absolut sigur. De ce ?

— Numele dumitale.

Cînd pronunţă cel de-al doilea cuvînt, vocea îi îngheţă — părea un fulg luat de o pală bruscă de vînt. Apoi vocea i se îmblînzi, pluti prin aer şi se înălţă spre cer, se răsuci, iar în colţul buzelor ei se înfiripă delicat şi foarte încet, ca gesturile unui copil ce încearcă să prindă un fulg de zăpadă, invitaţia tăcută a unui surîs.

— Ultimul dumitale film a fost splendid, domnişoară Gonzales.

Zîmbetul sclipi ca un fulger, schimbîndu-i complet expresia. De încîntare, trupul i se îndreptă şi vibră.

— Dar era un film împuţit — spuse ea cu mult foc. Cu totul şi cu totul împuţit, scumpe domn. Şi ştii, desigur, că era cu totul şi cu totul împuţit.

— Nici un film în care joci dumneata, domnişoară Gonzales, nu-i împuţit pentru mine.

Se îndepărtă de uşă şi îmi făcu semn cu mîna să intru.

— Să bem ceva — zise ea. Să bem cea mai blestemată băutură. Ador să fiu flatată, chiar dacă complimentul e nesincer.

Am intrat. Dacă îmi vîra un pistol în rinichi nu m-ar mai fi mirat deloc. Se aşeză astfel încît a trebuit practic să-i dau sînii la o parte ca să pot trece pragul. Mirosea aşa cum arată Taj Mahal-ul la lumina lunei. Închise uşa şi păşi în ritm de dans spre un mic bar portabil.

— Scotch ? Sau preferi un cocktail ? Cele cu vermut îmi ies îngrozitor — spuse ea.

— Scotch-ul e perfect, mulţumesc.

Turnă băuturile în nişte pahare atît de înalte, încît aproape că le puteai folosi ca suporturi pentru umbrele. M-am aşezat într-un fotoliu îmbrăcat în creton şi-am aruncat o privire prin cameră. Apartamentul avea un aer

demodat. Un cămin fals cu butuci de metal, încălzit cu gaze, și cu consolă de marmură, tencuiala crăpată, pe pereți cîteva picturi proaste, colorate strident, destul de oribile ca să fi costat o groază de bani, un pian cu coadă, un Steinway, vechi și ciobit, și, surprinzător, fără șal spaniol pe el. O mulțime de cărți ce păreau noi în copertele lor lucioase stăteau risipite peste tot, iar într-un colț se afla o pușcă cu țeavă dublă și cu patul gravat, legată la cap cu o fundă albă de mătase. Glume gen Hollywood.

Doamna brunetă în pantaloni strînși pe corp îmi înmînă un pahar și se cocoță pe brațul fotoliului meu.

— Poți să-mi spui Dolores, dacă vrei — zise ea trăgînd o înghițitură solidă din paharul ei.

— Mulțumesc.

— Și eu cum pot să-ți spun ?

Am rînjit.

— Firește — spuse ea. Sînt perfect convinsă că ești un blestemat de mincinos și că n-ai în buzunar nici un clișeu. Nu că aș avea eu intenția să mă vîr în afacerile dumitale, desigur foarte intime.

— A, da ? Am înghițit cîțiva centimetri de băutură. De fapt, ce fel de baie ia domnișoara Weld ? Se spală doar cu săpun, după moda veche, sau face o baie cu săruri parfumate din Arabia ?

Plimbă prin aer resturile țigării cafenii prinsă în mica gheară de aur.

— Poate vrei s-o ajuți. Camera de baie e pe acolo, prin arcadă și apoi la dreapta. Aproape sigur că ușa nu-i încuiată.

— Nu mă tentează dacă-i așa simplu.

— Oh — spuse ea și-mi oferi din nou zîmbetul ei strălucitor. Nu-ți plac în viață decît lucrurile dificile. Trebuie să țin minte ca pe viitor să fiu mai puțin ușor de abordat, nu-i așa ?

Se săltă cu eleganță de pe brațul fotoliului și stinse țigara, aplecîndu-se astfel ca să-i pot admira linia șoldurilor.

— Nu te deranja, domnișoară Gonzales, nu-s decît un tip care a venit pentru treburi. Nici nu-mi trece prin cap să violez pe cineva.

— A, nu ?

Zîmbetul se îndulci, deveni leneş şi, dacă nu găsiţi alt cuvînt mai potrivit, deveni provocator.

— Deşi cred că sînt pe punctul s-o fac — am zis.

— Eşti o canalie simpatică — zise ea, apoi dădu din umeri şi trecu pe sub arcadă ducînd cu ea paharul plin cu vreo jumătate litru de scotch şi apă. Am auzit-o bătînd uşor la o uşă şi spunînd : *Darling*, a venit un tip care zice că are nişte clişee de la studio. Aşa zice. *Muy simpatico. Muy guapo tambien. Con cojones*[1].

O voce pe care o mai auzisem se răsti la ea :

— Gura, scîrba dracului ! Ies într-o clipă !

Femeia Gonzales se întoarse prin arcadă fredonînd. Avea paharul gol. Se îndreptă din nou spre bar.

— Dar văd că nu bei ! strigă ea, uitîndu-se la paharul meu.

— Am luat masa. Şi în orice caz, stomacul meu nu ţine decît vreo doi litri de băutură. Şi să ştii că înţeleg niţel spaniola.

— Te-ai scandalizat ? zise ea şi îşi zvîrli capul pe spate.

Îşi rostogoli ochii. Umerii ei descriseră o mişcare ca a unei dansatoare cu evantai.

— Mă scandalizez foarte greu.

— Dar ai auzit ce-am zis ? *Madre de Dios !*[2] Îmi pare teribil de rău.

— Sînt sigur.

Îşi termină de amestecat un alt whisky cu sifon.

— Da, îmi pare foarte rău — suspină ea. Adică, am impresia că-mi pare foarte rău. Cîteodată nu sînt prea sigură. Cîteodată nu-mi pasă deloc. Totul devine atît de confuz. Toţi prietenii mei îmi spun că sînt mult prea sinceră. Te scandalizez, nu ?

Se aşeză din nou pe braţul fotoliului meu.

— Nu. Dacă aş vrea să mă scandalizez aş şti unde să mă duc.

---

[1] Foarte simpatic. Şi arată foarte bine. Un adevărat armăsar (în limba spaniolă).

[2] Maică Precistă (în limba spaniolă).

Își apucă paharul pe la spate cu un gest indolent și se aplecă spre mine.

— Dar eu nu locuiesc aici — spuse ea. Eu stau la Chateau Bercy.

— Singură ?

Mă lovi ușor peste vîrful nasului. În clipa următoare m-am pomenit cu ea în brațe încercînd să-mi muște o bucățică din limbă.

— Ești o canalie adorabilă — zise ea.

Gura îi era foarte fierbinte. Buzele îi ardeau ca gheața. Limba ei mă apăsa puternic pe dinți. Ochii păreau imenși și negri și li se vedea albul.

— Sînt atît de obosită — îmi șopti ea în gură. Sînt atît de sfîrșită, sînt atît de incredibil de obosită.

I-am simțit mîna în buzunarul de la piept. I-am împins-o cu violență, dar apucase să-mi ia portvizitul. Se îndepărtă cu el rîzînd, îl deschise și-l cercetă cu degete iuți ca niște șerpi mici.

— Mă bucur c-ați făcut cunoștință — spuse pe un ton rece o voce dintr-o parte a încăperii.

Sub arcadă stătea Mavis Weld.

Părul îi atîrna neglijent și nu-și bătuse capul să se mai fardeze. Purta un capot și cam atît. În picioare avea niște mici papuci verzi și argintii. Ochii ei nu exprimau nimic, dar buzele trădau dispreț. Cu sau fără ochelari, am recunoscut-o imediat.

Femeia Gonzales îi aruncă o privire rapidă, închise portvizitul și mi-l zvîrli. L-am prins și l-am pus la loc. Apoi se îndreptă agale spre o masă, luă o geantă neagră cu o curea lungă, o agăță pe umăr și porni spre ușă.

Mavis Weld nu se mișcă și nici nu se uită la ea. Se uita la mine. Pe fața ei însă nu se citea nici un fel de emoție. Femeia Gonzales deschise ușa, privi afară și era cît pe-aci să iasă, cînd se întoarse.

— Îl cheamă Philip Marlowe — îi spuse ea lui Mavis Weld. Nostim, nu ?

— N-am știut că te deranjezi să le mai ceri și numele — răspunse Mavis Weld. Rareori dacă apuci să-i cunoști mai bine.

— Înţeleg — zise femeia Gonzales cu amabilitate. Se întoarse şi-mi zîmbi uşor. Un mod drăguţ de-a mă face cocotă, nu ?

Mavis Weld nu-i răspunse. Faţa ei nu trăda nimic.

— Eu, una, cel puţin — zise femeia Gonzales calm în timp ce deschidea din nou uşa — nu m-am încurcat în ultima vreme cu nici un gangster.

— Eşti sigură că n-ai uitat ? o întrebă Mavis Weld pe exact acelaşi ton. Deschide bine uşa, scumpo. Azi e ziua cînd trec gunoierii.

Femeia Gonzales îi întoarse încet şi direct privirea, iar în ochii ei luci lama unui cuţit. Apoi scoase un sunet slab cu buzele şi dinţii şi deschise violent uşa, pe care o trînti în urma ei cu un zgomot de-ai fi zis că se face praf. Văpaia albastru-închis din ochii lui Mavis Weld nici măcar nu tremură.

— Ce-ar fi să-i urmezi exemplul, dar mai liniştit — spuse ea.

Am scos o batistă şi mi-am şters rujul de pe faţă. Avea exact culoarea sîngelui, a sîngelui proaspăt.

— Asta i se poate întîmpla oricui — am zis. Nu eu îi făceam curte, ci ea mie.

Mavis Weld ajunse la uşă şi o deschise brusc.

— Cară-te, amorule. Întinde-o.

— Am venit aici cu treburi, domnişoară Weld.

— Da, îmi închipui. Ieşi ! Nu te cunosc. Nu vreau să te cunosc. Şi chiar dacă aş vrea, nu-i nici ziua şi nici ora potrivită.

— „Niciodată n-au să se întîlnească locul, timpul şi iubita" — am spus.

— Ce-i asta ?

Încerca să-mi dea de înţeles cu vîrful bărbiei să mă car, dar gestul nu-i reuşea cum ar fi vrut ea.

— E Browning. Poetul, nu pistolul. Sînt sigur însă că dumneata preferi pistolul.

— Ascultă, prăpăditule, trebuie să chem administratorul ca să te zvîrle pe scări ca pe-o minge de baschet ?

M-am dus şi-am închis uşa. Se reţinu pînă-n ultima clipă. Nu ajunse să-mi tragă un picior, deşi o costă un efort. Am încercat discret s-o fac să plece de lîngă uşă,

fără ca ea să-şi dea seama. Nici nu se clinti. Stătea bine înfiptă, cu mîna gata să apuce clanţa şi cu ochii plini de o furie albastru-închis.

— Dacă ai de gînd să stai atît de aproape de mine — i-am spus — n-ar strica să te mai îmbraci niţel.

Ridică mîna de pe clanţă şi mă plesni cu toată forţa. Palma semăna cu uşa trîntită de domnişoara Gonzales, şi mă duru. Şi îmi reaminti de rana de la ceafă.

— Te-a durut ? întrebă ea încet.

Am dat din cap.

— Perfect. Îşi făcu vînt şi mă plesni din nou, dacă se poate şi mai tare. Cred că mai bine m-ai săruta — şopti ea.

Ochii ei erau curaţi, limpezi şi se îmbunau. Întîmplător m-am uitat în jos. Mîna dreaptă i se strînsese într-un pumn cu intenţii foarte precise. Şi nu era aşa de mică, încît să nu fie eficace.

— Crede-mă — i-am spus — n-am decît un singur motiv pentru care nu te sărut. Chiar dac-ai avea din nou la îndemînă micul dumitale pistol negru. Sau boxul pe care-l ţii probabil pe noptieră.

Îmi zîmbi politicos.

— Se întîmplă să lucrez pentru dumneata — i-am spus. Şi nu mă leg de primele picioare care-mi ies în cale.

M-am uitat la ale ei. Le vedeam foarte bine, şi despărţitura dintre genunchi avea dimensiunile potrivite. Îşi trase capotul, se întoarse şi, clătinînd din cap, se apropie de barul micuţ.

— Sînt liberă, sînt albă şi am douăzeci şi unu de ani. Cunosc toate modurile de a aborda pe cineva. Cred, cel puţin. Dacă nu te pot speria, bate sau cuceri, cu ce dracu te pot cumpăra ?

— Ei bine...

— Nu-mi spune ! mă întrerupse ea violent şi se întoarse cu un pahar în mînă. Îl bău, îşi vîntură părul desfăcut şi îmi zîmbi perfid. Fireşte, cu bani. Ce stupid din partea mea că nu m-am gîndit imediat la asta !

— Banii ar putea fi de folos — i-am spus.

Gura i se strîmbă cu mare dezgust, vocea însă era aproape amabilă.

— Cîţi bani ?

— La început cam vreo sută de dolari.

— Eşti ieftin. O canalie extrem de ieftină, nu ? O sută de dolari, zici ? Ascultă, scumpule, o sută de dolari reprezintă o sumă mare în lumea ta ?

— Să zicem atunci două sute. Cu banii ăştia mă pot retrage din afaceri.

— Încă-i ieftin. Vrei să ţi-i pun într-un plic frumos şi curat ?

— Mă pot lipsi de plic. Ar însemna să-l murdăresc.

— Şi ce primesc în schimb pentru banii ăştia, adorabilul meu detectiv ? Căci, fără îndoială, asta eşti.

— O chitanţă. Cine ţi-a spus că sînt detectiv ?

O secundă renunţă la expresia ei, apoi şi-o reluă.

— Trebuie să fi ghicit din cauza mirosului dumitale.

Îşi sorbi băutura şi mă privi peste pahar cu un slab zîmbet dispreţuitor.

— Am început să cred că-ţi scrii singură dialogurile pentru filme — i-am spus. Tocmai mă întrebam de ce sînt atît de proaste.

M-am ferit brusc. Cîteva picături m-au stropit. Paharul se făcu ţăndări de zidul din spatele meu şi cioburile căzură fără zgomot pe covor.

— Şi cu asta — spuse ea complet calmă — cred că mi-am epuizat întreaga gamă de farmece feminine.

M-am dus şi mi-am luat pălăria.

— N-am crezut niciodată cu adevărat că dumneata l-ai ucis — i-am spus. Mi-ar fi ajutat însă ca să pot găsi un motiv pentru a nu spune că te aflai acolo. Mi-ar fi ajutat să primesc un acont ca să mă pot justifica. Şi destule informaţii care să justifice onorariul.

Luă o ţigară dintr-o cutie, o zvîrli în aer, o prinse fără efort între buze şi o aprinse cu un chibrit care apăru din senin.

— Sfinte Dumnezeule ! Sînt bănuită de-a fi omorît pe cineva ? întrebă ea.

Ţineam încă pălăria în mînă. Mă simţeam ridicol. Am pus pălăria pe cap şi-am pornit spre uşă.

— Sper că ai bani de maşină pînă acasă ? îmi spuse ea dispreţuitor.

Nu i-am răspuns. Mi-am văzut de drum. Cînd eram gata să deschid uşa, a adăugat :

— Sper de asemenea că domnişoara Gonzales ţi-a dat adresa ei şi numărul de telefon. Poţi să scoţi orice de la ea... inclusiv, mi s-a spus, bani.

Am dat drumul clanţei şi-am traversat camera repede. Ea nici nu s-a clintit, iar zîmbetul de pe buze nu alunecă nici un milimetru.

— Ascultă — i-am răspuns — o să-ţi vină greu să crezi. Dar am venit aici cu gîndul ciudat c-ai putea avea nevoie de ajutor, şi c-ai să găseşti cu greu pe cineva care să te sprijine. Mi-am închipuit că te-ai dus la acel hotel ca să achiţi vreo datorie. Şi faptul că te-ai dus singură, riscînd să fii recunoscută — după cum ai şi fost totuşi de detectivul casei, ale cărui criterii etice sînt la fel de solide ca şi o pînză veche de păianjen — m-a făcut să mă gîndesc c-ai intrat într-una din acele încurcături frecvente la Hollywood, care duc cu siguranţă la încheierea carierei pentru totdeauna. Nu eşti însă în nici o încurcătură. Te crezi sub un reflector minuscul, jucînd pentru mine cel mai obosit şi mai de prost gust rol din cea mai obosită producţie de duzină în care ai jucat vreodată, dacă jucat poate fi cuvîntul potrivit...

— Gura ! spuse ea printre dinţi, strîngîndu-i atît de tare că aproape scrîşniră. Gura, şantajist împuţit, care îţi vîrî nasul peste tot.

— N-ai nevoie de mine — i-am spus. N-ai nevoie de nimeni. Eşti atît de grozav de deşteaptă, încît ai reuşi să ieşi cu ajutorul discuţiilor şi dintr-o casă de bani. Perfect. Ieşi singură din încurcătură cu ajutorul discuţiilor. N-o să te opresc eu. Scuteşte-mă de povestea asta. Îmi vine să plîng doar la gîndul că o fetiţă nevinovată ca dumneata poate fi atît de deşteaptă. M-ai convins, scumpo. Ca Margaret O'Brien.

Nu se mişcă şi nici nu respiră pînă cînd am ajuns la uşă, şi nici cînd am deschis-o. Nu ştiu de ce. Ce-i spusesem nu reuşise s-o impresioneze.

Am coborît scările şi-am traversat curtea ; cînd să ies pe uşa din faţă, era cît pe-aci să mă ciocnesc cu un tip subţirel şi cu ochi negri care stătea acolo şi îşi aprindea o ţigară.

— Scuzați-mă — spuse el liniștit — mă tem că vă stau în drum.

Am dat să-l ocolesc, dar am observat că ținea ridicată în mîna dreaptă o cheie. Fără nici un motiv, i-am smuls-o. M-am uitat la numărul gravat pe ea. Era numărul 14. Numărul de la apartamentul lui Mavis Weld. Am aruncat cheia în dosul unor boschete.

— N-ai nevoie de ea — i-am spus. Ușa nu-i încuiată.

— Firește — zise el. Pe fața lui era un zîmbet ciudat. Ce stupid din partea mea !

— Așa e. Amîndoi sîntem stupizi. Oricine se înhaită cu lepădătura asta e stupid.

— Eu am altă părere — răspunse el calm, ochii lui mici și triști pîndindu-mă fără vreo expresie anume.

— N-ai decît. Am spus-o doar pentru dumneata. Îți cer iertare. Am să-ți caut cheia.

M-am dus în dosul boschetelor, am luat cheia și i-am dat-o.

— Mulțumesc foarte mult — spuse el. Apropo... Se opri. M-am oprit și eu. Sper că n-am întrerupt o ceartă interesantă. Mi-ar părea rău s-o fi făcut. Nu ? Zîmbi. Ei bine, întrucît domnișoara Weld ne e prieten comun, îmi dai voie să mă prezint. Mă numesc Steelgrave. V-am mai cunoscut înainte ?

— Nu, nu m-ai mai cunoscut, domnule Steelgrave. Eu sînt Marlowe, Philip Marlowe. E foarte puțin probabil să ne mai fi întîlnit. Și, lucru ciudat, n-am mai auzit de dumneata, domnule Steelgrave. Și nu-mi pasă absolut deloc chiar dacă te-ai numi Weepy Moyer.

Mi-a fost imposibil să-mi explic de ce i-am spus asta. Nu exista nici un motiv, afară de faptul că auzisem numele pomenit. O liniște bizară i se întipări pe față. În ochii lui negri și tăcuți apăru o expresie ciudată și fixă. Își scoase țigara din gură, se uită la ea, scutură puțin scrum, deși nu avea ce scutura, privi în jos și zise :

— Weepy Moyer. Ce nume ciudat. Nu cred să-l mai fi auzit. E cineva pe care ar trebui să-l cunosc ?

— Nu, dacă nu ești foarte amator de dalte de spart gheața — i-am spus și-am plecat.

Am coborît treptele, am traversat strada pînă la mașina mea și m-am uitat peste umăr înainte de-a mă urca în ea. Rămăsese pe loc și mă privea cu țigara în gură. De la acea distanță nu-mi puteam da seama de expresia lui. Nu se mișcă și nici nu făcu vreun gest cînd mi-am întors capul spre el. Stătea neclintit. Nemișcat. M-am suit în mașină și-am plecat.

13

Am apucat-o la dreapta pe bulevardul Sunset, dar nu spre casă. La Brea am cotit-o spre nord, am trecut peste Highland, dincolo de Cahuenga Pass, pîn-am ajuns în bulevardul Ventura, lăsînd în urmă Studio City, Sherman Oaks și Encino. Pe drum n-am avut sentimentul singurătății. Nu-l ai niciodată pe șoseaua asta. Băieți de bani gata, în automobile Ford decapotabile, țîșneau din coloana traficului și se vîrau apoi la loc, la cîțiva milimetri de bara celorlalte mașini, reușind cu regularitate să evite un accident. Bărbați obosiți, în limuzine prăfuite cu două sau patru locuri, clipeau, își încleștau mîinile pe volan și își croiau drum spre nord și apus, spre casa lor și spre masa de seară, o seară petrecută în compania paginii sportive a ziarelor, a urletelor, radioului, a scîncetelor copiilor răsfățați și a trăncănelii nevestelor idioate. Am trecut de reclamele stridente de neon și de falsele fațade din dosul lor, de localurile împuțite unde se servesc *hamburgers* și care seamănă, sub avalanșa de culori, cu niște palate, am trecut de restaurantele în aer liber, de formă circulară, vesele ca niște circuri, cu chelnărițe cu priviri dure și supărăcioase, am trecut de tejghelele strălucitoare, de bucătăriile încinse și îmbîcsite cu mîncăruri care ar

otrăvi pînă și o broască rîioasă. Camioane mari, duble treceau huruind spre Sepulveda, venind dinspre Wihnington și San Pedro, traversau spre Ridge Route, pornind încet de la semafoare și mîrîind ca leii de la grădina zoologică.

Pe dealuri, dincolo de Encino, printre pomii denși sclipea din cînd în cînd o lumină. Locuințele vedetelor de cinema. Halal de-așa vedete. Veteranele a mii de paturi. Oprește-te, Marlowe, astă-seară nu ești rezonabil.

Aerul se răci. Șoseaua se strîmtă. Mașinile se răriseră atît de mult, încît farurile lor te dureau la ochi. Șoseaua urca de-a lungul unor ziduri de calcar, iar pe deasupra, suflînd direct dinspre ocean, briza rătăcea prin noapte.

Am luat masa de seară la un local aproape de Thousand Oaks. O masă proastă, dar rapidă. Dă-le să mănînce și pe urmă afară cu ei. Afacerile merg din plin. Nu ne dă mîna să vă lăsăm să beți încă o ceașcă de cafea, dom'le. Ocupați un spațiu care înseamnă bani. Îi vedeți pe cei ce așteaptă în spatele frînghiei ? Vor și ei să mănînce. Sau în orice caz își închipuie că vor. Dumnezeu știe de ce țin să mănînce aici. Ar fi mai mulțumiți dac-ar mînca acasă niște conserve. I-a apucat însă un fel de neastîmpăr. Ca și pe dumneata. Simt nevoia să-și scoată mașina și să plece undeva. Sînt victimele escrocilor care au pus mîna pe restaurante. Iar am început. Astă-seară, Marlowe, nu ești rezonabil.

Am plătit și m-am oprit la un bar ca să torn niște coniac peste cotletul New York. De ce s-o fi chemînd așa ? — m-am întrebat. Mașinile de tăiat carnea se făceau la Detroit. M-am dat jos din mașină în aerul nopții, pe care nu se găsise încă nimeni să-l vîndă pe acțiuni. Deși probabil că o groază de oameni încercau s-o facă. Au s-ajungă și-acolo.

Am condus din nou mașina pînă la cotul de la Oxnard și m-am întors de-a lungul oceanului. Camioanele cu opt și șaisprezece roți se îndreptau în convoi spre nord, împodobite toate cu lumini portocalii. Pe partea dreaptă, Pacificul, imens, greoi și compact, se căznea să ajungă la țărm, ca o femeie de serviciu ce se întoarce acasă. Nici lună, nici o agitație, doar zgomotul stins al valurilor. Nici

un miros. Nimic din acel parfum aspru și sălbatic al mării. Un ocean al Californiei. California, statul magazinelor universale. Tot ce-ți dorești și nimic bun. Iar ai început ! Astă-seară, Marlowe, nu ești rezonabil.

Fie. Dar de ce să fiu rezonabil ? Stau la biroul meu, mă joc cu o muscă moartă și uite că apare specimenul ăsta mic și prost îmbrăcat din Manhattan, Kansas, și mă convinge cu forța să primesc cei douăzeci de dolari ai ei, mototoliți, ca să-i găsesc fratele. Am impresia că-i un escroc, dar ea ține morțiș să-l găsesc. Așa că string la piept această avere, mă transport pînă la Bay City și investigația pe care o fac e așa de obositoare, că-s gata-gata s-adorm de-a-n-picioarele. Dau peste oameni simpatici, cu și fără dalte de spart gheața înfipte în ceafă. Îmi văd de treaba mea, dar dau peste alte buclucuri. Pe urmă vine iar, își ia cei douăzeci de dolari de la mine, mă sărută, apoi îmi restituie banii fiindcă nu am încheiat încă ziua de muncă.

Mă duc să-l văd pe doctorul Hambleton, oculist din El Centro, retras din practică (și încă ce bine retras !) și dau din nou peste noua modă de-a purta cravată. Nu le spun nimic polițiștilor. Mă mulțumesc să umblu la peruca clientului și să joc teatru. De ce ? Pentru cine mă arunc de data asta în gura lupului ? Pentru o blondă cu ochi pătimași și cu prea multe chei ? Pentru o fetiță din Manhattan, Kansas ? Nu știu. Nu știu decît că ceva nu-i așa cum pare, iar vechiul și obositul, dar, ca întotdeauna, sigurul meu instinct îmi spune că dacă partida va fi jucată așa cum au fost date cărțile, trișorul o să piardă potul. Și ce mă privește pe mine ? Ce știu eu ? Și parc-am știut vreodată ? Dar să nu intrăm în asta. Astă-seară, Marlowe, nu ești rezonabil. Poate că n-ai fost niciodată și nici n-ai să fii. Poate că ești doar o ectoplasmă cu permis de detectiv particular. Poate că toți ajungem așa în lumea rece și crepusculară unde nu se întîmplă niciodată ce e drept, ci doar ce e nedrept.

Malibu. Alte vedete de cinema. Alte căzi de baie roz și albastre. Alte paturi cu ciucuri. Alt Chanel nr. 5. Alte

limuzine Lincoln Continental şi multe alte Cadillac-uri. Alt păr răsfirat în vînt, alţi ochelari de soare şi alte gesturi şi voci aşa-zis rafinate, şi alte moralităţi dubioase. Ei, stai o clipă ! Foarte mulţi oameni simpatici lucrează în cinematografie. Ai adoptat o atitudine greşită, Marlowe. Astă-seară nu eşti rezonabil.

Am simţit mirosul oraşului Los Angeles mai înainte de-a ajunge la el. Mirosea a stătut şi a vechi, ca o cameră ţinută prea mult timp închisă. Luminile colorate însă te înşelau. Luminile erau minunate. Ar trebui ridicat un monument celui care a inventat lumina de neon. Reclame înalte de cincisprezece etaje, o lumină solidă ca marmura. Iată un om care a realizat ceva din nimic.

Aşa că m-am dus la un cinema şi culmea a fost să dau peste un film cu Mavis Weld. Filmul era o peliculă, din acelea cu interioare în sticlă şi nichel, unde toţi zîmbesc prea mult, vorbesc prea mult şi îşi dau seama. Femeile se urcau mereu pe o scară lungă şi arcuită, pentru a-şi schimba toaletele. Bărbaţii scoteau permanent ţigări cu monogramă din tabachere scumpe şi-şi ofereau reciproc foc cu nişte brichete scumpe. Iar servitorii se cocoşaseră tot cărînd la tăvi cu băutură pe terasă şi la piscina de dimensiunile lacului Huron, dar mult mai curată.

Eroul principal era un individ simpatic, cu mult farmec, o parte din farmec cam şifonat pe la colţuri. Vedeta feminină era o brunetă nervoasă, cu ochi dispreţuitori, iar în unele prim-planuri, luate mai rău, se vedeau eforturile ei disperate de a nu-şi arăta cei patruzeci şi cinci de ani. Mavis Weld juca rolul al doilea, şi juca îmbrăcată. Era bine, dar ar fi putut fi de zece ori mai bine. Dar dacă ar fi fost de zece ori mai bine, jumătate din scenele ei ar fi trebuit tăiate pentru a proteja vedeta principală. N-am văzut niciodată o asemenea echilibristică pe frînghie. Ei bine, de-acum înainte n-o să mai meargă pe o frînghie întinsă bine. Ci pe o coardă de pian. Aşezată foarte sus şi fără plasă dedesubt.

14

Aveam un motiv să mă întorc la birou. Scrisoarea mea recomandată, cu bonul portocaliu înăuntru, ar fi trebuit să fi sosit între timp. Majoritatea ferestrelor clădirii erau în întuneric, cîteva însă erau luminate. Și în alte meserii decît a mea oamenii muncesc noaptea. Liftierul îmi zise : „Salut !" din fundul gîtlejului și mă hurducăi pînă sus cu liftul. Pe coridor se vedeau ușile deschise ale unor odăi cu lumina aprinsă unde femeile de serviciu făceau curățenie după orele de birou. Am ieșit, trecînd de zumzăitul gretos al unui aspirator, am intrat în biroul meu cufundat în întuneric și-am deschis ferestrele. M-am așezat la birou fără să fac ceva, fără ca măcar să gîndesc. Nu sosise nici o scrisoare recomandată. Toate zgomotele din clădire, afară de cel al aspiratorului, păreau să se fi scurs pe stradă și să se fi pierdut printre roțile nenumăratelor automobile în goană. Deodată, undeva pe coridor, cineva începu să fluiere *Lili Marlene* cu eleganță și artă. Știam cine era : paznicul de noapte, care verifica dacă sînt închise ușile. Am aprins lampa de birou, iar paznicul a trecut mai departe, fără să încerce ușa mea. Pașii i s-au îndepărtat, apoi au revenit cu un zgomot diferit, ca un tîrșiit. În celălalt birou, care nu e încuiat, răsună soneria. Trebuie să fi fost scrisoarea recomandată. M-am dus s-o primesc, dar era altceva.

Un individ gras, îmbrăcat în pantaloni albastru-deschis, tocmai închidea ușa cu superba degajare de care sînt capabili numai cei grași. Nu era singur, dar l-am privit mai întîi pe el. Era corpolent și lat. Nici tînăr, nici frumos, părînd încă rezistent. Peste pantalonii de gabardină albastru-deschis purta o haină de vară în două culori, care ar fi fost stridentă și pe o zebră. La gît, cămașa de un galben-pal îi stătea larg desfăcută, căci ar fi fost imposibil altfel, dacă gîtul trebuia să-i iasă pe acolo. N-avea pălărie și capul masiv îi era împodobit de o cantitate suficientă de păr blond decolorat. Nasul îi fusese zdrobit și refăcut artistic, dar nici înainte nu constituise o piesă de muzeu.

Creatura care îl întovărășea era un tip uscățiv, cu ochi roșii și care se smiorcăia. Să fi avut vreo douăzeci de ani, înalt de un metru optzeci și slab ca un fir de mătură. Strîmba din nas și strîmba din gură și-și strîmba mîinile și părea foarte nefericit.

Namila zîmbi cu amabilitate.

— Domnul Marlowe, desigur ?

— Cine altul ?

— E cam tîrziu pentru a discuta afaceri — zise namila și, în dosul labelor lui uriașe, jumătate din birou dispăru. Sper să nu te superi. Sau poate că nu mai ai timp pentru alte cazuri, fiind prea ocupat ?

— Lasă glumele cu mine. Am nervii zdruncinați. Cine-i drogatul ăsta ?

— Vino, Alfred — zise namila însoțitorului său — și nu te mai fandosi.

— Într-o valiză de porc — îi răspunse Alfred.

Namila se întoarse spre mine placid.

— De ce-o fi repetînd-o tot timpul, nenorocitul ? Nu-i nici măcar nostim. Nu-i nici măcar spiritual. Nu înseamnă nimic. Alfred ăsta e o adevărată problemă. L-am făcut să se lase de droguri, știi, cel puțin o vreme. Salută-l pe domnul Marlowe, Alfred.

— Ducă-se dracului — răspunse Alfred.

— Mă numesc Toad — spuse celălalt și suspină. Joseph P. Toad [1].

N-am zis nimic.

— Hai, rîzi — continuă el. M-am obișnuit. M-am născut cu numele ăsta.

Se îndreptă spre mine cu mîna întinsă. I-am strîns-o. Namila îmi zîmbi drept în ochi, plin de bunăvoință.

— Gata, Alfred — zise el, fără să se uite înapoi.

Am avut impresia că Alfred a făcut o mișcare ușoară și fără nici o importanță, la sfîrșitul căreia îndreptă spre mine un pistol automat.

— Fii atent, Alfred — zise namila, ținîndu-mi mîna încleștată cu o forță care ar fi îndoit o traversă. Nu încă.

— Într-o valiză de porc — spuse Alfred.

---

[1] *Toad* în engleză înseamnă broască rîioasă.

Pistolul îl ţintea spre pieptul meu. Degetul i se contractă pe trăgaci. L-am urmărit cum se contractă. Ştiam exact clipa cînd avea să apese pe trăgaci. Aveam impresia că n-are nici o importanţă. Totul se întîmpla în altă parte, într-un film ieftin. Nu mi se întîmpla mie.

Pistolul percută în gol. Alfred coborî arma şi mîrîi nemulţumit, iar revolverul dispăru pe unde venise. Alfred începu din nou să se schimonosească. Cît timp ţinuse pistolul n-avusesem impresia că-i nervos. M-am întrebat de ce fel de droguri se lăsase.

Namila îmi dădu drumul la mînă, continuînd să zîmbească amabil cu toată faţa lui mare şi sănătoasă. Se bătu peste buzunar.

— Încărcătorul e la mine — zise el. În ultima vreme nu mai poţi avea încredere în Alfred. Ticălosul ăsta ar fi fost în stare să te împuşte.

Alfred se aşeză pe un scaun, se lăsă pe spate, sprijinindu-se de perete, şi răsuflă pe gură.

Am încetat să mai stau în vîrful picioarelor.

— Sînt convins că te-a speriat — zise Joseph P. Toad.

Am simţit pe limbă ceva sărat.

— Nu eşti chiar atît de dur — continuă el, împungîndu-mă cu un deget gras în burtă.

M-am tras la o parte şi i-am cercetat privirea.

— Cît costă ? întrebă el aproape bine dispus.

— Să mergem în celălalt birou — am răspuns.

I-am întors spatele şi-am trecut în biroul de alături. N-a fost un gest uşor, dar l-am dus pînă la capăt. M-au trecut însă toate sudorile. Am ocolit biroul şi-am rămas acolo în aşteptare. Domnul Toad mă urmă nepăsător. Drogatul veni în urma lui, schimonosindu-se.

— N-ai vreo carte cu comics-uri pe aici ? întrebă Toad. Asta o să-l facă să stea liniştit.

— Luaţi loc — am spus. Să mă uit.

Întinse mîna să apuce braţul unui fotoliu, iar eu am smucit sertarul şi-am apucat Luger-ul de pat. L-am scos afară încet, uitîndu-mă la Alfred. Alfred nici măcar nu se uita la mine. Studia un colţ din tavan şi încerca să evite ca gura să nu-i ajungă în ochi.

— Asta-i tot ce-am găsit mai comic — am spus.

— N-o să ai nevoie de el — zise namila bine dispus.

— Perfect — am răspuns, ca şi cum ar fi vorbit altcineva, undeva departe, în dosul unui zid. De-abia auzeam cuvintele. Dar dacă am să am nevoie de el, uite-l aici. Şi ăsta e încărcat. Vrei să-ţi dovedesc ?

Namila părea sincer puţin speriat.

— Regret că iei astfel lucrurile. Eu sînt aşa de obişnuit cu Alfred, încît nici nu-l mai observ. Poate că ai dreptate. Poate c-ar fi trebuit să iau măsuri cu el.

— N-ar fi fost rău — i-am răspuns. Trebuia să le fi luat însă azi după-masă, înainte de-a veni aici.. Acum e prea tîrziu.

— O secundă, domnule Marlowe.

Îşi întinse mîna. L-am plesnit peste ea cu pistolul. Avea reflexe rapide, dar nu îndeajuns de rapide. I-am tăiat dosul palmei cu ţeava revolverului. Îşi duse mîna la gură şi începu să-şi sugă rana.

— Hei, stai puţin ! Alfred e nepotul meu. Băiatul sorei mele. Eu îi port de grijă. Nu-i în stare, îţi jur, să rănească nici măcar o muscă.

— Data viitoare cînd mai vii pe-aici, am să-i pregătesc o muscă.

— Ai, nu fi aşa, domnule. Te rog, nu fi aşa. Am venit cu o propunere foarte interesantă...

— Gura ! i-am spus. M-am aşezat pe scaun încet de tot. Faţa îmi ardea. Întîmpinam mari greutăţi de a vorbi cît de cît limpede. Mă simţeam puţin ameţit. Totuşi am început să vorbesc clar şi răspicat : Un prieten mi-a povestit despre un tip care a fost şi el ameninţat cu un astfel de pistol. Stătea ca şi mine la un birou. Avea în mînă un pistol, ca şi mine. De cealaltă parte a biroului se aflau alte două persoane, ca dumneata şi Alfred. Cel care şedea unde stau eu a început să dea semne de nervozitate. Nu se mai putea stăpîni. A început să tremure violent. Nu mai putea articula un cuvînt. Ţinea doar pistolul în mînă. Aşa că fără să scoată un cuvînt a tras de două ori pe sub birou, exact în direcţia burţii voastre.

Namila se înverzi şi porni să se ridice. Dar se răzgîndi. Scoase din buzunar o batistă strident colorată şi se şterse cu ea pe faţă.

— Ai văzut asta într-un film — zise el.

— E adevărat — i-am răspuns — dar cel care a făcut filmul mi-a spus de unde a luat ideea. Și n-o luase dintr-un alt film. Am pus pistolul pe birou în fața mea și-am continuat cu un glas mai firesc : trebuie să fii prudent cu armele de foc, domnule Toad. Nu poți să știi cît de tare se poate speria cineva cînd îl amenințí cu un revolver militar de calibrul 45... mai ales dacă nu știe că arma nu-i încărcată. Într-o clipă am devenit nervos. Nu mi-am mai injectat morfină de la prînz.

Toad mă studie cu atenție printre gene. Drogatul se sculă, se apropie de un alt scaun, îl împinse cu piciorul, se așeză pe el și își sprijini capul slinos de perete. Continuă însă să se smiorcăie și să-și agite mîinile.

— Am auzit c-ai fi un tip dur — zise Toad încet, pîndindu-mă cu ochi reci.

— Ai auzit greșit. Sînt un om foarte delicat. O nimica toată mă scoate din sărite.

— Mda. Pricep. Mă fixă mult timp fără să vorbească. Poate că n-am acționat cum trebuie. Ai ceva contra dacă vîr mîna în buzunar ? N-am armă la mine.

— N-ai decît. Mi-ar face cea mai mare plăcere dacă te-aș vedea că încerci să scoți un pistol.

Se încruntă, apoi trase afară foarte încet un portvizit turtit, din piele de porc, din care luă o bancnotă nounouță de o sută de dolari. O așeză pe marginea plăcii cristalului de pe birou, mai scoase o alta asemănătoare, apoi pe rînd alte trei. Le puse alături cu grijă, cap la cap, pe birou. Alfred reveni cu picioarele din față ale scaunului pe podea și se holbă la bani, cu gura tremurînd.

— Cinci sute de dolari — spuse namila.

Își închise portvizitul și-l vîrî la loc. I-am urmărit fiecare gest.

— Ți-i dau pe gratis, doar atît, să-ți vezi de treabă. De acord ?

M-am mulțumit să-l privesc.

— Nu cauți pe nimeni — spuse namila. N-ai putea găsi pe nimeni. N-ai timp să te angajezi pentru nimeni. N-ai auzit nimic, n-ai văzut nimic. N-ai de-a face cu ni-

meni. Nu faci nimic, și pentru asta primești cinci sute de dolari. În regulă ?

În birou nu se auzea decît smiorcăitul lui Alfred. Namila își întoarse puțin capul.

— Fii cuminte, Alfred. Cînd plecăm, îți fac eu o injecție. Încearcă să te porți frumos.

Își supse din nou tăietura de pe dosul palmei.

— Cu dumneata ca model n-o să-i fie greu să se poarte frumos — i-am spus.

— Du-te dracului — zise Alfred.

— Vocabular limitat — zise namila. Foarte limitat. Ei, dom'le, ai priceput despre ce-i vorba ?

Îmi arătă banii. Am mîngîiat patul pistolului. Toad se aplecă ușor spre mine.

— Încearcă să te relaxezi. E simplu. Asta-i un acont. Nu faci nimic pentru el. Nimic, iată ce ai de făcut. Continui să nu faci nimic un timp oarecare și vei primi aceeași sumă mai tîrziu. Simplu, nu-i așa ?

— Și pentru cine nu fac nimic ? am întrebat.

— Pentru mine. Joseph P. Toad.

— Ce învîrtești ?

— Ai putea să mă consideri reprezentantul unor oameni de afaceri.

— Și ce altceva te-aș mai putea considera ? În afară de ce-aș putea să inventez singur.

— Ai putea să mă consideri un tip care vrea să ajute pe un alt tip care n-are chef să-i provoace neplăceri unui al treilea tip.

— Și cum aș putea să-l numesc pe acel adorabil personaj ?

Josepth P. Toad strînse cele cinci bancnote de o sută de dolari, le potrivi frumos marginile și le împinse spre mine.

— Îl poți numai un tip dispus mai degrabă să verse bani decît să verse sînge. Dar care nu se jenează însă deloc să verse sînge, dacă nu-i mai rămîne altceva de făcut.

— Cum operează, cu o daltă de spart gheața ? l-am întrebat. Văd cît e de stîngaci cu un pistol de calibrul 45.

Namila îşi morfoli buza inferioară, apoi şi-o trase afară cu degetul arătător şi cel mare, boante amîndouă, şi o ciuguli pe dinăuntru încet, ca o vacă ce rumegă.

— Nu discutăm acum despre dalte de spart gheaţa — zise el în cele din urmă — ci despre cum poţi s-o porneşti pe picior greşit şi să te-alegi cu o groază de neplăceri. Pe cînd, dacă n-o porneşti deloc, nu ţi se-ntîmplă nimic şi-ţi mai pică şi bani.

— Cine-i blonda ? l-am întrebat.

Reflectă la ce-i spusesem şi dădu din cap.

— Poate că ştii mult prea multe — suspină el. Poate că-i prea tîrziu ca să mai facem tranzacţii. După o clipă se lăsă înainte şi spuse amabil : Bine. Am să iau legătura cu superiorul meu ca să văd cît de mult e dispus să se angajeze în treaba asta. S-ar putea să continuăm afacerile. Deocamdată, pînă te anunţ eu, totul rămîne ca la început. De acord ?

I-am dat de înţeles c-aş fi de acord. Şi-a pus mîinile pe birou şi s-a ridicat foarte încet, pîndind pistolul pe care il împingeam pe sugativă.

— Poţi să păstrezi banii — mi-a spus el. Hai, Alfred.

Se întoarse şi ieşi hotărît pe uşă.

Ochii lui Alfred se tîrîră într-o parte, urmărindu-l, apoi săriră la banii de pe birou. Marele pistol automat îi reapăru în mîna dreaptă ca la un număr de prestidigitaţie. Se apropie ca o săgeată de birou. Ţinea revolverul îndreptat spre mine, iar cu mîna stîngă înşfăcă banii, care îi dispărură în buzunar. Îmi aruncă un alt rînjet liniştit, rece şi inexpresiv, mă salută din cap şi plecă, fără să pară că-şi dă seama că şi eu ţineam în mînă o armă.

— Hai odată, Alfred ! se răsti namila de dincolo de uşă.

Alfred se strecură pe uşă şi dispăru.

Uşa de la coridor se deschise şi se închise. Pe coridor se auziră paşi. Apoi tăcere. Am rămas pe loc, reflectînd la cele întîmplate, încercînd să mă hotărăsc dacă era doar o simplă idioţenie din partea lor sau o nouă metodă de a băga frica în oameni.

După cinci minute sună telefonul.

O voce groasă şi plăcută spuse :

— O, apropo, domnule Marlowe, cred că-l cunoşti pe Sherry Ballou, nu ?

— Deloc.

— Agenţia Sheridan Ballou. Marele impresar. N-ar strica să-i faci o vizită într-o zi.

Un moment nu i-am răspuns nimic. Apoi am zis :

— E agentul ei ?

— S-ar putea — spuse Josepth P. Toad şi continuă : Bănuiesc că-ţi dai seama că noi doi nu sîntem decît nişte figuranţi de mîna a şaptea, domnule Marlowe. Nici mai mult, nici mai puţin. Figuranţi de mîna a şaptea. Cineva a dorit să afle ceva pe seama dumitale. Se părea că-i cel mai uşor lucru. Dar acum nu mai sînt chiar atît de sigur.

Nu i-am răspuns. A pus receptorul în furcă. Aproape imediat, telefonul sună din nou. Un glas seducător spuse :

— Nu mă placi prea mult, nu-i aşa, *amigo ?*

— Din contră. Atît doar, lasă-te de muşcat.

— Sînt la mine acasă, la Chateau Bercy. Sînt singură.

— Telefonează unei agenţii care trimite persoane de companie.

— Dar, te rog. Nu-mi vorbi aşa. E o afacere de cea mai mare importanţă.

— Sînt convins. Dar nu-i afacerea de care să mă ocup eu.

— Curva aia... ce-a zis despre mine ? şuieră ea în aparat.

— Nimic. Ar fi putut să te numească o curvă din Tihuana, în pantaloni de călărie. Te-ar supăra asta ?

O amuză. O vreme chicoti cristalin.

— Te ţii întotdeauna de glume. Nu-i aşa ? Îţi dai seama însă că n-am ştiut că eşti detectiv. E cu totul altceva.

Aş fi putut să-i spun cît de mult se înşela. I-am răspuns doar :

— Domnişoară Gonzales, ai pomenit ceva despre o afacere. Despre ce fel de afacere e vorba, dacă nu-i o glumă ?

— Vrei să cîştigi bani mulţi ? O groază de bani ?

— Fără ca să mă împuşte cineva ?

Am auzit la telefon cum îşi reţine răsuflarea.

— *Şi* — zise ea gînditoare. Trebuie ţinut seama şi de asta. Eşti însă aşa de curajos, de solid, de...

— Am să fiu la biroul meu mîine dimineață la ora nouă, domnișoară Gonzales. Pînă atunci am să devin mult mai curajos. Acum iartă-mă...

— Ai o întîlnire ? E frumoasă fata ? Mai frumoasă ca mine ?

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu te gîndești niciodată decît la un singur lucru ?

— Du-te dracului, iubitule — spuse ea și întrerupse brusc legătura.

Am stins luminile și-am plecat. Pe la jumătatea coridorului am dat peste un om care cerceta numerele de pe uși. Ținea în mînă un plic recomandat. Așa c-a trebuit să mă întorc la birou și să pun plicul în casa de bani. În clipa aceea a sunat telefonul din nou.

L-am lăsat să sune. Mi-era de-ajuns pentru o singură zi. Pur și simplu nu-mi mai păsa de nimic. Putea să fie și regina din Saba în pijamaua ei de celofan, ori fără ea... Eram prea obosit ca să-mi mai ardă de ceva. Îmi simțeam creierul ca o găleată cu nisip ud.

Cînd am ajuns la ușă, telefonul suna încă. Era inutil. Trebuia să mă întorc. Instinctul e mai puternic ca oboseala. Am ridicat receptorul.

Vocea subțire a lui Orfamay Quest ciripi :

— O, domnule Marlowe, nu știu de cît timp încerc să dau de dumneata. Sînt atît de neliniștită. Sînt...

— Mîine dimineață — i-am spus — biroul s-a închis.

— Te rog, domnule Marlowe... iartă-mă că mi-am ieșit o clipă din fire...

— Mîine dimineață.

— Dar îți spun că trebuie să te văd. Vocea ei ajunsese aproape un zbierat. E extrem de important !

— Hm.

— M-ai, m-ai sărutat — se smiorcăi ea.

— Am sărutat fete mai acătării de-atunci — i-am răspuns.

S-o ia dracu. Să le ia dracu pe toate femeile.

— Am vești de la Orrin — zise ea.

Replica ei mă întrerupse un moment, apoi am rîs.

— Ești o mincinoasă mică și urîtă. La revedere.

— Îți jur c-am primit vești. M-a chemat la telefon. Chiar aici unde stau.

— Perfect — i-am spus. Atunci nu mai ai nevoie de detectiv. Şi chiar dac-ai avea, ai unul mai bun ca mine chiar în familie. Eu, unul, n-am reuşit nici măcar să aflu unde locuieşti.

Se aşternu o scurtă tăcere. Oricum, mă obligase să vorbesc cu ea. Mă făcuse să nu-i închid telefonul. Trebuia să-i recunosc acest merit.

— I-am scris unde-am să locuiesc — zise ea în cele din urmă.

— Mda. Numai că n-a primit scrisoarea fiindcă s-a mutat şi n-a lăsat o adresă la care să i se trimită corespondenţa. Ţii minte? Mai dă-mi un telefon într-o seară cînd nu sînt atît de obosit. Noapte bună, domnişoară Quest. Şi nu-i nevoie să-mi spui unde stai. Nu mai lucrez pentru dumneata.

— Foarte bine, domnule Marlowe. Sînt dispusă să apelez la poliţie acum. Dar nu cred c-o să-ţi placă deloc.

— De ce?

— Fiindcă-i o crimă la mijloc, domnule Marlowe, şi cuvîntul „crimă" sună foarte urît, nu?

— Urcă — i-am spus. Te-aştept.

Am închis telefonul. Am scos o sticlă de coniac Old Forester. Mi-am turnat în grabă un pahar şi l-am dat pe gît cu o mînă sigură.

15

De data asta a intrat pe uşă destul de brusc. Avea mişcări scurte, iuţi şi hotărîte. Pe faţă i se întipărise unul din acele zîmbete subţiri, delicate şi luminoase. Îşi aşeză poşeta ferm, se instală în scaunul clientului şi continuă să zîmbească.

— Drăguţ din partea dumitale că m-ai aşteptat — zise ea. Sînt sigură că nu ţi-ai luat încă nici masa de seară.

— Te înşeli. Am luat-o. Acum beau whisky. Eşti împotriva whisky-ului, nu-i aşa ?

— Evident.

— Splendid. Speram să nu-ţi fi schimbat părerile. Am luat sticla de pe birou şi mi-am mai turnat o porţie. Am băut niţel şi i-am aruncat o privire ironică peste pahar.

— Dac-ai s-o ţii aşa, n-ai să fii în stare s-asculţi ce-am să-ţi spun ! se răsti ea.

— Despre crimă ? E cineva pe care-l cunosc ? Văd că n-ai fost asasinată... încă.

— Te rog, e de prisos să fii oribil. Nu-i vina mea. Te-ai îndoit de ce ţi-am spus la telefon, aşa c-a trebuit să te conving. Mi-a telefonat Orrin. N-a vrut însă să-mi spună nici unde e şi nici ce face. Nu-mi dau seama de ce.

— Dorea să descoperi singură. Orrin te-ajută să-ţi formezi caracterul.

— N-are haz ce spui şi nu-i nici măcar spiritual.

— Dar trebuie să recunoşti că-i foarte neplăcut. Cine-a fost asasinat ? Sau şi ăsta-i un secret ?

Moşmoni niţel la poşetă, nu atît ca să-şi ascundă jena, fiindcă de fapt nu se simţea jenată. Destul însă ca să mă facă să mai trag o înghiţitură.

— A fost asasinat acel individ oribil de la hotel. Domnul... domnul... i-am uitat numele.

— Să-l uităm amîndoi — i-am spus. Hai măcar de data asta să colaborăm. Am lăsat sticla de whisky în sertarul biroului şi m-am ridicat. Ascultă, Orfamay, nu te întreb de unde ştii toate astea. Sau mai degrabă de unde le ştie pe toate Orrin. Presupunînd într-adevăr că le ştie. L-ai găsit. Asta ai voit să fac pentru dumneata. Or, te-a găsit el pe dumneata, ceea ce e acelaşi lucru.

— Nu-i deloc acelaşi lucru ? strigă ea. De fapt, nu l-am găsit. N-a vrut să-mi spună unde stă.

— În orice caz, dacă seamănă cu ultima locuinţă, nu-i fac o vină că nu ţi-a spus.

Îşi strînse buzele într-o expresie fermă de dezgust.

— De fapt, n-a vrut să-mi spună absolut nimic.

— Doar despre crime. Fleacuri de-astea.

Izbucni în hohot de rîs.

— N-am spus-o decît ca să te sperii. De fapt, nici n-am avut intenția să spun că a fost omorît cineva, domnule Marlowe. Aveai însă o voce atît de rece și de distantă ! Am crezut că n-o să mai mă ajuți. Și-atunci... am inventat totul.

Am respirat de cîteva ori adînc și mi-am privit mîinile. Mi-am întins încet degetele. Apoi m-am ridicat în picioare. N-am zis nimic.

— Ești supărat pe mine ? mă întrebă ea timid, descriind un mic cerc pe birou cu vîrful degetului.

— Ar trebui să-ți trag cîteva palme. Și încetează de-a mai face pe mironosița. Căci atunci ar trebui să-ți trag palme în altă parte.

Își reținu brusc răsuflarea.

— O, cum îndrăznești ?

— Ai mai spus asta. O spui prea des. Taci din gură și întinde-o de-aici. Îți închipui că-mi face plăcere să mă sperie cineva de moarte ? A, stai, ia și asta. Am tras violent sertarul, am scos cei douăzeci de dolari și i-am zvîrlit în nas. Ia-ți banii. Donează-i unui spital sau unui laborator de cercetări. Devin nervos cu atîția bani asupra mea.

Își întinse automat mîna după bani. În dosul ochelarilor, ochii ei se rotunjiseră și mă priveau curioși.

— Dumnezeule — spuse ea potrivindu-și poșeta cu o admirabilă demnitate — eram sigură că nu te sperii așa de repede. Credeam că ești un dur.

— E doar o poză — am bombănit ocolind biroul.

Se lăsă pe spatele scaunului, îndepărtîndu-se de mine.

— Sînt dur numai cu fetițe ca dumneata, care nu-și lasă unghiile de la mînă să le crească prea lungi. În fond, sînt un tip moale.

Am apucat-o de braț și-am smucit-o în picioare. Capul îi căzu pe spate. Buzele i se deschiseră. Aveam un succes nebun la femei în ziua aceea.

— Dar o să-l găsești pe Orrin pentru mine, nu-i așa ? îmi șopti ea. Ți-am spus numai minciuni. Tot ce ți-am spus a fost o minciună. Nu mi-a telefonat. Nu... nu știu nimic.

— Parfum — am spus adulmecînd. A, scumpo, ți-ai dat cu parfum în dosul urechilor... și asta pentru mine !

Își lăsă nițel în jos bărbia mică. Ochii i se topiră.

— Scoate-mi ochelarii — șopti ea — Philip. Nu mă supăr dacă din cînd în cînd mai tragi o înghițitură de whisky. Zău că nu.

Fețele noastre erau foarte aproape. Mă temeam să-i scot ochelarii. Aș fi fost în stare să-i trag un pumn în nas.

— Da — i-am spus eu cu o voce ce semăna cu a lui Orson Welles vorbind cu gura plină de biscuiți. Am să ți-l găsesc, iubito, dacă mai trăiește încă. Și-am să-l găsesc pe gratis. N-o să te coste un sfanț. Îți cer însă un singur lucru.

— Ce, Philip ? întrebă ea încet și-și mai deschise nițel buzele.

— Cine-i oaia rîioasă din familia voastră ?

Se smuci de lîngă mine ca o căprioară speriată, asta presupunînd c-aș avea o căprioară speriată care să se smucească de lîngă mine. Mă fixă cu o expresie înghețată.

— Mi-ai spus că nu Orrin este oaia rîioasă în familia voastră, îți amintești ? Ai accentuat-o în mod foarte ciudat. Iar cînd ai pomenit de sora dumitale Leila, ai trecut repede mai departe, ca și cum subiectul ți-ar fi produs scîrbă.

— Nu... nu țin minte să fi spus așa ceva — zise ea încet de tot.

— Și eu mă-ntrebam. Sub ce nume joacă în filme sora dumitale, Leila ?

— În filme ? Părea că nu știe despre ce-i vorba. O, vrei să spui la cinema ? N-am zis niciodată că-i actriță de cinema. N-am pomenit niciodată de-așa ceva.

I-am rînjit larg, strîmb și prietenos. Deodată se înfurie.

— S-o lași în pace pe sora mea Leila ! se răsti ea la mine. S-o scutești de remarcile dumitale murdare.

— Ce remarci murdare ? am întrebat-o. Sau e cazul să ghicesc ?

— Nu ți-e mintea decît la băutură și la femei ! zbieră ea. Te urăsc !

Se repezi la ușă, o dădu de perete și ieși. Pe coridor aproape c-o rupse la fugă.

Am ocolit la loc biroul şi m-am trîntit într-un fotoliu. O fetiţă foarte ciudată. Într-adevăr, foarte ciudată. După cum avea obiceiul, telefonul se porni după o vreme să sune din nou. A patra oară cînd a sunat mi-am sprijinit capul în palmă, am întins mîna după el şi l-am tras anapoda spre mine.

— Aici e Salonul de pompe funebre McKinley — am spus.

O voce de femeie zise „Ce ?" şi izbucni într-un hohot de rîs. Bancul ăsta a făcut furori la o adunare a poliţiştilor în 1921. Ce spiritual ! Spiritual ca ciocul unui colibri. Am stins lumina şi m-am dus acasă.

16

La ora opt şi patruzeci şi cinci de minute, a doua zi dimineaţă, după ce-mi luasem micul dejun, am parcat la cîteva uşi de „Magazinul de articole foto" din Bay City şi-am început să aştept tacticos, citind prin ochelarii de soare ziarul local. Parcursesem ziarul din Los Angeles, care nu pomenea nici în treacăt despre dalte de spart gheaţa găsite la hotelul Van Nuys sau la vreun altul. Nici măcar un titlu ca : „Moarte misterioasă într-un hotel de periferie", fără să mai menţioneze arma crimei, sau să dea vreun nume. Cotidianul *Bay City News* nu fusese însă atît de ocupat ca să rezume crima. O trecuseră pe prima pagină, chiar alături de preţul cărnii.

Localnic găsit înjunghiat
într-o pensiune de pe Idaho Street

Un telefon anonim, dat aseară tîrziu, a făcut ca poliția să se deplaseze rapid la o adresă de pe Idaho Street, peste drum de antrepozitele Companiei Seamans and Jansing. Intrînd prin ușa descuiată a camerei lui, polițiștii l-au găsit pe Lester B. Clausen, în vîrstă de 45 de ani, administratorul pensiunii, mort pe divanul din odaia sa. Clausen fusese înjunghiat în ceafă cu o daltă de spart gheața, care se afla încă înfiptă în trupul său. După o cercetare preliminară, procurorul Frank L. Crowdy a anunțat că victima băuse serios și că poate se aflase în stare de inconștiență în clipa morții. Poliția n-a remarcat nici un semn de violență.

Locotenentul-detectiv Moses Maglashan a preluat imediat ancheta și a interogat la întoarcerea lor de la lucru pe ceilalți chiriași din pensiune, dar deocamdată nu s-a făcut nici o lumină asupra împrejurărilor în care s-a comis crima. În interviul luat de mine, procurorul Crowdy a declarat că moartea lui Clausen ar fi putut fi o sinucidere, dacă poziția rănii n-ar înlătura această ipoteză. Cercetarea registrului pensiunii a dezvăluit că recent a fost ruptă o pagină. Locotenentul Maglashan, după ce a interogat îndelung pe chiriași, a afirmat că un bărbat matur, îndesat, cu păr șaten și cu trăsături greoaie a fost observat în holul pensiunii cu mai multe prilejuri, dar că nici unul dintre chiriași nu-i cunoștea numele sau ocupația. După un control amănunțit al tuturor camerelor, Maglashan și-a exprimat părerea că unul dintre chiriași plecase de curînd și în mare grabă. Mutilarea registrului însă, atmosfera hotelului, lipsa unei descrieri precise a omului dispărut au determinat totuși ca operația de regăsire a lui să devină extrem de grea.

«Deocamdată n-am nici o idee de ce a fost asasinat Clausen — a anunțat Maglashan tîrziu, noaptea trecută. De mult timp însă îl țineam sub supraveghere. Îi cunosc pe mulți dintre complici. E un caz dificil, dar îl vom rezolva.»

Superb articol, nu pomenea numele lui Maglashan decît de douăsprezece ori în text și de alte două ori în subtitlurile fotografiilor. Pe pagina a treia a ziarului, o fotografie îl reprezenta pe Maglashan cu o daltă în mînă,

privind-o profund gînditor şi cu fruntea încreţită. Era şi o fotografie foarte fidelă a pensiunii de la numărul 449 de pe Idaho Street, apoi o alta, a unui obiect pe un divan, acoperit cu un cearşaf, şi pe locotenentul Maglashan arătînd încruntat spre el. Mai era şi un prim-plan al primarului, cu un aer formidabil de capabil în dosul biroului său oficial, ca şi un interviu cu el asupra crimelor comise de la război încoace. S-a mulţumit să declare ceea ce se aşteaptă fiecare să declare un primar — o expunere leşinată a teoriilor lui J. Edgar Hoover[1], împănată în plus cu unele greşeli gramaticale grosolane.

La ora nouă fără trei minute, uşa „Magazinului de articole foto“ din Bay City se deschise şi un negru bătrîn începu să măture murdăria de pe trotuar în rigolă. La ora nouă fix, un tînăr elegant, cu ochelari, descuie uşa, iar eu am intrat cu chitanţa portocalie pe care doctorul Hambleton o lipise înăuntrul perucii sale.

Tînărul elegant îmi aruncă o privire cercetătoare în timp ce-i dădeam chitanţa şi plăteam pentru un plic ce conţinea un clişeu minuscul şi şase poze lucioase, mărite de opt ori. Nu spuse nimic, dar după felul cum m-a privit am avut impresia că şi-a amintit că nu eu lăsasem clişeul.

Am ieşit din magazin, m-am aşezat în maşină şi m-am uitat la poze. Reprezentau un bărbat şi o femeie blondă la o masă într-un restaurant aglomerat, avînd în faţă mîncare. Priveau în sus, ca şi cum le atrăsese brusc atenţia ceva şi de-abia apucaseră să reacţioneze mai înainte ca aparatul să-i surprindă. Judecînd după lumină, era limpede că nu fusese folosit bliţul.

Fata era Mavis Weld. Bărbatul, mic de statură, era cam brunet şi cam inexpresiv. Nu l-am recunoscut. Nici nu exista vreun motiv. Pe bancheta capitonată cu piele se vedeau imprimate mici siluete de cupluri care dansează. Aşadar, restaurantul „Dansatorii“. Asta mi-a mărit încurcătura. Orice amator fanatic, înarmat cu un aparat de fotografiat, care-ar fi încercat să ia fotografii în acel local, fără asentimentul patronului, s-ar fi trezit zvîrlit pe uşă afară atît de tare, încît s-ar fi dus de-a berbeleacul

[1] Şeful biroului Federal de Investigaţii din S.U.A.

pină la Hollywood și Vine. Bănuiesc că poza trebuie să fi fost luată cu un aparat ascuns, cu un dispozitiv automat, ca acela folosit la fotografierea electrocutării lui Ruth Snyder[1]. Cu aparatul atîrnat sub reverul hainei și cu lentila scoasă prin deschizătura de la piept, nu rămînea decît să apeși pe un declanșator ce se putea ascunde în buzunar. Nu era prea greu să-mi închipui cine luase fotografia. Domnul Orrin P. Quest, care se mișcase desigur repede și pe nesimțite, ca să poată ieși din local fără ca cineva să-i mute figura la ceafă.

Am vîrît fotografiile în buzunarul de la vestă și-am simțit între degete o bucată de hîrtie mototolită. Am scos-o și am citit *Doctor Vincent Lagardie, Wyoming Street nr. 965, Bay City.* Trebuie să fi fost acel Vince cu care vorbisem la telefon, cel pe care încercase să-l cheme Lester B. Clausen.

Un polițai în vîrstă trecea agale pe lîngă mașinile parcate, însemnînd cauciucurile cu cretă galbenă. Îmi spuse unde se afla Wyoming Street. Am plecat cu mașina într-acolo. Era o stradă care traversa orașul, dincolo mult de cartierul comercial, și paralelă cu alte două străzi, numerotate. La numărul 965, pe colț, se găsea o casă din lemn, alb-cenușiu. O placă de aramă prinsă pe ușă anunța *Vincent Lagardie, medic. Ore de primire 10—12 a.m. și 2,30—4 pm.*

Casa părea liniștită și decentă. O femeie cu un copil încăpățînat urcau treptele de la intrare. Femeia citi placa, se uită la un ceas prins cu un ac de reverul rochiei și mișcă nehotărîtă din buze. Băiețelul aruncă o privire atentă împrejur, apoi îi trase una cu piciorul peste gleznă. Femeia se crispă de durere, dar nu-și pierdu răbdarea.

— Ascultă, Johnny, nu trebuie să-i faci una ca asta mătușii Fern — zise ea cu duhul blîndeții.

Deschise ușa și tîrî după ea mica maimuță. În diagonală, la celălalt colț, se afla o casă mare și albă, în stil colonial, cu o verandă acoperită, mult prea mică pentru acea clădire. Pe pajiștea din față fuseseră instalate re-

---

[1] Prima femeie electrocutată în Statele Unite. Execuția ei a fost fotografiată ilegal de un fotoreporter.

flectoare puternice. Aleea era mărginită de trandafiri înfloriți. Deasupra verandei, o inscripție masivă, în negru și bronz, anunța că aici e „Căminul Garland al Liniștii". M-am întrebat cum i-o fi plăcînd doctorului Lagardie să privească pe geamurile de la stradă un salon de pompe funebre. Poate că asta-l făcea să devină prudent.

Am ocolit intersecția, m-am întors la Los Angeles și m-am urcat la mine în birou să văd ce scrisori am primit și să încui în casa de bani, verde și jigărită, toate fotografiile primite de la atelierul foto din Bay City, în afară de una. M-am așezat la birou și-am studiat-o cu o lupă. Cu ajutorul lupei și al măririi efectuate de atelier, un detaliu apărea foarte limpede. Era vorba de un ziar de seară. *News Chronicle*, așezat pe masă în fața tipului slab, brunet și inexpresiv ce ședea alături de Mavis Weld. Puteam să descifrez un titlu : *„Boxer de categorie mijlocie, pretendent la titlu, moare ca urmare a rănilor primite pe ring"*. Numai un ziar de prînz sau o ediție sportivă scoasă tîrziu ar fi folosit un astfel de titlu. Am tras telefonul spre mine. În clipa cînd am pus mîna pe el, a sunat.

— Marlowe ? Aici e Christy French, sînt la birou. Ai vreo idee în dimineața asta ?

— Nu, dacă îți funcționează teletipul. Am citit un ziar din Bay City.

— Mda, asta am aflat și noi — zise el indiferent. Parc-ar fi același individ, nu ? Aceleași inițiale, aceleași semnalmente, aceeași metodă de-a ucide, iar elementul timp se potrivește și el. Sper, pentru numele lui Dumnezeu, că asta nu înseamnă că banda lui Sunny Moe Stein și-a reluat activitatea pe-aici.

— Dacă și-au reluat-o, atunci și-au schimbat tehnica. Noaptea trecută am cules informații despre el din ziare. Banda lui Stein obișnuia să-și ciuruiască victimele. Una din ele a avut peste o sută de împunsături de daltă.

— Poate că s-au perfecționat — zise French cam evaziv, ca și cum nu i-ar fi plăcut să discute despre acest subiect. Îți telefonez în privința lui Flack. Ce mai știi despre el de ieri după-amiază ?

— Nimic.

— Şi-a luat tălpăşiţa. N-a mai venit la serviciu. De la hotel s-a telefonat proprietăresei pensiunii unde stătea. Şi-a strîns catrafusele şi-a plecat aseară. Destinaţie necunoscută.

— Nu l-am văzut şi nici n-am auzit de el.

— Nu ţi se pare cam ciudat că în buzunarele cadavrului n-am găsit decît paisprezece dolari ?

— E niţel ciudat. Dar chiar dumneata ai dat o explicaţie.

— Vorbe. Acum mi-am schimbat părerea. Flack e ori grozav de înspăimîntat, ori a făcut rost de bani. Sau a asistat la un lucru despre care n-a pomenit şi-a fost plătit ca s-o întindă, sau poate c-a şterpelit sfanţii clientului, lăsînd doar paisprezece dolari ca să ne ducă.

— Te cred şi într-un caz şi într-altul. Sau în amîndouă în acelaşi timp. Indiferent cine-a scotocit atît de minuţios prin cameră, n-a căutat bani.

— De ce nu ?

— Pentru că atunci cînd mi-a telefonat doctorul Hambleton, i-am propus să folosească seiful hotelului. Şi ideea n-a părut să-l intereseze.

— Un tip de genul lui n-ar fi apelat la serviciile dumitale ca să-i păstrezi ceva. Avea nevoie de apărare, de un amic... sau poate doar de-un comisionar.

— Regret. Nu ţi-am spus decît ce mi-a comunicat.

— Şi ţinînd seama de faptul că era mort cînd ai ajuns acolo — zise French cu o voce exagerat de nepăsătoare şi tărăgănată — e greu de conceput c-ai fi putut să-i dai o carte de vizită.

Mi-am încleştat mîna pe telefon şi-am trecut repede în revistă discuţia mea cu Hicks în pensiunea de pe Idaho Street. L-am revăzut ţinîndu-mi cartea de vizită între degete şi uitîndu-se la ea. Apoi m-am văzut smulgîndu-i-o din mînă, înainte ca el s-o reţină. Am inspirat adînc şi am dat drumul aerului încet.

— Într-adevăr. Lasă însă încercările de-a mă speria.

— Avea o carte de vizită, scumpule, împăturită de două ori şi ascunsă în buzunarul de ceas al pantalonilor. Prima oară n-am găsit-o.

— I-am dat lui Flack o carte de vizită — i-am răspuns cu buzele înțepenite.

Se așternu tăcere. Auzeam prin receptor voci în fundul camerei și țăcănitul unei mașini de scris. În cele din urmă, French răspunse sec :

— Destul de verosimil. Mai vorbim noi.

Întrerupse brusc legătura.

Am închis încet de tot telefonul și mi-am destins degetele înțepenite. Am aruncat o privire fotografiei din fața mea, de pe birou. Din ea nu reieșea decît că doi oameni, dintre care pe unul îl cunoșteam, luau masa la restaurantul „Dansatorii". Ziarul de pe masă îmi dădea data, sau avea să mi-o dea.

Am telefonat la *News Chronicle* și-am cerut redacția de sport. Peste patru minute scriam pe blocnotes : „Ritchy Belleu, un tînăr și popular boxer de categoria mijlocie, a murit la Spitalul Maicilor, exact înainte de miezul nopții, la 19 februarie, în urma rănilor primite pe ring în seara precedentă, cu ocazia galei principale de box, ținută la Hollywood Legion Stadium. *News Chronicle*, în ediția lui sportivă, care apare la prînz, a anunțat cu titluri mari această știre, în ziua de 20 februarie".

Am format același număr din nou și l-am cerut pe Kenny Haste din redacția de știri locale. Era un fost reporter de crime și-l cunoșteam de ani de zile. Am flecărit nițel, apoi l-am întrebat :

— Cine-a scris reportajul vostru despre asasinarea lui Sunny Moe Stein ?

— Tod Barrow. Acum lucrează la *Post Dispatch*. De ce ?

— Aș vrea să aflu amănunte, dacă există.

Mi-a spus c-o să trimită pe cineva la arhivă să caute fișa și c-o să-mi telefoneze, ceea ce s-a și întîmplat peste zece minute.

— A fost împușcat în cap de două ori în timp ce se afla în mașina lui, cam la două blocuri de Chateau Bercy, pe bulevardul Franklin. Ora : unsprezece și un sfert noaptea.

— Data : 20 februarie, nu-i așa ?

— Exact. Nici un martor, nimeni arestat în afara clienților obișnuiți ai poliției, cum ar fi traficanți de pariuri, manageri de box șomeri și alți suspecți. De ce mă-ntrebi ?

— Parcă știam că unul din acoliții lui se afla pe atunci în oraș.

— Nu scrie nimic despre el aici. Cum îl cheamă ?

— Weepy Moyer. Un polițai care mi-e prieten a pomenit ceva despre un tip plin de bani de la Hollywood care a fost reținut de poliție fiind bănuit, iar apoi eliberat din lipsă de dovezi.

— Stai nițel. Mi-aduc eu aminte de ceva, mda. Un tip numit Steelgrave, patronul restaurantului „Dansatorii", bănuit a finanța un tripou și-așa mai departe. L-am cunoscut, e un tip simpatic. A fost arestat fiindcă l-a „turnat" unul.

— Cum adică ?

— Un deștept a informat poliția că Steelgrave e de fapt Weepy Moyer și l-au ținut zece zile la zdup, fiind urmărit de poliția din Cleveland. Pe urmă, poliția din Cleveland și-a văzut de treabă. Asta n-avea nimic de-a face cu asasinarea lui Stein. Steelgrave fusese închis toată săptămîna aceea. Nu era amestecat în asasinat. Amicul tău polițist a citit romane senzaționale.

— Toți polițiștii citesc. De-asta vorbesc atît de grosolan. Mulțumesc, Kenny.

Ne-am luat rămas bun, am pus receptorul în furcă și m-am lăsat pe spate în fotoliu, cu privirea la fotografie. După un timp am luat o pereche de foarfeci și-am tăiat partea de fotografie în care se afla ziarul împăturit, avînd pe el titlul articolului. Am pus fiecare din cele două bucăți ale fotografiei în cîte un plic și le-am vîrît în buzunar împreună cu foaia de blocnotes.

Am telefonat la Crestview, domnișoarei Mavis Weld. După ce-a sunat de mai multe ori, mi-a răspuns o voce de femeie. O voce distantă și solemnă, pe care nu eram sigur dac-am mai auzit-o. N-a zis decît :

— *Hello* ?

— Aici e Philip Marlowe. E acasă domnișoara Weld ?

— Domnișoara Weld se întoarce tîrziu astă-seară. Doriți să-i lăsați un mesaj ?

— E ceva foarte important. Unde-o pot găsi ?
— Îmi pare rău. N-am informații.
— Credeți că impresarul ei știe ?
— Posibil.
— Sînteți absolut sigură că nu sînteți domnișoara Weld ?
— Domnișoara Weld nu-i acasă.
Și trînti receptorul.

Am rămas nemișcat. Vocea continua să-mi sune în ureche. La început am crezut că ea fusese, apoi m-am răzgîndit. Cu cît reflectam mai mult, cu atît ajungeam mai greu la o concluzie. Am coborît la parcare și mi-am luat mașina.

17

Pe terasa restaurantului „Dansatorii", cîțiva clienți veniți devreme beau, în așteptarea mesei. Camera de la etaj, cu un perete întreg de sticlă, avea lăsată apărătoarea împotriva soarelui. Am trecut cu mașina dincolo de curba care cobora spre Strip și m-am oprit pe stradă în fața unei clădiri pătrate, cu două etaje, de cărămidă roz, cu ferestre albe și multe geamuri mici încadrate în plumb, și cu portic în stil grec deasupra ușii de la intrare, împodobită cu ceea ce de la depărtare părea o clanță de plumb verzui, prețioasă prin vechime. Deasupra ușii se afla o ferestruică în formă de evantai pe care se aplicase cu litere negre, de lemn, sever stilizate : *Sheridan Ballou, Inc.* Mi-am încuiat mașina și-am traversat strada spre ușa de la intrare. Era o ușă albă, înaltă și lată și prin gaura cheii, destul de mare, se putea strecura un șoarece. Înăuntrul găurii de la cheie se găsea adevărata broască. Am întins mîna după ciocănelul de

bătut în uşă, dar se gîndiseră şi la asta. Făcea corp comun cu uşa şi nu puteai lovi cu el.

Aşa c-am bătut încet într-unul din stîlpii albi, subţiri şi incizaţi şi-am deschis uşa intrînd direct în camera de primire, care ocupa întreaga faţadă. Încăperea avea un mobilier de culoare închisă, cu aer de epocă, şi multe scaune şi sofale îmbrăcate într-un fel de creton. Perdelele de dantelă de la fereastră erau încadrate tot cu creton asortat cu cel al scaunelor. Mai era şi un covor înflorat şi o groază de oameni ce aşteptau să fie primiţi de domnul Sheridan Ballou.

Unii erau veseli, bine dispuşi şi plini de speranţe. Alţii păreau să stea acolo de zile întregi. Într-un colţ, o fată scundă şi brunetă se smiorcăia într-o batistă. Nimeni nu-i dădea vreo atenţie. Am avut ocazia să admir mai multe profiluri aşezate în unghiuri artistice, pînă ce respectivii şi-au dat seama că nu era mare brînză de capul meu şi că nu lucram acolo.

O roşcovană cu aer primejdios stătea languros la un birou în stil Adam şi vorbea la un telefon de un alb imaculat. M-am apropiat de ea, iar ochii ei descărcară în mine alice reci şi albastre ; apoi se fixară pe cornişa ce înconjura tavanul.

— Nu — spuse ea la telefon. Nu, regret. Mă tem că-i inutil. E mult, mult prea ocupat.

Închise telefonul şi bifă un nume pe o listă, apoi îmi aruncă aceeaşi privire de oţel.

— Bună dimineaţa. Aş vrea să-l văd pe domnul Ballou — am spus.

I-am pus pe birou cartea mea de vizită. O ridică de un colţ, o citi şi zîmbi amuzată.

— Auzi ? întrebă ea amabilă. Săptămîna asta ?

— Cît durează de obicei ?

— Uneori şi şase luni — răspunse ea veselă. Nu vă poate fi de folos altcineva ?

— Nu.

— Atunci regret. N-aveţi nici o şansă. Mai treceţi pe-aici, dacă vreţi. De „Thanksgiving“ [1].

---

[1] Sărbătoare religioasă în S.U.A. Se ţine în ultima joi din luna noiembrie.

Purta o fustă albă de lînă, o bluză vişinie de mătase şi un bolero negru de catifea, cu mîneci scurte. Părul ei era un apus de soare fierbinte. Avea o brăţară de aur cu topaze, cercei cu topaze şi un inel elegant tot cu topaze, în formă de scut. Unghiile i se asortau perfect cu bluza. Lăsa impresia că-i trebuiau mai multe săptămîni ca să se îmbrace.

— Trebuie să-l văd acum — i-am spus.

Citi din nou cartea mea de vizită. Zîmbi încîntător.

— Toţi trebuie. Vedeţi, domnule... Marlowe. Uitaţi-vă la aceşti oameni simpatici. Toţi aşteaptă de cînd s-a deschis biroul, acum două ore.

— Am de discutat ceva important.

— Fără îndoială. În ce chestiune, dacă îmi permiteţi ?

— Vreau să tranzactez nişte murdării.

Luă o ţigară dintr-o cutie de cristal şi o aprinse cu o brichetă de cristal.

— Să tranzactaţi ? Adică pentru bani... aici, la Hollywood ?

— Posibil.

— Ce fel de murdării vreţi să tranzactaţi ? Nu vă temeţi c-am să mă scandalizez.

— Sînt cam obscene, domnişoară... domnişoară... — mi-am sucit gîtul ca să citesc placa cu numele ei de pe birou.

— Helen Grady — răspunse ea. Ei bine, niţică obscenitate decentă n-a stricat niciodată nimănui, nu ?

— N-am spus că-i o obscenitate decentă.

Se lăsă pe spate cu grijă şi-mi suflă în faţă fumul de la ţigară.

— Pe scurt, un şantaj. Suspină. De ce dracu n-o-ntinzi de-aici, amice ? Pînă n-apuc să pun pe urmele tale cîţiva poliţai cretini.

M-am aşezat pe marginea biroului ei, am tras de două ori din ţigara ei şi i-am suflat fumul în păr. Se feri furioasă.

— Cară-te, golane — spuse ea cu o voce atît de aspră, c-ai fi putut s-o foloseşti ca şmirghel.

— O, o, ce s-a întîmplat cu accentul de la Bryn Mawr [1]?

Fără să-şi întoarcă capul se răsti :

— Domnişoară Vane !

O fată slabă, înaltă, elegantă şi brunetă, cu sprîncene semeţe, ridică privirea spre noi. Tocmai intrase printr-o uşă interioară, mascată ca o fereastră cu vitralii. Bruneta se apropie. Domnişoara Grady îi înmînă cartea mea de vizită.

— Spink.

Domnişoara Vane se întoarse prin fereastra cu vitralii, ducînd cu ea, cartea mea de vizită.

— Stai jos şi odihneşte-ţi oasele, mahăre — mă informă domnişoara Grady. Ai putea s-aştepţi aici toată săptămîna.

M-am aşezat într-un fotoliu îmbrăcat în creton, al cărui spătar îmi depăşea cu vreo douăzeci de centimetri înălţimea capului. Mă simţeam ca scufundat. Domnişoara Grady îmi zîmbi din nou, în stilul ei tăios, şi se aplecă iar asupra telefonului.

Am aruncat o privire prin încăpere. Fetiţa din colţ încetase să se mai smiorcăie şi se sulemenea indiferentă şi calmă. Un individ foarte înalt şi cu un fason distins îşi destinse cu graţie braţul pentru a se uita la un ceas de mînă elegant şi se sculă adunîndu-şi trupul încet de pe fotoliu. Îşi puse şmechereşte pe marginea capului pălăria moale, gri-deschis, îşi verifică mănuşile galbene de antilopă şi bastonul cu măciulie de argint şi păşi agale spre secretara roşcovană.

— Sînt două ore de cînd aştept să-l văd pe domnul Ballou — spuse el rece, cu o voce bogată şi plăcută, modulată de lungi exerciţii. Nu sînt obişnuit să aştept două ore ca să văd pe cineva.

— Îmi pare rău, domnule Fortescue. Domnul Ballou e îngrozitor de ocupat în dimineaţa asta.

— Regret că nu-i pot lăsa un cec — remarcă individul înalt şi elegant cu un dispreţ obosit. Probabil că e singurul lucru care l-ar mai interesa. În schimb însă...

[1] Colegiu american pentru fete, cu taxe foarte mari.

— O clipă, amice. Roşcovana ridică un telefon şi vorbi în el. Da ?... Cine mai spune aşa ceva afară de Goldwyn ? Nu poţi să găseşi pe altcineva care nu-i ţicnit ?... Bine, mai încearcă.

Trînti telefonul la loc. Individul înalt nu se clintise.

— În schimb însă — reluă el ca şi cum nu s-ar fi oprit niciodată — aş dori să-i las un scurt mesaj personal.

— Vă rog — spuse domnişoara Grady. Am să încerc să fac să-i parvină.

— Transmiteţi-i o dată cu complimentele mele că-i un dihor [1] împuţit.

— Să zicem mai bine pe americăneşte, iubitule — răspunse ea. Ballou nu prea cunoaşte cuvintele englezeşti.

— Zi-i cum vrei, dar la pătrat — rosti Fortescue. Cu un plus de hidrogen sulfurat şi un iz foarte ieftin de parfum de tîrfe. Îşi potrivi pălăria şi îşi admiră profilul în oglindă. Acum vă spun bună ziua şi ducă-se dracului Sheridan Ballou, *Incorporated*.

Actorul înalt ieşi demn şi cu eleganţă, deschizînd uşa cu bastonul.

— Ce-i cu ăsta ? am întrebat.

Secretara se uită la mine cu milă.

— Billy Fortescue ? Nu-i nimic. Nu mai primeşte roluri, aşa că vine aici zilnic şi joacă toată farsa asta. Îşi închipuie c-o să-l vadă cineva şi-o să-i facă impresie.

Am închis încet gura. Poţi să trăieşti mult timp la Hollywood şi să nu întîlneşti niciodată figuranţi.

Domnişoara Vane apăru prin uşa interioară şi-mi făcu semn cu bărbia. Am urmat-o.

— Pe aici. A doua uşă la dreapta.

Mă supraveghea în timp ce înaintam pe coridor pînă la a doua uşă, care era deschisă. Am intrat şi am închis uşa.

Un evreu rotofei şi cu părul cărunt îmi zîmbi gingaş din spatele unui birou.

— Salut — zise el. Eu sînt Moss Spink. Ce-ai la ordinea de zi, amice ? Parchează-te. O ţigară ?

[1] Joc de cuvinte intraductibil. *Polecat* înseamnă dihor şi e termen englez, în timp ce americanii numesc acelaşi animal *skunk*. Fortescue, aşa cum îl trădează şi numele, e englez şi foloseşte ostentativ cuvîntul englez.

Deschise un obiect ce semăna cu un cufăr și-mi oferi o țigară, care nu depășea treizeci de centimetri. Țigara era într-un tub de sticlă.

— Nu, mulțumesc — i-am spus — eu fumez tutun.

— Perfect. Suspină. Zi-i. S-auzim. Te cheamă Marlowe. Hm ? Marlowe. Marlowe. N-am mai auzit eu de numele ăsta ?

— Probabil că nu. Eu, unul, n-am mai auzit de cineva cu numele de Spink. Am cerut să-l văd pe un oarecare Ballou. Seamănă numele lui cu cel de Spink ? Nu caut pe nici un Spink. Și, între noi fie vorba, ducă-se dracului cei cu numele de Spink.

— Ești antisemit, ai ? zise Spink. Îmi făcu semn cu o mînă plinuță, pe care un diamant galben-deschis părea lumina chihlimbarie a unui semafor. Lasă. Ia loc și zi ce vrei. Nu mă cunoști. Nu vrei să mă cunoști. Foarte bine, nu mă simt jignit. În astfel de afaceri e bine să ai de-a face cu cineva care să nu se simtă jignit.

— Ballou — am spus.

— Hai, fii înțelegător, amice. Sherry Ballou e un om foarte ocupat. Lucrează douăzeci de ore pe zi și tot e în urmă cu angajamentele. Ia loc și discută chestiunea cu micul Spinky.

— Ce-nvîrtești pe aici ? l-am întrebat.

— Îl apăr, amice. Trebuie să-l apăr. Un om ca Sherry nu poate vedea pe toată lumea. Îi văd eu în locul lui. E același lucru pînă la un anumit punct, mă înțelegi, e tot aia.

—Poate că ce-am eu de discutat depășește punctul ăsta.

— Poate — recunoscu Spink amabil. Coji celofanul gros de pe un tub de aluminiu ce conținea o țigară de foi, o scoase cu multă dragoste și o privi să vadă dacă n-are defecte. Nu zic că n-ai dreptate. Fă-mi totuși o dovadă. Pe urmă o să știm. Deocamdată văd că tatonezi. Ne-am obișnuit cu trucurile astea, așa că nu ne mai impresionează.

L-am urmărit cum taie și aprinde țigara de foi costisitoare.

— Ce garanție am că n-ai să-l tragi pe sfoară ? am întrebat cu șiretenie.

Ochii mici ai lui Spink clipiră şi n-am fost sigur dacă n-au apărut lacrimi în ei.

— Eu să-l trag pe sfoară pe Sherry Ballou ? rosti el cu un glas spart, coborînd tonul ca la o înmormîntare de şase sute de dolari. Eu ? Mai repede aş trage-o pe sfoară pe mama.

— Asta nu-mi spune nimic. N-am cunoscut-o pe mama dumitale.

Spink îşi lăsă ţigara de foi într-o scrumieră de dimensiunile unei băi pentru o păsărică. Ridică ambele mîini. Era vizibil supărat.

— Vai, amice, ai un fel de-a vorbi ! se lamentă el. Eu îl iubesc pe Sherry Bellou ca pe tata. Mai mult încă. Tata... în fine, mai bine să lăsăm. Hai, amice. Fii înţelegător. Dă dovadă de puţină încredere şi prietenie. Spune-i micului Spinky ce doreşti.

Am scos un plic din buzunar şi i l-am azvîrlit peste birou. Trase dinăuntru singura fotografie şi se zgîi grav la ea. Apoi o puse pe birou. Ridică ochii spre mine, apoi îi coborî la fotografie, apoi iar sus la mine.

— Mda — zise el sec, cu o voce din care dispăruseră vechea încredere şi prietenie de care pomenise mai înainte. Ce-i aşa de extraordinar în fotografia asta ?

— Trebuie să-ţi spun cine-i fata ?

— Cine-i individul ? se răsti el.

Nu i-am răspuns.

— Am întrebat cine-i individul ! Spink aproape că urla la mine. Zi-i repede, şefule, zi-i repede.

Am continuat să nu-i răspund. Spink întinse încet mîna spre telefon, urmărindu-mi faţa cu privirea lui dură şi lucioasă.

— Hai, cheamă-i — i-am spus. Dă un telefon la poliţie şi cere să ţi-l dea pe locotenentul Christy French de la sectorul crime. Şi el e greu de convins.

Spink îşi trase mîna de pe telefon. Se sculă încet în picioare şi ieşi cu fotografia. Am aşteptat. Afară, pe bulevardul Sunset, se auzea îndepărtat şi monoton zgomotul circulaţiei. Minutele cădeau pe rînd în tăcere ca într-un puţ. Fumul ţigării de foi pe care tocmai o aprinsese

Spink jucă o clipă în aer, apoi fu supt de aparatul de aer condiționat. Am privit nenumăratele fotografii prinse pe perete, toate avînd înscrisă pe ele dragostea eternă a cuiva pentru Sherry Ballou. Mi-am zis că trebuie să fie ale unor oameni fără importanță, dac-au ajuns în biroul lui Spink.

18

După un timp, Spink se întoarse și-mi făcu un semn să-l urmez. Am luat-o după el pe un coridor, am trecut prin niște uși duble și-am ajuns într-o cameră de așteptare cu două secretare. Ne-am continuat drumul printre alte uși duble de sticlă groasă, neagră gravată cu păuni argintii. Ușile se deschideau singure cînd ajungeam lîngă ele.

Am coborît trei trepte acoperite cu un covor și-am pășit într-un birou din care nu lipsea decît un bazin de înot. Era înalt cît două etaje și înconjurat pe sus de o galerie încărcată cu rafturi de cărți. Într-un colț se afla un pian Steinway de concert și o groază de mobilier de sticlă și lemn alb natur, un birou de mărimea unei săli de badminton, scaune, sofale, mese, iar pe una din sofale stătea întins un tip fără haină pe el, cu cămașa descheiată și la gît cu o eșarfă de mătase fină, pe care ai fi putut-o găsi și pe întuneric doar ascultîndu-i foșnetul. Tipul avea pe ochi și pe frunte un prosop alb, iar alături o fată mlădioasă și blondă storcea un alt prosop într-un vas de argint cu apă la gheață, așezat pe o măsuță de lîngă el.

Tipul era solid și bine făcut, cu păr negru, cîrlionțat, și de sub prosopul alb ieșea o față energică și bronzată.

Un braț îi atîrna pe covor, iar din țigara prinsă între degete se înălța o dîră subțire de fum.

Blonda schimbă cu un gest expert prosopul. Tipul de pe sofa gemu. Spink zise

— Asta-i cetățeanul, Sherry. Îl cheamă Marlowe.

Tipul de pe sofa gemu iar.

— Ce poftește ?

— Nu vrea să spună — zise Spink.

Tipul de pe sofa spuse

— De ce l-ai adus atunci, aici ? Sînt obosit.

— Știi cum se întîmplă, Sherry. Cîteodată trebuie să vorbești cu ei.

Tipul de pe sofa spuse :

— Cum dracu ai zis că-l cheamă ?

Spink se întoarse spre mine.

— Poți să-i spui chiar tu ce vrei. Dar repede, Marlowe.

N-am răspuns.

După o vreme, tipul de pe sofa ridică încet brațul la capătul căruia se găsea țigara. O duse plictisit la buze și trase din ea cu gestul infinit de blazat al unui aristocrat decadent ce lîncezește într-un castel ruinat.

— Cu tine vorbesc, amice — mă apostrofă Spink.

Fără să privească pe cineva, blonda schimbă iar prosopul. În odaie, tăcerea atîrna acră ca fumul țigării.

— Hai, dă-i drumul.

Mi-am scos o țigară Camel, am aprins-o, am tras un scaun spre mine și m-am așezat. Mi-am întins mîna și-am privit-o. Degetul mare tresărea ușor la cîteva secunde.

— Sherry n-o să-ți stea la dispoziție toată ziua — a intervenit furioasă vocea lui Spink.

— Și ce-are de gînd să facă în restul zilei ? m-am auzit întrebînd. O să stea culcat pe sofaua îmbrăcată în mătase albă, în timp ce i se va da pe degetele de la picioare cu lac auriu ?

Blonda se suci brusc și se holbă la mine. Spink rămase cu gura căscată. Începu să clipească. Tipul de pe sofa ridică încet mîna pînă la colțul prosopului ce-i acoperea ochii. Îl trase atît să poată privi cu un ochi căprui. Prosopul alunecă lent la loc.

— Cum îţi permiţi să vorbeşti aşa aici ? zise Spink brutal.

— Am uitat să-mi aduc cu mine cartea de rugăciuni. E prima oară cînd aflu că Dumnezeu are angajaţi pe pămînt — am spus şi m-am sculat.

Un minut au tăcut toţi. Blonda schimbă din nou prosopul.

De sub prosop, tipul de pe sofa supuse calm :

— Ieşiţi dracului afară de-aici, scumpilor. Toţi, mai puţin individul nou-venit.

Spink îmi aruncă o privire plină de ură. Blonda ieşi tăcută.

— Nu-i mai bine să-i fac vînt afară ? zise Spink.

— Am reflectat atît de mult la această problemă, încît şi-a pierdut tot interesul. Cară-te — îi răspunse vocea obosită de sub prosop.

— În regulă, patroane — zise Spink.

Se retrase cu regret. La uşă se opri, mai rînji o dată la mine pe tăcute şi dispăru.

Tipul de pe sofa aşteptă să se închidă uşa, apoi spuse

— Cît ?

— Nu-i nevoie să cumperi ceva.

Îşi trase prosopul de pe cap, îl zvîrli într-o parte şi se ridică încet. Îşi puse pe covor pantofii din piele gofrată şi lucraţi manual, şi îşi trecu o mînă pe frunte. Părea obosit, dar nu istovit de excese. Făcu rost de undeva de o ţigară, o aprinse şi fixă posomorît duşumeaua prin fum.

— Zi mai departe — spuse el.

— Nu ştiu de ce ţi-ai pierdut timpul cu toată farsa asta pentru mine — i-am răspuns. Cred că eşti destul de deştept ca să ştii că nu poţi să cumperi ceva şi să ai garanţii depline.

Ballou luă fotografia pe care Spink o pusese pe o măsuţă joasă şi lungă de alături. Întinse mîna cu un gest leneş.

— Desigur că partea care lipseşte e totul — zise el.

Am scos plicul din buzunar şi i-am dat partea tăiată, urmărindu-l în timp ce-o potrivea.

— Cu o lupă se poate citi titlul articolului din ziar — i-am spus.

— E una pe biroul meu, fii amabil.
M-am dus și i-am adus lupa de pe birou.
— Domnule Ballou, ești obișnuit să fii tot timpul servit, nu ?
— Plătesc pentru servicii. Studie fotografia prin lupă și suspină. Mi se pare c-am asistat la gala asta de box. Ar trebui să aibă mai multă grijă de băieți.
— Așa cum ai dumneata grijă de clienții dumitale.
Lăsă jos lupa și se sprijini pe spate, urmărindu-mă cu o privire rece și netulburată.
— Asta-i tipul care-i patronul restaurantului „Dansatorii". Îl cheamă Steelgrave. Fata, firește, e o clientă de-a mea.
Îmi făcu un semn cu mîna spre un scaun. M-am așezat.
— Cît te-ai gîndit să ceri, domnule Marlowe ?
— Pentru ce ?
— Pentru fotografii și clișee. Toată combinația.
— Zece mii de dolari — am spus urmărindu-i gura.
Gura zîmbi, oarecum agreabil.
— Mai sînt necesare totuși unele explicații, nu-i așa ? În fotografie nu văd decît doi oameni care iau masa într-un local public. Nu înțeleg deloc cu ce ar putea dăuna asta reputației clientei mele. Presupun că la asta te-ai gîndit.
— Nu poți cumpăra nimic, domnule Ballou — i-am spus și-am rînjit. N-aveam decît să scot o fotografie după clișeu și un alt clișeu după fotografie. Dacă bucata asta de carton constituie o dovadă, n-ai să poți fi niciodată sigur c-a fost distrusă.
— Nu-i un fel de-a vorbi tocmai avantajos pentru un șantajist — zise el continuînd să zîmbească.
— M-am întrebat întotdeauna de ce oamenii îi plătesc pe șantajiști. Nu pot obține nimic de la ei. Și totuși îi plătesc, uneori din nou și iar din nou, la infinit. Iar la urmă se trezesc de unde au pornit.
— Frica zilei de azi înfrînge întotdeauna frica zilei de mîine — spuse el. O trăsătură de bază a emoțiilor dramatice e că partea, e mai mare, decît întregul. Dacă vezi o vedetă superbă pe ecran într-o situație foarte pri-

mejdioasă, cu o parte a minţii, cea emoţională, te temi pentru ea. Cu toate că mintea raţională îşi dă seama că-i doar vedeta din film şi că n-o să i se întîmple nimic foarte rău. Dacă încordarea şi ameninţarea n-ar înfrînge însă raţiunea, drama s-ar diminua considerabil.

— Cred că-i foarte adevărat — am spus şi-am suflat prin cameră fumul de la ţigara mea Camel.

Ochii i se îngustară.

— Iar în ceea ce priveşte faptul că aş putea să cumpăr un lucru pentru care să-ţi plătesc o sumă frumoasă şi să nu primesc în schimb ce-am cumpărat, aş avea eu grijă de pielea dumitale. Ai fi făcut piftie. Iar cînd ai ieşi din spital, dac-ai mai avea intenţii agresive, n-ai avea decît să-ncerci să ceri să mă aresteze.

— Mi s-a mai întîmplat. Sînt detectiv particular. Ştiu la ce te referi. De ce discuţi cu mine ?

Rîse. Avea un rîs adînc, plăcut şi firesc.

— Sînt agent teatral, scumpule. Sînt tentat să cred întotdeauna că cei cu care tratez îmi rezervă cîte o surpriză. Să nu mai discutăm despre cei zece mii de dolari. Nu-i are. Deocamdată cîştigă o mie de dolari pe săptămînă. Recunosc însă că-i pe cale să cîştige bani cu ghiotura.

— Asta o să-i încheie definitiv cariera — am spus arătîndu-i fotografia. Adio banii cu nemiluita, adio bazinul luminat pe sub apă, adio vizonul platinat, adio numele în litere de neon, adio totul. Se spulberă toate ca praful în vînt.

Rîse dispreţuitor.

— N-ai nimic împotrivă atunci dacă arăt fotografia la poliţie ? l-am întrebat.

Se opri din rîs. Ochii i se îngustară. Mă întrebă încetişor :

— De ce crezi că i-ar interesa ?

M-am ridicat.

— N-am impresia că o să ajungem la o înţelegere, domnule Ballou. Şi dumneata eşti un om foarte ocupat. Am plecat.

Se sculă de pe dormeză, îşi întinse trupul — avea peste un metru optzeci şi cinci. Era un bărbat splendid făcut. Se apropie de mine. În ochii lui căprui jucau scîntei aurii.

— Arată-mi şi mie cine eşti, scumpule.

Işi întinse mîna. I-am dat portvizitul. Citi fotocopia permisului meu, mai scotoci niţel prin portvizit şi se uită la ce găsi. Apoi mi-l înapoie.

— Şi ce s-ar întîmpla dac-ai arăta poza asta poliţiei ?

— Ar trebui mai întîi să fac legătura între ea şi un caz anchetat de ei, care s-a petrecut ieri după-amiază la hotelul Van Nuys. Am să stabilesc legătura cu ajutorul fetei — care n-a vrut să discute cu mine — iată de ce discut cu dumneata.

— Mi-a povestit aseară ce s-a petrecut — suspină el.

— Cît de mult ţi-a spus ?

— Mi-a spus că un detectiv particular, numit Marlowe a încercat s-o silească să-l angajeze, pe motiv c-a fost văzută într-un hotel de la periferie, neplăcut de aproape de locul unde se comisese o crimă.

— Cît de aproape ?

— Nu mi-a spus.

— Să i-o spui lui mutu.

Se depărtă de mine şi se apropie de un vas cilindric, înalt, aşezat într-un colţ al odăii. Alese dintre mai multe bastoane unul scurt, subţire, de bambus. Începu să parcurgă în lung covorul, vînturînd artistic bastonul pe lîngă pantoful drept.

M-am reaşezat, am stins ţigara şi-am răsuflat adînc.

— Aşa ceva nu se poate vedea decît la Hollywood — am bombănit.

Se întoarse brusc şi mă privi pătrunzător.

— Ce-ai spus ?

— Ca un om aparent în toate minţile să se plimbe de colo-colo prin casă de parc-ar fi pe Piccadilly, în mînă cu un baston elegant !

— Am căpătat mania asta de la un regizor al studiourilor M.G.M. — recunoscu şi el. Un tip încîntător. Sau cel puţin, aşa mi s-a părut. Se opri şi îndreptă bastonul spre mine. Marlowe, ştii că mă amuzi formidabil. Îţi jur. Ţi se ghicesc toate gîndurile. Încerci să te foloseşti de mine ca să ieşi dintr-o belea.

— E ceva adevărat în ce spui. Dar beleaua care a căzut pe capul meu nu-i nimic în comparaţie cu cea în

care ar fi intrat clienta dumitale dacă n-aş fi făcut acel lucru care m-a vîrît în belea.

O clipă rămase nemişcat. Apoi zvîrli bastonul, se îndreptă spre un bar şi deschise cele două uşi ale dulăpiorului. Turnă ceva în două pahare pîntecoase. Unul mi-l aduse mie. Se întoarse şi-l luă şi pe al lui. Se aşeză cu el pe sofa.

— Armagnac — zise el. Dacă m-ai cunoaşte, ai aprecia gustul. O băutură foarte rară. Au băut-o nemţii aproape pe toată. Ofiţerii noştri de stat-major au luat ce-a mai rămas. În sănătatea dumitale.

Înălţă paharul, îl mirosi şi sorbi puţin. Eu l-am dat imediat pe gît. Avea un gust de coniac bun franţuzesc.

Ballou păru scandalizat.

— Sfinte Dumnezeule, băutura asta se soarbe, nu se dă pe gît.

— Eu am dat-o pe gît. Regret. Aşadar ţi-a spus că dacă cineva nu-mi închide gura, ea o să intre într-o mare încurcătură.

Ballou dădu din cap.

— A sugerat cumva şi modalitatea de a-mi închide gura ?

— Am rămas cu impresia că era partizana metodei de-a face asta cu ajutorul unui obiect contondent. Aşa c-am încercat o cale de mijloc, cu ameninţări şi mită. Avem un birou în centru, specializat în protecţia vedetelor. Se pare că nici nu te-au speriat, iar mita n-a fost destul de mare.

— M-au speriat grozav. Era cît pe-aici să-i lichidez cu Luger-ul meu. Drogatul ăla cu pistolul de calibrul 45 a jucat o scenă formidabilă. Iar în privinţa banilor insuficienţi ca mită, totul nu-i decît o chestiune în legătură cu modul cum mi-au fost oferiţi.

Ballou mai sorbi puţin armagnac. Arătă cu degetul spre fotografia din faţa lui, asamblată din cele două părţi.

— Ajunsesem cu discuţia acolo unde spuneai că duci fotografia la poliţie. Şi ce se-ntîmplă dac-o duci ?

— Nu cred c-ajunsesem pînă acolo. Eram la punctul cînd mă întrebam de ce-a apelat pentru asta la dumneata şi nu la prietenul ei. El tocmai sosea, cînd eu plecam. Avea o cheie de la apartamentul ei.

— Se pare că ea nu i-a spus.

Se încruntă şi se uită în paharul cu armagnac.

— Îmi place grozav teoria dumitale. Mi-ar plăcea însă şi mai mult dacă tipul n-ar fi avut cheia de la uşa ei.

Îşi ridică privirea spre mine cu un aer cam trist.

— Şi mie mi-ar plăcea. La toţi ne-ar plăcea. Dar aşa au fost întotdeauna afacerile în cinematografie, orice fel de afaceri în cinematografie. Dacă artiştii n-ar duce o viaţă încordată şi cam anapoda, dacă n-ar trece prin emoţii foarte puternice... ei bine, n-ar mai fi în stare să prindă aceste emoţii din zbor şi să le imprime pe cîţiva metri de celuloid sau să le proiecteze dincolo de ecran spre spectator.

— Nu vorbeam de viaţa ei amoroasă Cine-o pune să se înhăiteze c-un gangster ?

— N-ai nici o dovadă despre asta, Marlowe.

I-am arătat fotografia.

— Cel care i-a fotografiat a dispărut şi nu mai poate fi găsit. Probabil c-a murit. Alţi doi, care locuiau la aceeaşi adresă, au murit şi ei. Unul din ei încerca să traficheze aceste fotografii chiar înainte de-a muri. Fata s-a dus personal la hotel ca să le preia. Ca şi cel care l-a asasinat. Fata nu le-a obţinut, ca de altfel, nici asasinul. N-au ştiut unde să caute.

— Iar dumneata ai ştiut ?

— Am avut noroc. L-am văzut fără perucă. Poate că nimic din ce spun eu nu constituie o dovadă. Se pot aduce contraargumente. Dar de ce să-ţi baţi capul ? Doi oameni au fost omorîţi, poate chiar trei. Fata şi-a asumat un risc nebun. De ce ? Voia această fotografie. Ca s-o obţină merita să înfrunte un risc nebun. Din nou mă întreb : de ce ? Fotografia nu reprezintă decît două persoane care iau masa într-o zi anume. În ziua în care Moe Stein a fost ucis cu focuri de revolver pe Franklin Avenue. În ziua cînd un personaj numit Steelgrave se afla la închisoare fiindcă poliţia fusese informată că era totuna cu un gangster din Cleveland, pe nume Weepy Moyer. Aşa susţin documentele. Fotografia arată însă că Steelgrave nu se afla la închisoare. Şi arătînd că el nu se afla la închisoare în acea zi, dovedeşte cine-i el. Iar fata ştie. Şi Steelgrave

are totuşi cheia de la uşa ei. M-am oprit şi ne-am privit cu atenţie cîteva clipe. Apoi am spus : În fond, nu vrei ca poliţia să pună mîna pe acea fotografie, nu ? Fie c-ai să cîştigi, fie c-ai să pierzi, fie c-ai s-ajungi la un compromis, opinia publică are s-o sacrifice. Iar cînd totul are să se termine, n-o să mai conteze absolut deloc dacă Steelgrave e totuna cu Moyer sau dacă Moyer l-a ucis pe Stein, sau a plătit pe altul să-l ucidă, sau dacă n-a fost decît o întîmplare c-a primit un permis să iasă de la închisoare chiar în ziua cînd Stein a fost asasinat. Dacă are să scape, au să se găsească destui care să spună c-a fost un aranjament la mijloc. Ea însă n-o să scape. În faţa opiniei publice e amanta unui gangster. Şi în ce priveşte afacerile dumitale, e complet şi definitiv sfîrşită.

Ballou rămase tăcut o vreme, cu o figură inexpresivă pironită asupra mea.

— Şi care-i poziţia dumitale ? mă întrebă el încet.

— Asta depinde în mare măsură de dumneata, domnule Ballou.

— Ce vrei, de fapt ?

Vocea îi devenise tăioasă şi amară.

— Ce-am vrut şi de la ea şi n-am obţinut. Ceva care să-mi dea oarecum dreptul să acţionez în interesul ei pînă la punctul cînd am să consider că nu pot merge mai departe.

— Tăinuind astfel dovezile ? întrebă el încordat.

— Dacă sînt cu adevărat dovezi. Poliţiştii n-au cum s-o afle decît vîrînd-o în mocirlă pe domnişoara Weld. Poate că eu reuşesc. Ei n-au să-şi bată capul să încerce, fiindcă nu le pasă. Mie îmi pasă.

— De ce ?

— Să spunem că îmi cîştig astfel existenţa. Aş putea să am şi alte motive, dar ăsta-i de ajuns.

— Care-i tariful dumitale ?

— Mi l-ai trimis aseară. Nu l-am acceptat. Am să-l accept acum. Împreună însă cu o scrisoare semnată, prin care mă angajezi să cercetez o tentativă de şantaj exercitată asupra uneia din clientele dumitale.

M-am sculat cu paharul gol în mînă şi m-am dus şi l-am pus pe birou. Cînd m-am aplecat să-l aşez, am auzit un sfîrîit discret. Am ocolit biroul şi-am smucit un ser-

tar. Un magnetofon alunecă în afară pe un raft. Motorul aparatului funcționa și o bandă fină trecea continuu de la o rolă la alta. M-am uitat peste birou la Ballou.

— Îl poți opri și lua rola cu dumneata — spuse el. Nu-mi face o vină din asta.

Am întors butonul la loc, ca banda să se deruleze, și rola începu să se învîrtească tot mai repede, atît de repede că nici n-o mai vedeam. Chelălăia, de-ai fi zis că-s doi homosexuali ce se ceartă pentru o bucată de mătase. Sîrma ajunse la capăt și ieși din rolă, iar aparatul se opri. Am scos rola și-am vîrît-o în buzunar.

— S-ar putea să mai ai un magnetofon — i-am spus. Cu celălalt merg la risc.

— Ești foarte sigur de dumneata, nu-i așa, Marlowe?

— Aș vrea să fiu.

— Apasă pe butonul de la marginea biroului, te rog.

Am apăsat. Ușile de sticlă neagră se deschiseră și o fată brunetă pătrunse în cameră ținînd în mînă un carnet de stenografie.

Ballou începu să dicteze fără s-o privească.

— Scrisoare către domnul Philip Marlowe, cu adresa lui. Stimate domnule Marlowe, Agenția noastră vă angajează să anchetați o tentativă de șantaj exercitată asupra uneia dintre clientele noastre. Amănuntele v-au fost transmise verbal. Salariul dumneavoastră va fi de o sută de dolari pe zi, cu un avans de cinci sute de dolari, a cărui primire o veți confirma pe copia acestei scrisori. Și-așa mai departe. Asta-i tot, Eillen. Fă-o imediat, te rog.

— I-am dat fetei adresa mea și ea a ieșit.

Am scos rola din buzunar și-am vîrît-o la loc în sertar.

Ballou își puse un picior peste picior, mișcînd vîrful lucios al pantofului și uitîndu-se fix la el. Își trecu degetele prin părul negru și țeapăn.

— Într-o bună zi — zise el — am să săvîrșesc greșeala de care un om în meseria mea se teme cel mai mult. O să mă pomenesc făcînd afaceri cu un om de încredere și-am să fiu atît de fraier, încît am să mă las pe seama lui. Uite, ia mai bine astea.

Îmi întinse cele două bucăți ale fotografiei.

Peste cinci minute am plecat. Uşile de sticlă se deschiseră cînd mă aflam la un metru de ele. Am trecut de cele două secretare şi de coridorul unde se găsea uşa deschisă a biroului lui Spink. Dinăuntru nu răzbătea nici un zgomot, dar am simţit mirosul ţigărilor de foi. În camera de primire, exact aceleaşi persoane păreau să şadă în fotoliile îmbrăcate în creton. Domnişoara Helen Grady îmi aruncă zîmbetul ei festiv. Domnişoara Vane mă privi radioasă.

Îmi petrecusem patruzeci de minute cu patronul. Asta le inspira la fel de mult respect ca şi tabelul complicat al unui specialist în bolile şirei spinării.

19

Poliţaiul de la studioul cinematografic, aşezat la biroul lui semicircular dintr-o cabină de sticlă, lăsă jos telefonul şi mîzgăli ceva pe carnet. Rupse apoi foaia şi o împinse prin despărţitura nu mai mare de doi centimetri, acolo unde sticla nu se îmbuca exact cu suprafaţa biroului. Vocea lui parvenindu-mi prin microfonul instalat în cabina de sticlă, avea un timbru metalic.

— Direct pe coridor pînă la capăt — zise el — şi-o să daţi peste o ţîşnitoare în mijlocul unui patio. De acolo o să vă conducă George Wilson.

— Mulţumesc. Spune-mi, sticla asta rezistă la gloanţe ?

— Desigur. De ce întrebaţi ?

— M-am întrebat doar. N-am auzit încă de cineva care să pătrundă ca un glonţ în cinematografie.

În spatele meu se auzi un chicotit. M-am întors şi-am văzut o fată în pantaloni şi cu o garoafă roşie la ureche. Fata rîse.

— Ei, amice, dacă n-ar trebui decît o puşcă...

M-am îndreptat spre o uşă verde-oliv, fără clanţă. Se auzi un bîzîit şi uşa se deschise singură. În dosul ei se întindea un coridor verde-oliv, cu pereţii goi şi cu o uşă în fund. O adevărată cursă de şoareci. Dacă apucai să intri înăuntru şi ceva era în neregulă, puteau pune uşor mîna pe tine. Uşa de la capătul coridorului scoase acelaşi bîzîit şi acelaşi clinchet. M-am întrebat de unde ştia poliţaiul cînd am ajuns acolo. Mi-am ridicat privirea şi i-am întîlnit ochii fixîndu-mă dintr-o oglindă înclinată. Cînd am atins uşa, imaginea din oglindă dispăru. Se gîndiseră la toate.

Afară, în soarele fierbinte de amiază, florile irupeau de culori într-un mic patio, cu alei pavate cu dale, cu un bazin în mijloc şi o bancă de marmură. Ţişnitoarea se afla lîngă banca de marmură. Un om în vîrstă şi elegant îmbrăcat stătea tolănit pe banca de marmură, urmărind cum trei cîini terrieri, cafeniu-deschis, scoteau din rădăcini nişte begonii roz-pal. Pe faţa lui se citea o satisfacţie deplină, dar calmă. Nu-mi aruncă nici o privire cînd m-am apropiat de el. Unul dintre terrieri, cel mai mare, se apropie şi el şi făcu pipi pe banca de marmură, lîngă cracul pantalonului. Omul se aplecă şi mîngîie capul cîinelui, acoperit cu păr scurt şi aspru.

— Domnul Wilson ? am întrebat.

Se uită la mine distrat. Terrierul de mărime mijlocie veni repede, începu să miroasă şi făcu şi el pipi.

— Wilson ? Avea o voce indolentă, uşor tărăgănată. O, nu ! Nu mă numesc Wilson. De ce m-aş numi Wilson ?

— Iertaţi-mă.

M-am dus la ţîşnitoare şi m-am stropit pe faţă cu apă. În timp ce mă ştergeam cu batista, cel mai mic dintre terrieri făcu şi el pipi pe banca de marmură.

Omul al cărui nume nu era Wilson spuse cu afecţiune

— Întotdeauna fac în aceeaşi ordine. Fascinant !

— Ce fac ? am întrebat.

— Pipi — răspunse el. Se pare că respectă vîrsta. Foarte ordonaţi. Mai întîi Maisie. Asta-i mama. Apoi Mac. Cu un an mai mare ca Jock, cel mai mic. Întotdeauna la fel. Chiar şi în biroul meu.

— În biroul dumitale ? am întrebat şi nimeni n-a părut vreodată mai stupid spunînd aşa ceva.

Îşi ridică sprîncenele albicioase spre mine, scoase din gură o ţigară de foi cafenie fără inel, o muşcă la capăt şi-l scuipă în bazin.

— Asta n-o să le priască peştilor — am spus.

Mă măsură din cap pînă-n picioare.

— Eu cresc terrieri. Ducă-se dracului peştii.

Mi-am închipuit că-i doar o poză de la Hollywood. Mi-am aprins o ţigară şi m-am aşezat pe bancă.

— În biroul dumitale — am spus. Mda, în fiecare zi le vine cîte-o idee nouă, nu-i aşa ?

— La marginea biroului. Tot timpul. Le-au scos din minţi pe secretarele mele. Zic că intră urina în covor. Ce le-o fi apucat pe femei în zilele noastre ? Pe mine pipiul nu mă deranjează. Într-un fel, mă amuză. Cînd îţi plac cîinii, e plăcut chiar să-i vezi cînd fac pipi.

Unul dintre terrieri împinse la mijlocul aleii pavate cu dale o tulpină întreagă de begonia. El o ridică şi o aruncă şi pe ea în bazin.

— Grădinarii au să se supere, bănuiesc — remarcă în timp ce se aşeza din nou. Ei bine, dacă nu le convine, n-au decît...

Se opri brusc şi urmări din priviri o fată subţirică în pantaloni galbeni, ce ducea corespondenţa făcînd un ocol intenţionat pentru a trece prin patio. Fata îi aruncă o uitătură rapidă dintr-o parte a capului şi se îndepărtă, iar şoldurile i se mişcau ritmic.

— Ştii care-i nenorocirea cu cinematografia ? mă întrebă el.

— Nimeni nu ştie.

— Prea multe probleme sexuale. La locul şi timpul potrivit, e foarte bine. Numai că la noi vin cu vagonul. Înotăm prin ele. Ne sufocă. Au ajuns ca hîrtia de muşte. Se ridică în picioare. Avem şi prea multe muşte. Îmi pare bine că te-am întîlnit. Domnul...

— Marlowe — am spus. Mă tem că nu mă cunoaşteţi.

— Nu mai cunosc pe nimeni. Mă lasă memoria. Întîlnesc prea multe persoane. Mă numesc Oppenheimer.

— Jules Oppenheimer ?

— Chiar el— zise dînd din cap. Ia o ţigară de foi.

Îmi întinse una. I-am arătat ţigările mele obişnuite. Aruncă ţigara de foi în bazin, apoi se încruntă.

— Mă lasă memoria — spuse el cu tristeţe. Am irosit cincizeci de cenţi. N-ar fi trebuit s-o arunc.

— Conduceţi acest studio ?

Dădu din cap absent.

— Ar fi trebuit să păstrez ţigara de foi, dar dacă economiseşti cincizeci de cenţi, cu ce te-alegi ?

— Cu cincizeci de cenţi — i-am răspuns, întrebîndu-mă ce voia să spună.

— Nu în afacerile astea. Dacă economiseşti cincizeci de cenţi în cinematografie, nu te-alegi decît cu cinci dolari cheltuieli de contabilitate. Se opri şi făcu un semn celor trei cîini, care încetară să mai scoată florile din pămînt şi-l priviră cu atenţie. E mai bine să te ocupi de partea financiară. E mai uşor. Hai, copii, înapoi la bordel. Suspină. O mie cinci sute de cinematografe — adăugă el.

Probabil c-aveam din nou un aer idiot. Descrise un gest cu mîna în jurul patio-ului.

— N-ai nevoie decît de o mie cinci sute de cinematografe. E mult mai uşor decît să creşti terrieri de rasă pură. Cinematografia e singura afacere din lume în care poţi să săvîrşeşti toate greşelile posibile şi să mai cîştigi şi bani.

—Trebuie să fie singura afacere din lume care să-ţi permită să ai trei cîini care să urineze pe piciorul biroului.

— Nu-i nevoie decît de o mie cinci sute de cinematografe.

— O condiţie oarecum dificilă pentru un debut — am spus.

— Da, asta e într-adevăr partea cea mai grea — zise el şi păru satisfăcut. Se uită peste pajiştea tunsă scurt la clădirea cu patru etaje care constituia una din laturile curţii deschise. Toate birourile sînt acolo. Nu mă duc niciodată. Veşnic le aranjează altfel. Mi-e greaţă să mă uit la lucrurile pe care unii din oamenii ăştia le pun în birourile lor. E cel mai costisitor talent din lume. Le dau orice le place, toţi banii pe care-i vor. De ce ? Nu există nici un motiv. Aşa obişnuiesc. Nu contează absolut deloc ce

fac sau cum o fac. Dă-mi mie doar o mie cinci sute de cinematografe.

— Nu v-ar face plăcere să vi se citeze cuvintele, domnule Oppenheimer ?

— Eşti ziarist ?

— Nu.

— Mare ghinion. Doar de amuzament aş vrea să văd pe cineva că încearcă să publice în ziar acest simplu şi elementar fapt de viaţă. Se opri şi fornăi. Nimeni nu l-ar publica. Se tem. Haideţi, copii.

Cîinele cel mare, Maisie, se apropie şi se aşeză lîngă el. Cel mijlociu se opri să mai strice o begonia, apoi veni în trap lîngă Maisie. Cel mic, Jock, se aşeză în ordine în şir, apoi, cu o inspiraţie bruscă, îşi ridică un picior dinapoi lîngă manşeta pantalonilor lui Oppenheimer. Maisie îl împiedică discret.

— Ai văzut ? Oppenheimer radia. Jock a încercat să iasă din rînd. Maisie nu i-a dat voie. Se aplecă şi o mîngîie pe Maisie pe cap. Ea îl privi cu adoraţie. Ochii cîinelui tău — reflectă Oppenheimer — sînt cel mai de neuitat lucru din lume.

O luă agale pe aleea pavată cu dale spre clădirea cu birouri, urmat de cei trei cîini care mergeau cuminţi alături.

— Domnul Marlowe ?

M-am întors şi m-am pomenit lîngă mine cu un om înalt, cu părul de culoarea nisipului şi cu un nas semănînd cu cotul unui pasager ce se ţine de o curea într-un tramvai aglomerat.

— Eu sînt George Wilson. Îmi pare bine să vă întîlnesc. Văd că-l cunoaşteţi pe domnul Oppenheimer.

— Am stat de vorbă cu el. Mi-a spus cum se conduc afacerile în cinematografie. Se pare că nu-i nevoie decît de o mie cinci sute de cinematografe.

— Eu lucrez aici de cinci ani. Dar n-am vorbit cu el nici măcar o dată.

— Ai ghinion că nu fac pipi pe dumneata cîinii care trebuie.

— S-ar putea s-aveţi dreptate. Cu ce vă pot fi de folos, domnule Marlowe ?

— Vreau s-o văd pe Mavis Weld.
— E pe platou. Joacă în filmul care se turnează.
— N-aş putea s-o văd pe platou un minut ?
Părea că se îndoieşte.
— Ce fel de permis v-au dat ?
— Un permis obişnuit, cred.
I l-am întins. Îl privi.
— V-a trimis Ballou. E impresarul ei. Cred că se poate aranja la platoul 12. Vreţi să mergeţi acum acolo ?
— Dac-aveţi timp.
— Eu sînt de la serviciul de relaţii publicitare. Cu asta îmi petrec vremea.
Am păşit pe aleea cu dale, îndreptîndu-ne spre colţurile a două clădiri. Un drum betonat trecea printre ele spre terenurile din spate şi platouri.
— Lucraţi la biroul lui Ballou ? mă întrebă Wilson.
— Am venit doar de-acolo.
— Am auzit că are o întreprindere formidabilă. M-am gîndit să încerc şi eu să montez aşa ceva. Nu-ţi dă însă decît necazuri.
Am depăşit cîţiva poliţai în uniformă, apoi am luat-o pe o alee îngustă dintre două platouri. Un semnalizator roşu se agita în mijlocul unei alei, deasupra unei uşi marcată 12 ardea o lumină roşie, iar o sonerie suna încontinuu deasupra luminii roşii. Wilson se opri lîngă uşă. Un alt poliţai, aşezat într-un scaun lăsat pe picioarele din spate, îi făcu semn afirmativ şi mă măsură cu acea expresie cenuşie şi moartă care se întinde pe feţele lor ca şi murdăriile pe apa stătută dintr-un rezervor.
Soneria şi semnalizatorul se opriră, iar lumina roşie se stinse. Wilson trase o uşă grea. L-am urmat. Înăuntru — o altă uşă. În dosul ei, mi se păru, după lumina soarelui, că domneşte o beznă deplină. Apoi, într-un colţ îndepărtat am văzut o concentrare de lumini. Restul imensului platou lăsa impresia că-i pustiu.
Ne-am îndreptat spre lumini. În timp ce ne apropiam, duşumeaua părea acoperită cu cabluri groase şi negre. Am zărit şiruri de scaune pliante şi un grup de cabine portabile avînd pe uşă nume. Veneam din direcţia inversă şi nu vedeam decît dosul de lemn al unui decor,

iar pe ambele laturi cîte un mare ecran. Mai multe mașini de reproiectare se retraseră cu un zgomot metalic într-o parte.

— Începeți ! strigă o voce.

O sonerie răsună strident. Pe cele două ecrane începură să se agite valuri. O voce mai calmă zise :

— Vă rog, aveți grijă de pozițiile voastre, trebuie să încheiem cu această scenă. Foarte bine, dați-i drumul.

Wilson se opri deodată și-mi atinse brațul. Vocile actorilor veneau din direcții necunoscute, nici puternice, nici clare, un murmur lipsit de importanță și de sens.

Unul dintre ecrane se întunecă pe neașteptate. Glasul lin spuse fără să schimbe tonul :

— Tăiați.

Soneria răsună din nou și se auzi un zgomot general de mișcare. Wilson și cu mine ne-am continuat drumul. Mi-a șoptit :

— Dacă Ned Gammon nu reușește să filmeze scena asta înainte de masă, o să-i tragă un pumn în nas lui Torrance.

— O, Torrance joacă în filmul ăsta ?

Dick Torrance fusese vedeta preferată a filmelor de categoria a doua, un tip nu neobișnuit de actor hollywoodian, pe care nimeni nu-l voia de fapt, dar pe care foarte mulți ajungeau pînă în cele din urmă să-l folosească din lipsă de ceva mai bun.

— Vrei să reiei scena, Dick ? întrebă vocea calmă în timp ce ocoleam platoul și-am văzut despre ce e vorba — bordul unui iaht de lux, aproape de proră.

La scenă participau două fete și trei bărbați. Unul dintre ei. de vîrstă mijlocie, îmbrăcat în haine de sport, stătea lungit într-un șezlong. Altul avea haine albe și păr roșu și părea căpitanul iahtului. Cel de al treilea era un iahtman amator, cu o șapcă splendidă, un sacou albastru cu nasturi aurîți, pantofi și pantaloni albi și un farmec arogant. Era Torrance. Una dintre fete, Susan Crawley, era o brunetă superbă, dar nu prea tînără. Cealaltă era Mavis Weld. Purta un costum de baie ud, imitînd pielea de rechin, și evident, tocmai se suise pe bord. Un machior o stropea cu apă pe față și pe brațe și pe marginea părului ei blond.

Torrance nu-i răspunse. Se întoarse brusc şi se holbă la camera de luat vederi.

— Ce, crezi că nu-mi cunosc rolul ?

Un tip cu părul cărunt şi îmbrăcat în haine gri înaintă în lumină din fundul platoului scufundat în întuneric. Avea ochi negri, foarte enervaţi, dar vocea îi era calmă.

— Afară de cazul că l-ai modificat în mod intenţionat — spuse el cu privirea pironită asupra lui Torrance.

— E foarte posibil să nu fiu obişnuit să joc în faţa unui aparat care are obiceiul să-şi termine pelicula chiar în mijlocul unei scene.

— O doleanţă justificată — spuse Ned Gammon. Nenorocirea e că n-are decît şase sute treizeci şi şase de metri de peliculă în el şi asta-i din vina mea. Dac-ai putea să joci scena niţel mai rapid...

— Asta-i bună ! răbufni Torrance. Dacă eu aş putea s-o joc niţel mai rapid. Poate c-aţi putea s-o convingeţi pe domnişoara Weld să se urce pe bordul acestui iaht în mai puţin timp, decît a trebuit ca să fie construit iahtul ăsta blestemat.

Mavis Weld îi aruncă o privire scurtă şi dispreţuitoare.

— Timpul domnişoarei Weld e perfect cronometrat — răspunse Gammon. Joacă absolut impecabil.

Susan Crawley dădu din umeri cu un gest elegant.

— Am avut impresia, Ned, c-ar putea totuşi s-o facă niţel mai repede. Zău c-ar putea.

— Dac-aş putea cîtuşi de puţin, draga mea — îi spuse Mavis Weld calm — cineva ar fi în stare să ia asta drept interpretare. N-ai dori pentru nimic în lume să se întîmple aşa ceva în filmul în care joci *tu*, nu ?

Torrance rîse. Susan Crawley, se întoarse şi-i aruncă o privire furioasă.

— Ce găseşti de rîs, domnule Treisprezece ?

Faţa lui Torrance se transformă într-o mască rigidă.

— De ce îmi zici aşa ?, aproape că şuieră el.

— Sfinte Dumnezeule, să nu-mi spui că nu ştiai ! îi replică mirată Susan Crawley. Ţi se zice domnul Treisprezece fiindcă de fiecare dată cînd joci un rol, înseamnă că alţi doisprezece l-au refuzat.

— Înțeleg — zise Torrance rece, apoi izbucni din nou în rîs. Se întoarse spre Ned Gammon. Perfect, Ned. Acum, după ce toată lumea a eliminat otrava din organism, poate c-o să reușim să jucăm cum vrei tu.

Ned Gammon dădu afirmativ din cap.

— Discuțiile au dus întotdeauna la limpezirea atmosferei. Gata, hai să-ncepem.

Reveni alături de camera de luat vederi. Asistentul strigă „Motor !" și scena se desfășură fără nici o întrerupere.

— Tăiați ! spuse Gammon. Developați ! Toată lumea ia o pauză pentru masa de prînz.

Actorii coborîră cîteva trepte de lemn grosolan și-l salutară pe Wilson. Mavis Weld sosi ultima, deoarece se oprise să îmbrace un capot de buret și niște sandale de plajă. În clipa cînd mă văzu înlemni. Wilson păși înainte.

— *Hello*, George — zise Mavis Weld, cu privirea ațintită asupra mea. Ai nevoie de mine ?

— Domnul Marlowe dorește să schimbe cîteva cuvinte cu tine. De acord ?

— Domnul Marlowe ?

Wilson îmi aruncă o privire rapidă și pătrunzătoare.

— Vine din partea biroului lui Ballou. Am crezut că-l cunoști.

— Parcă l-am mai văzut. Continua să mă privească fix. Ce s-a întîmplat ?

Nu i-am răspuns.

— Mulțumesc, George — spuse ea după un timp. Să mergem mai bine la cabina mea, domnule Marlowe.

Se întoarse și porni spre capătul îndepărtat al platoului. Lipită de zid se afla o cabină vopsită în verde și alb. Pe ușă era scris numele lui Mavis Weld. Ajunsă la ușă, se întoarse și se uită atentă de jur împrejur. Apoi își pironi din nou asupra mea superbii ei ochi albaștri.

— Ei, domnule Marlowe ?

— Îți amintești, într-adevăr de mine ?

— Așa cred.

— Reluăm discuția de unde am lăsat-o... sau o începem de la început ?

— Cineva ți-a dat drumul să intri aici. Cine ? De ce ? Aș vrea să știu.

— Lucrez pentru dumneata. Am primit un avans, iar Ballou are chitanța.

— Ești formidabil de prevăzător. Dar ce se-ntîmplă dacă eu nu vreau să lucrezi pentru mine ? Indiferent de ce lucrezi.

— Foarte bine, n-ai decît să faci nazuri — i-am răspuns.

Am scos din buzunar fotografia de la restaurantul „Dansatorii" și i-am întins-o. Se uită lung la mine, fără să clipească, apoi coborî ochii. Privi fotografia ei și a lui Steelgrave în separeul restaurantului. O privi cu un aer grav, neclintit. Apoi, încet de tot, întinse mîna și atinse meșele ude de pe tîmple. O străbătu un slab fior. Întinse mîna și luă fotografia. Se uită cu atenție la ea. Apoi își ridică din nou ochii, încet, foarte încet.

— Și-acum ? întrebă ea.

— Am clișeul și alte cîteva fotografii. Le-ai fi găsit, dac-ai fi avut mai mult timp la dispoziție și-ai fi știut unde să cauți. Sau dac-ar fi apucat să trăiască să ți le vîndă.

— Mi-e nițel frig — spuse ea. Și trebuie să-mi iau și masa.

Îmi înapoie fotografia.

— Ți-e nițel frig și trebuie să-ți iei masa — am zis. Am avut impresia că la gît îi pulsa o venă. Lumina însă nu era prea bună. Îmi zîmbi slab. Poză de aristocrat blazat.

— Îmi scapă semnificația cuvintelor dumitale — răspunse ea.

— Îți pierzi prea mult timp pe iahturi. Te referi la faptul că te cunosc și pe dumneata și-l cunosc și pe Steelgrave, așa că te întrebi de ce-mi oferă oare toată lumea o groază de bani pentru fotografia asta.

— Exact — spuse ea — de ce oare ?

— Nu știu. Dar dacă pentru a o descoperi va trebui să te fac să lași aerele astea de ducesă, n-am să mă dau înapoi. Iar între timp, ți-e frig și va trebui să mănînci ceva.

— Iar dumneata ai așteptat prea mult — răspunse ea calm. Nu mai ai nimic de vînzare. Poate doar viața.

— Am s-o vînd ieftin. Pentru niște ochelari de soare și o pălărie albastru-deschis și o bușitură în cap de la un pantof cu toc înalt.

Gura i se strîmba de parc-ar fi vrut să rîdă. Dar ochii nu-i rîdeau.

— Ca să nu mai pomenim cele două palme — zise ea. La revedere, domnule Marlowe. Ai venit prea tîrziu. Mult, mult prea tîrziu.

— Pentru mine sau... pentru dumneata ?

Întinse mîna la spate și deschise ușa cabinei.

— Cred că pentru amîndoi. Intră ușor, lăsînd ușa deschisă. Intră și închide ușa — spuse vocea ei din cabină.

Am intrat și-am închis ușa. Nu era o cabină luxoasă, pentru mari vedete. Era utilată foarte strict. O dormeză uzată, un fotoliu, o toaletă cu două becuri, un scaun înalt în fața ei și o tavă cu un serviciu de cafea.

Mavis Weld se aplecă și vîrî la priză un radiator rotund. Apoi apucă un prosop și își frecă cu el marginea udă a părului. M-am așezat pe dormeză și-am așteptat.

— Dă-mi o țigară. Zvîrli prosopul. Ochii i se apropiară de fața mea cînd i-am aprins țigara. Cum ți-a plăcut scena improvizată pe iaht ?

— Îngrozitoare.

— Toți sîntem îngrozitori. Unii zîmbesc mai mult ca ceilalți, asta-i totul. Așa-i cinematografia. Are ceva ieftin. A avut întotdeauna. Odată actorii intrau pe ușa de serviciu. Cei mai mulți ar trebui să intre și azi pe acolo. Efortul e mare, graba e mare, ura e mare și răbufnește în mici scandaluri infecte. Dar asta nu înseamnă nimic.

— Prostii — am spus.

Întinse mîna și-și plimbă vîrful degetului pe marginea obrazului meu. Ardea ca un drug înroșit.

— Cîți bani cîștigi, Marlowe ?

— Patruzeci de dolari pe zi, plus cheltuielile. Asta-i prețul inițial. Iau și douăzeci și cinci. Am luat și mai puțin.

M-am gîndit la cei douăzeci de dolari mototoliți, dați de Orfamay.

Își plimbă din nou degetul și totuși n-am îmbrățișat-o. Plecă de lîngă mine și se așeză în fotoliu, strîngîndu-și capotul. Radiatorul electric încălzea bine cabina.

— Douăzeci și cinci de dolari pe zi — spuse ea mirată.

— Cîțiva dolari stingheri.

— Foarte stingheri ?

— Ca niște faruri.

Își încrucișă picioarele și în lumină, strălucirea palå a pielii ei părea că umple încăperea.

— Pune-mi atunci întrebări — zise ea, fără să încerce cîtuși de puțin să-și acopere șoldurile.

— Cine-i Steelgrave ?

— Un tip pe care-l cunosc de ani de zile. Și-mi place. Are avere. N-am idee de unde vine.

— Se pare însă că-l cunoști foarte bine.

— De ce nu mă-ntrebi dacă mă culc cu el ?

— Nu pun asemenea întrebări.

Rîse și scutură scrumul de la țigară.

— Domnișoara Gonzales ar fi fericită să-ți spună.

— Ducă-se dracului domnișoara Gonzales.

— E brunetă și drăguță și foarte plină de temperament. Și foarte, foarte amabilă.

— Și exclusivistă ca o cutie de scrisori... Ducă-se dracului. Spune-mi, Steelgrave a avut vreodată... încurcături ?

— Cine n-a avut ?

— Încurcături cu poliția.

Ochii ei se deschiseră cu o nevinovăție puțin exagerată. Rîsul ei suna exagerat de cristalin.

— Nu fi ridicol. Omul ăsta are o avere de mai multe milioane.

— Cum a făcut rost de ele ?

— De unde vrei să știu ?

— Fie. Să zicem că n-ai de unde ști. Țigara aia o să-ți ardă degetele.

M-am aplecat și i-am luat chiștocul din mînă. Mîna îi rămase deschisă pe genunchiul gol. I-am atins palma cu vîrful degetului. Se trase înapoi și o strînse pumn.

— Să nu faci asta ! se răsti ea.

— De ce? Aveam acest obicei cu fetițele cînd eram mic.

— Știu. Respirația i se acceleră. Mă face să mă simt foarte tînără și nevinovată, și cam obraznică. Și sînt foarte departe de-a mai fi tînără și nevinovată.

— Atunci într-adevăr nu știi nimic despre Steelgrave?

— Aș vrea să te hotărăști dacă mă supui unui interogatoriu de gradul trei[1] sau ești dispus să faci dragoste cu mine.

— Nici nu-mi trece prin cap așa ceva.

După un moment de tăcere spuse:

— Trebuie totuși să mănînc ceva, Marlowe. Turnez după-amiază. N-ai vrea să leșin pe platou, nu?

— Numai vedetele mari leșină. M-am ridicat. Foarte bine, plec. Nu uita că lucrez pentru dumneata. N-aș face-o dac-aș ști c-ai ucis pe cineva. Ai fost însă acolo. Ți-ai asumat mari riscuri. Căutai un lucru cu disperare.

Scoase fotografia de undeva și o fixă, în timp ce-și mușca buzele. Își ridică privirea fără să-și miște capul.

— Cu greu ar fi putut fi fotografia asta.

— Iată însă ce ascunsese el atît de bine încît n-a fost găsit. Dar de ce? Dumneata împreună cu un oarecare Steelgrave luați masa într-un separeu la restaurantul „Dansatorii". Ce-i rău?

— Absolut nimic rău.

— Așa că trebuie să fie altceva, în legătură cu Steelgrave... sau în legătură cu data.

Ochii ei trecură brusc asupra fotografiei.

— Nu-i nimic în fotografie care să indice o dată — răspunse ea repede. Chiar dacă data ar însemna ceva. Afară de cazul cînd partea care lipsește...

— Uite-o. I-am dat bucata lipsă. Ai să ai însă nevoie de-o lupă. Arată-i-o lui Steelgrave. Întreabă-l pe el dacă are vreun sens. Sau pe Ballou.

M-am îndreptat spre ușa cabinei.

— Nu-ți face iluzii că data nu poate fi aflată — i-am spus peste umăr. Steelgrave n-o să-și facă.

[1] Stadiu al anchetei în care poliția întrebuințează metode deosebit de brutale.

— Simple ipoteze, Marlowe.

— A, da ? M-am uitat din nou la ea, fără să mai zîmbesc sarcastic. Crezi într-adevăr ? A, nu, nu crezi. Te-ai dus acolo. Omul a fost asasinat. Aveai un pistol. Era un escroc notoriu. Iar eu am descoperit ceva care ar fi încîntat poliția să afle că-l ascund de ei. Fiindcă acest obiect conține tot atîtea indicii cîtă sare e în ocean. Cît timp poliția nu-l găsește, permisul meu e încă valabil. Și cît timp nici altcineva nu-l găsește, n-o să mă pomenesc cu o daltă de spart gheața înfiptă în ceafă. Ai impresia că am o meserie prea bine plătită ?

Rămase nemișcată uitîndu-se la mine, cu o mînă încleștată pe rotula genunchiului. Cealaltă mînă se mișca agitat, deget cu deget, pe brațul fotoliului.

Nu-mi rămînea decît să apăs pe clanță și să ies. Nu-mi dau seama de ce mi-a venit așa de greu s-o fac.

20

Pe coridorul de lîngă biroul meu se desfășura obișnuitul du-te-vino, iar atunci cînd am deschis ușa și-am pășit în liniștea mucegăită a micii camere de așteptare am încercat sentimentul obișnuit de-a fi căzut într-un puț secat de douăzeci de ani și din care nimeni n-a mai ieșit vreodată. Mirosul de praf stătut atîrnat în aer, fad și lînced ca reportajul unui meci de fotbal.

Am deschis ușa dintre birouri și înăuntru plutea același aer, același praf pe suprafețe, aceeași promisiune distrusă a unei vieți comode. Am deschis ferestrele și-am dat drumul la radio. Era prea tare și-a trebuit să-l fac mai încet, cînd am auzit telefonul. Suna parcă de mult. Mi-am

luat pălăria de pe aparat şi-am ridicat receptorul. N-o mai auzisem de mult. Vocea ei rece şi hotărîtă zise

— De data asta vorbesc serios.

— Continuă.

— Am minţit mai înainte. Acum nu mint. Am primit intr-adevăr veşti de la Orrin.

— Continuă.

— Nu mă crezi. Îmi dau seama după voce.

— Nu poţi să-ţi dai seama de nimic după vocea mea. Sînt detectiv. Ai primit deci veşti de la el.

— Mi-a telefonat din Bay City.

— Stai o clipă. Am lăsat receptorul pe sugativa cafenie pătată şi mi-am aprins pipa. Nu m-am grăbit. Minciunile au întotdeauna răbdare. Am ridicat iar receptorul. Am mai discutat asta o dată — i-am spus. Pentru vîrsta ta uiţi prea repede. Nu cred că i-ar plăcea doctorului Zugsmith.

— Te rog, nu mai glumi. Vorbesc foarte serios. A primit scrisoarea mea. S-a dus la oficiul poştal şi-a cerut să i se dea corespondenţa. Ştia unde am să stau. Şi cam pe cînd am să vin. Aşa că mi-a telefonat. Locuieşte la un doctor pe care l-a cunoscut acolo. Nu ştiu ce lucrează pentru el. Ţi-am spus c-a studiat doi ani medicina.

— Doctorul ăsta are un nume ?

— Da. Un nume caraghios. Doctorul Vincent Lagardie.

— Stai puţin. E cineva la uşă.

Am lăsat jos telefonul cu multă grijă. Ar putea să se spargă. Ar putea fi făcut din sticlă fină. Am scos batista şi mi-am şters palma, cea care ţinuse receptorul. M-am ridicat şi m-am dus la dulapul din perete şi m-am privit în oglinda cu ape. Eu eram, în carne şi oase. Aveam un aer încordat. Dusesem o viaţă prea agitată.

Doctorul Vincent Lagardie, Wyoming Street, nr. 965. Peste drum de „Căminul Liniştii" al lui Garland. O casă de lemn, pe colţul străzii. Liniştită. Cartier agreabil. Prieten cu defunctul Clausen. Poate. Neagă însă. Poate era totuşi prieten.

Am revenit la telefon şi mi-am înlăturat din glas orice emoţie.

— Cum se scrie numele lui ? am întrebat-o.

Mi l-a silabisit uşor şi precis.

— Nu mai e nimic de făcut, atunci — am spus. A ajuns unde trebuia.

— Lasă ironiile. Orrin a intrat într-o groază de încurcături. Nişte... — glasul îi tremură uşor, iar respiraţia i se acceleră. Îl urmăresc nişte gangsteri.

— Nu fi ridicolă, Orfamay. Nu există gangsteri la Bay City. S-au angajat cu toţii la cinematografie. Care-i numărul de telefon al doctorului Lagardie ?

Mi-l dădu. Era acelaşi. N-am să spun că piesele începeau să se asambleze, dar cel puţin căpătau aerul că fac parte dintr-acelaşi joc de cuburi colorate. Nici n-am vrut altceva.

— Te rog, du-te acolo, ia legătura cu el şi ajută-l. Îi e teamă să plece din casă. La urma urmei, te-am plătit.

— Ţi-am dat banii înapoi.

— Ei bine, ţi-i ofer din nou.

— Mi-ai mai oferit şi alte lucruri pe care nu le pot primi.

Se aşternu tăcerea.

— Foarte bine — am spus. Dac-am să am timpul necesar. Am intrat şi eu într-o groază de încurcături.

— De ce ?

— Fiindc-am minţit şi n-am spus adevărul. Mi se întîmplă întotdeauna. Nu-s aşa de norocos ca alţii.

— Dar eu nu mint, Philip. Nu mint. Sînt înspăimîntată.

— Răsuflă adînc şi înspăimîntă-te ca să te pot auzi.

— Ar fi în stare să-l omoare — zise ea cu o voce stinsă.

— Şi doctorul Vincent Lagardie ce face în vremea asta ?

— El, fireşte, nu ştie nimic. Te rog, te rog, du-te imediat. Am adresa. Aşteaptă o clipă.

Şi clopoţelul sună, acela care sună departe, la capătul coridorului, şi nu-i zgomotos, deşi nu strică să-l auzi. Indiferent de celelalte zgomote, pe acesta e bine să-l auzi.

— Am să-l găsesc în cartea de telefon — am rostit. Şi, printr-o coincidenţă ciudată, am chiar cartea de tele-

fon din Bay City. Cheamă-mă pe la patru. Sau pe la cinci. Mai bine la cinci.

Am întrerupt brusc convorbirea. M-am sculat, am închis radioul, fără să ascult un cuvînt din emisiune. Am închis la loc fereastra. Am deschis sertarul biroului, am scos Luger-ul şi l-am prins la subsuoară. Mi-am potrivit pălăria pe cap. Pe cînd ieşeam, m-am mai uitat o dată la faţa din oglindă.

Aveam aerul că mă hotărîsem să m-arunc de pe o stîncă cu maşina.

21

Tocmai se terminase serviciul funebru la „Căminul Garland al Liniştii". Un dric mare şi cenuşiu aştepta la intrarea laterală. Automobilele se înghesuiau de o parte şi de alta a străzii. Trei limuzine negre erau parcate la rînd lîngă trotuarul din faţa casei doctorului Vincent Lagardie. Oamenii se scurgeau agale venind pe aleea de la capela funerară, o luau spre colţul străzii şi se suiau în automobiuele lor. M-am oprit cam la o treime a străzii şi-am aşteptat. Maşinile nu s-au mişcat. Apoi au ieşit trei bărbaţi împreună cu o femeie în mare doliu, toţi în negru. Aproape c-au purtat-o pe braţe pînă la o limuzină imensă. Patronul de la pompe funebre se agita de colo-colo, cu gesturi mici şi elegante, graţioase ca un final din Chopin. Figura lui reţinută şi cenuşie era suficient de lungă ca să şi-o îndoaie de două ori în jurul gîtului.

Purtătorii au ieşit cu coşciugul prin poarta laterală, iar cioclii profesionişti au preluat greutatea de la ei şi au împins coşciugul prin spatele dricului cu atîta uşurinţă,

de parcă n-ar fi avut înăuntru decît niște pachete cu chifle cu unt. Florile au început să se adune maldăr pe dric. Ușile de sticlă s-au închis și mașinile au pornit toate, ocolind colțul.

Peste cîteva clipe nu mai rămăsese decît o mașină vizavi și patronul de la pompe funebre mirosind o tufă de trandafiri, în timp ce se întorcea să-și numere banii încasați. Zîmbind radios, dispăru pe ușa sa frumoasă, în stil colonial, iar lumea redeveni calmă și pustie. Mașina de lîngă trotuar nu se clintise. Am dat drumul motorului, am făcut un ocol și-am ajuns în spatele ei. Șoferul purta o haină de rips albastru și o șapcă din stofă moale, cu un cozoroc lucios. Dezlega cuvinte încrucișate în ziarul de dimineață. Mi-am agățat pe nas o pereche de ochelari de soare, din aceia cu lentile-oglindă, și-am apucat-o încet, trecînd pe lîngă șofer, spre casa doctorului Lagardie. Șoferul nu și-a ridicat privirea. După ce-am parcurs cîțiva metri, am scos ochelarii și m-am prefăcut că-i șterg cu batista. I-am prins chipul într-o lentilă. Nici atunci nu ridicase fruntea. Era pur și simplu un tip care dezlega cuvinte încrucișate. Mi-am pus ochelarii la loc pe nas și m-am apropiat de ușa de la intrare a doctorului Lagardie.

Pe placa de la ușă scria : *Sunați și intrați.* Am sunat, dar ușa nu m-a lăsat să intru. Am așteptat. Am sunat din nou. Am așteptat din nou. Înăuntru domnea tăcerea. Apoi ușa se întredeschise foarte încet și o față suptă și inexpresivă mă privi de deasupra uniformei albe.

— Îmi pare rău. Doctorul nu primește pacienți astăzi.

Clipi la vederea ochelarilor mei cu oglindă. Nu-i plăceau. Limba i se zvîrcoli printre buze.

— Caut pe un domn Quest. Orrin P. Quest.

— Pe cine ?

În fundul ochilor ei se reflectă slab uimirea.

— Quest. *Q* de la quintesențial, *u* de la unilateral, *e* de la extrasenzorial, *s* de la sublim, *t* de la tuse. Adună-le și-ai să ai cuvîntul *Frate.*

Mă privi de parc-aș fi ieșit din fundul oceanului cu o sirenă înecată în brațe.

— Scuzați-mă. Doctorul Lagardie nu-i...

O mînă invizibilă o trase la o parte şi un bărbat uscat. brunet şi cu un aer obsedat apăru în uşa întredeschisă.

— Eu sînt doctorul Lagardie. Ce doriţi, vă rog ?

I-am dat cartea mea de vizită. O citi. Se uită la mine. Avea expresia încordată şi palidă a unui om care aşteaptă să se petreacă o catastrofă.

— Am vorbit la telefon — i-am spus. Despre un oarecare Clausen.

— Intră, te rog — zise el repede. Nu-mi amintesc, dar intră.

Am intrat. Odaia era cufundată în întuneric, jaluzelele trase şi ferestrele închise. Era întuneric şi era frig.

Infirmiera se retrase şi se aşeză în spatele unui mic birou. O cameră obişnuită, de toate zilele, cu lambriuri de culoare deschisă, odinioară probabil închisă, judecînd după vechimea aproximativă a casei. O arcadă pătrată despărţea odaia de sufragerie. În mijloc — o masă cu reviste, iar pe alături — fotolii. Aducea a ceea ce era — o sală de aşteptare a unui medic, amenajată într-o fostă locuinţă particulară.

Telefonul de pe biroul infirmierei sună. Ea tresări, întinse mîna, apoi se opri. Se uită fix la aparat. După o vreme, telefonul încetă să mai sune.

— Ce nume aţi menţionat ? mă întrebă încet doctorul Lagardie.

— Orrin Quest. Sora lui mi-a spus că lucrează nu ştiu ce pentru dumneata, doctore. Îl caut de mai multe zile. Aseară i-a telefonat ei de aici. Ea mi-a spus că de aici.

— N-avem pe nimeni cu numele ăsta — spuse politicos doctorul Lagardie. Şi nici n-am avut.

— Nu-l cunoaşteţi deloc ?

— N-am auzit niciodată de el.

— Nu-mi închipui atunci de ce i-a spus asta sorei lui.

Infirmiera se tamponă pe furiş la ochi. Telefonul de pe birou bîzîi din nou, făcînd-o să tresară iar.

— Nu răspunde — spuse doctorul Lagardie fără să-și întoarcă capul.

Am așteptat în timp ce telefonul suna. Toată lumea așteaptă cînd sună un telefon. După un timp se opri

— De ce nu te duci acasă, domnișoară Watson ? Nu mai ai nimic de făcut aici.

— Mulțumesc, domnule doctor.

Stătea fără să se miște, uitîndu-se în jos la birou Își strînse puternic pleoapele, apoi le deschise clipind. Dădu din cap deznădăjduită.

Doctorul Lagardie se întoarse spre mine.

— Să mergem în biroul meu.

Am trecut printr-o altă ușă ce da într-un hol. Călcam ca pe ace. Atmosfera casei era plină de prevestiri funeste. Deschise o ușă și mă conduse în ceea ce trebuie să fi fost pe vremuri un dormitor, deși nimic nu mai aducea a dormitor. Era biroul mic și bine utilat al unui doctor. O ușă deschisă lăsa să se vadă o parte din cabinet. Intr-un colț funcționa un sterilizator. Înăuntru fierbeau o groază de ace.

— Ce de ace — am spus eu, totdeauna plin de idei.

— Ia loc, domnule Marlowe.

Se duse în spatele biroului, se așeză și luă de pe birou un cuțitaș de tăiat hîrtie, lung și subțire.

Mă fixă cu ochii lui triști.

— Nu, nu știu pe nimeni cu numele de Orrin Quest, domnule Marlowe. Pentru nimic în lume nu-mi pot închipui de ce cineva cu un astfel de nume ar susține că se află în casa mea.

— Se ascunde — am răspuns.

— De cine ? întrebă el și ridică mirat din sprîncene.

— De niște indivizi care-ar fi în stare să-i înfigă în ceafă o daltă de spart gheața. Asta fiindcă-i tare grăbit să mînuiască un mic aparat de fotografiat Leica. Fotografiază oamenii cînd ei doresc să fie în intimitate. Sau ar putea să fie altceva, ca, de pildă, trafic de marijuana, și-a fost prevenit. Vorbesc în enigme ?

— Deci, dumneata ai trimis aici poliția — spuse el rece.

N-am răspuns.

— Dumneata mi-ai telefonat, deci, anunțîndu-mi moartea lui Clausen ?

Tot n-am răspuns.

— Dumneata mi-ai telefonat, deci, și m-ai întrebat dacă nu-l cunosc pe Clausen. Ți-am spus că nu.

— Lucru care nu-i adevărat.

— N-aveam nici o obligație să-ți dau informații, domnule Marlowe.

Am recunoscut dînd din cap, am scos o țigară și-am aprins-o Doctorul Lagardie se uită la ceas. Se întoarse pe scaun și opri sterilizatorul. M-am uitat la ace. Ce de ace ! Odată am avut niște buclucuri grozave în Bay City din pricina unuia care fierbea o groază de ace.

— Din ce cauză ? l-am întrebat. Golful iahturilor ?

Cuțitul de tăiat hîrtie avea un aspect primejdios și un mîner de argint în formă de femeie goală. Îl ridică de pe birou. Apoi se înțepă în pernița degetului mare. Apăru un bob de sînge întunecat. Îl duse la gură și-l linse.

— Îmi place gustul sîngelui — spuse el încet.

Se auzi un zgomot îndepărtat, ca și cum ușa de la intrare s-ar fi deschis și închis. Am ascultat amîndoi cu atenție Am ascultat pașii ce se îndepărtau pe treptele de la intrare. Am ascultat concentrați.

— Domnișoara Watson a plecat acasă — zise doctorul Lagardie. Sîntem absolut singuri în casă. Reflectă la cele spuse și-și linse din nou degetul mare. Așeză la loc cu grijă pe sugativa biroului cuțitul de tăiat hîrtie. A, în ce privește golful iahturilor — adăugă el — te gîndești, fără îndoială, la faptul că sîntem în vecinătatea Mexicului. Ușurința cu care marijuana...

— Nu mă gîndeam atît de mult la marijuana.

Am pironit din nou privirea asupra acelor. El îmi urmări direcția ochilor. Dădu din umeri.

— De ce așa de multe ?

— Ce te privește pe dumneata ?

— Nu mă privește deloc.

— Se pare totuși c-aștepți să-ți răspund la întrebări.

— Mă aflu în vorbă. Aştept să se întîmple ceva. E pe cale să se întîmple ceva în această casă. Simt că mă pîndeşte rînjind de prin colţuri.

Doctorul Lagardie îşi mai linse un bob de sînge de pe degetul mare.

L-am privit atent. N-am reuşit însă să ghicesc la ce se gîndeşte. Era calm, întunecat şi zdrobit, iar în ochi părea să i se oglindească toată nenorocirea vieţii. Se purta totuşi amabil.

— Îngăduie-mi să-ţi spun ce se întîmplă cu acele — i-am spus.

— Neapărat.

Ridică din nou cuţitaşul lung şi subţire.

— Lasă-l ! m-am răstit eu la el. Mă-nfioară. Parc-ai mîngîia şerpi.

Aşeză încet la loc cuţitaşul şi-mi zîmbi.

— Se pare că nu ne înţelegem — sugeră el.

— O să ne-nţelegem noi. În ce priveşte acele. Acum cîţiva ani am avut un caz care m-a făcut să vin aici şi să intru în legătură cu un doctor Almore. Locuia mai încolo, pe Altair Street. Avea o ocupaţie ciudată. Pleca noaptea de acasă cu o servietă mare plină de ace de seringă — gata de-a fi folosite. Seringile fiind pline cu cocaină. Clientela lui era bizară. Beţivi, drogaţi înstăriţi, din care sînt mai mulţi decît crezi, oameni supraexcitaţi, incapabili să se mai destindă, insomniaci — toate tipurile de nevropaţi care nu se pot trata normal. Au neapărată nevoie de micile lor pilule şi de injecţiile în braţ. Îi ajută să treacă de clipele de deprimare. După o vreme, trăiesc într-o deprimare permanentă. Excelentă afacere pentru doctor. Almore era doctorul bun pentru ei. Mai departe e simplu de spus. A murit cam acum un an. Din cauza propriilor lui medicamente.

— Şi crezi că eu i-am moştenit practica ?

— Cineva trebuia s-o facă. Atît timp cît există pacienţi, au să existe şi doctori.

Părea şi mai sfîrşit ca înainte.

— Cred că eşti un fraier, amice. Nu l-am cunoscut pe doctorul Almore. Şi nici nu practic ceea ce i-ai atribuit lui. Cît priveşte acele — doar ca să lămurim amănuntul

ăsta — ele sînt folosite în mod curent în medicină astăzi, uneori chiar pentru medicamente atît de nevinovate cum ar fi injecțiile cu vitamine. Iar acele se tocesc. Și cînd se tocesc, produc dureri. Iată de ce în timpul zilei ajungi să folosești peste o duzină de ace. Fără ca vreunul să injecteze droguri.

Își ridică încet capul și mă fixă disprețuitor.

— Poate că mă înșel — am spus. Mirosul ăla de marijuana de ieri din locuința lui Clausen, ca și faptul că te-a chemat la telefon — și te-a cerut pe numele mic — toate astea m-au făcut probabil să trag concluzii greșite.

— Am avut de-a face cu morfinomani — zise el. Care doctor n-a avut ? E o pierdere completă de timp.

— Uneori se vindecă.

— Pot fi lipsiți de drogurile lor. Cîteodată, după mari suferințe, reușesc să trăiască fără ele. Dar asta nu-nseamnă că i-ai vindecat, amice. Asta nu-nseamnă c-ai eliminat viciul de natură nervoasă sau emotivă care i-a făcut să se drogheze. Se transformă în niște oameni posaci, nepăsători și răi, care stau toată ziua la soare, își sucesc degetele și mor din pură plictiseală și inaniție.

— E o teorie destul de simplistă, doctore.

— Dumneata ai adus problema în discuție. Eu, unul am lămurit-o. Am să ridic alta. Poate c-ai remarcat în casă o oarecare atmosferă apăsătoare. Chiar dacă porți ochelarii ăia cu oglindă, foarte caraghioși. Pe care ar trebui să ți-i scoți acum. Nu te fac să semeni cîtuși de puțin cu Cary Grant.

— Am uitat de ei de-a binelea — am răspuns și i-am scos.

— Poliția a fost aici, domnule Marlowe. Un oarecare locotenent Maglashan, care anchetează moartea lui Clausen. Ar fi încîntat să te cunoască. Să-i telefonez ? Sînt sigur c-o să se întoarcă.

— Dă-i drumul — i-am spus — cheamă-l. M-am oprit aici doar pentru a mă sinucide.

Întinse mîna spre telefon, dar magnetismul cuțitașului de tăiat hîrtie se dovedi mai puternic. Îl ridică din nou. Se părea că nu-l putea lăsa o clipă locului.

— Poți să omori pe cineva cu el — am spus.

— Foarte uşor — răspunse el şi zîmbi vag.

— Înfipt cîţiva centimetri în ceafă, drept în mijloc, chiar sub bulbul occipital.

— O daltă de spart gheaţa ar merge mult mai bine — zise el. Mai ales una scurtă cu vîrful foarte ascuţit. Nu se-ndoaie. Dacă nu nimereşti şira spinării, nu produci leziuni grave.

— Ai nevoie atunci de unele cunoştinţe medicale ? Am scos un pachet mototolit de ţigări Camel şi-am descurcat una din celofan.

Se mulţumea să zîmbească mai departe. Foarte stins şi cam trist. Nu era zîmbetul unui om speriat.

— Ar ajuta — răspunse el încet. Dar orice persoană suficient de îndemînatică poate să dobîndească tehnica necesară în zece minute.

— Orrin Quest a studiat mai mulţi ani medicina

— Ţi-am spus că nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta.

— Mda. Ştiu că mi-ai spus Dar nu te-am prea crezut. Înălţă indiferent din umeri. Ca întotdeauna, ochii îi revenira la cuţit.

— Parc-am fi doi îndrăgostiţi — am spus. Stăm şi discutăm la un birou. Ca şi cum n-am avea nici o grijă pe lume. Poate că pînă diseară ajungem amîndoi la zdup.

Ridică iar din sprîncene. Am continuat :

— Dumneata, fiindcă te cunoştea Clausen pe numele mic. Şi poate c-ai fost ultimul om cu care a vorbit. Eu, unul, fiindcă am făcut toate acele lucruri de care nici un detectiv particular nu reuşeşte să scape. Am dosit dovezi, am ascuns informaţii, am găsit cadavre şi nu m-am dus cu pălăria în mînă la scumpii şi incoruptibilii poliţai din Bay City. Sînt un om pierdut. Cu adevărat pierdut. Dar în după-amiaza asta pluteşte prin aer un parfum sălbatic. Parcă nici nu-mi pasă. Sau poate sînt îndrăgostit. Sau pur şi simplu nu-mi pasă.

— Eşti beat — îmi zise el încet.

— Numai de Chanel nr. 5, şi de sărutări, şi de luciul stins al unor picioare splendide, şi de invitaţia ironică din nişte ochi albastru-închis. După cum vezi, de lucruri nevinovate.

Arăta mai trist ca niciodată.

— Femeile îl pot slăbi îngrozitor pe un bărbat, nu ? întrebă el.

— Clausen.

Un alcoolic fără scăpare, îi știi probabil cum sînt. Beau, și iar beau, și nu mănîncă. Și încetul cu încetul lipsa de vitamine scoate la iveală simptomele *delirium*-ului *tremens*. Nu mai rămîne decît un singur lucru de făcut. Se întoarse și se uită la sterilizator. Ace, cît mai multe ace. Ajung să mă simt murdar. Eu am absolvit Sorbona. Practic însă printre oameni nenorociți și împuțiți, într-un oraș nenorocit și împuțit.

— De ce ?

— Fiindcă s-a întîmplat ceva odinioară... în alt oraș. Nu mă întreba prea multe, domnule Marlowe.

— Te-a chemat pe numele mic.

— E unul din obiceiurile anumitor oameni. Mai ales a celor care au fost pe vremuri actori. Sau escroci.

— Ah ! am spus. Asta-i tot ?

— Tot.

— Atunci sosirea poliției aici nu te îngrijorează din cauza lui Clausen. Ți-e pur și simplu frică de acel lucru care s-a petrecut altundeva cu mult timp în urmă. Sau ar putea fi chiar dragostea.

— Dragostea ?

Dădu drumul cuvîntului încet, cu vîrful limbii, gustîndu-l pînă în ultima clipă. În urma cuvîntului rămase un zîmbet slab și amar, ca mirosul de praf de pușcă în aer după ce s-a tras cu o armă. Ridică neputincios din umeri și împinse spre mine pe birou, din dosul unei cartoteci, o cutie de țigări.

— Atunci nu-i vorba de dragoste — am spus. Încerc să ghicesc ce gîndești. Uite, dumneata, un om cu o diplomă de la Sorbona, duci o practică jalnică într-un oraș jalnic și grețos. Îl știu prea bine. Așa că, ce faci aici ? Ce învîrtești cu tipi de teapa lui Clausen ? Care-i șpilul, doctore ? Narcotice, avorturi, sau ai ajuns cumva aici fiindc-ai fost medicul unor gangsteri într-un oraș din est, cu viață agitată ?

— Ca, de exemplu ? întrebă el, zîmbind ușor.

— Ca, de exemplu, Cleveland.

— O presupunere complet aiurea, amice.

Vocea îi devenise ca gheața.

— Absolut aiurea — am răspuns. Dar unul ca mine, cu o minte foarte limitată, încearcă să găsească o corelație între lucrurile pe care le cunoaște. Deseori concluzia e greșită, dar la mine a devenit un tic al meseriei. Iată despre ce e vorba, dacă ai chef să asculți.

— Te-ascult.

Ridică din nou cuțitașul și-l înfipse ușor în sugativa de pe birou.

— L-ai cunoscut pe Clausen. Clausen a fost ucis cu multă îndemînare cu o daltă, a fost ucis în timp ce mă aflam în casă, sus la etaj, discutînd cu un escroc numit Hicks. Hicks s-a cărat rapid, luînd cu el o pagină din registru, pagina care avea pe ea numele lui Orrin Quest. Mai tîrziu, în aceeași după-amiază, Hicks a fost și el ucis cu o daltă, la Los Angeles. Camera i-a fost răscolită. Se afla o femeie acolo, venită să cumpere ceva de la el. N-a apucat să cumpere. Eu am avut mai mult timp la dispoziție ca să scotocesc. Am găsit ceea ce ei căutaseră. Presupunerea A : Clausen și Hicks au fost uciși de același om, dar nu neapărat pentru același motiv. Hicks a fost ucis fiindcă s-a amestecat în treburile altuia, și l-au scos din circulație. Clausen a fost asasinat fiindcă era un bețivan cu gură mare și-ar fi putut să-l cunoască pe acela care probabil l-a curățat și pe Hicks. E corect, deocamdată ?

— Nu mă interesează cîtuși de puțin — spuse doctorul Lagardie.

— Cu toate acestea asculți. Presupun că doar din politețe. Foarte bine. Și ce-am descoperit ? Fotografia unei vedete de cinema și a unui fost gangster din Cleveland, poate, acum proprietarul unui restaurant la Hollywood etc., luînd împreună masa într-o anume zi. În ziua cînd acest fost gangster din Cleveland se credea că se află la răcoare în închisoarea districtuală și de asemenea, în ziua cînd un alt fost gangster din Cleveland, pe vremuri bun prieten cu primul, a fost împușcat pe Franklin Avenue la Los Angeles. De ce se afla primul gangster la răcoare ? Fusese denunțat cine e în realitate, și orice ai avea

împotriva poliției din Los Angeles, dar ea face tot ce poate ca să-i expedieze de aici pe gangsterii veniți din estul țării. Cine i-a informat ? Tipul se denunțase singur, fiindcă fostul lui complice devenise jenant și trebuia lichidat, iar dacă el se găsea la închisoare cînd se petrecea crima, avea un alibi formidabil.

— Toată povestea asta e fantastică — spuse doctorul Lagardie și zîmbi obosit. Complet fantastică.

— Evident. Și-o să fie și mai fantastică. Polițiștii n-au reușit să dovedească nimic împotriva fostului gangster. Poliția din Cleveland nu le-a dat concursul. Atunci, polițaii din Los Angeles i-au dat drumul. Poate că nu i-ar mai fi dat drumul dac-ar fi văzut fotografia aceea. Ea reprezintă așadar un serios material de șantaj, mai întîi, împotriva fostului gangster din Cleveland, presupunînd că-i vorba de el, și în al doilea rînd, împotriva vedetei de cinema, fiindcă a fost văzută în compania lui în public. Un om isteț ar scoate o avere din acea fotografie. Hicks nu era destul de isteț. Paragraf nou. Presupunerea B : Fotografia a fost luată de Orrin Quest, băiatul pe care încerc să-l găsesc. Luată cu un aparat Contax sau Leica, fără bliț, și fără ca cei interesați să știe c-au fost fotografiați. Quest avea un Leica și-i plăcea să se țină de-astea. În acest caz, firește, exista și un motiv mai comercial. Întrebare : Cum de-a reușit să ia fotografia ? Răspuns : Vedeta de cinema era sora lui. L-a lăsat să se apropie și să-i vorbească. Orrin n-avea serviciu și-i trebuiau bani. Foarte posibil ca ea să-i fi dat niște bani, cu condiția s-o lase-n pace. Nu voia s-aibă de-a face cu membrii familiei. Încă mai sună complet fantastic, doctore ?

Se uită la mine gînditor.

— Nu știu — răspunse el încet. Începe să devină posibilă. Dar de ce-mi povestești mie toată istoria asta primejdioasă ?

Scoase o țigară din cutie și îmi aruncă și mie una degajat. Am prins-o și-am examinat-o. Era o țigară egipteană, ovală și groasă, poate prea tare pentru mine. N-am aprins-o, ci am rămas cu ea între degete, urmărindu-i ochii întunecați și triști. Și-o aprinse pe-a lui și începu să pufăie nervos.

— Am să stabilesc acum legătura cu dumneata — i-am spus. L-ai cunoscut pe Clausen. Mi-ai zis că din punct de vedere profesional. I-am arătat că-s detectiv. A încercat imediat să te cheme la telefon. Era prea beat ca să-ţi poată vorbi. Am reţinut numărul de telefon şi ţi-am spus mai tîrziu c-a murit. Dacă n-ai fi avut nici un amestec, ai fi chemat poliţia. N-ai făcut-o. De ce? L-ai cunoscut pe Clausen şi-ai fi putut cunoaşte şi pe alţii din clienţii pensiunii. Nu există nici o dovadă într-un fel sau altul. Paragraf nou. Presupunerea C: L-ai cunoscut pe Hicks sau pe Orrin Quest, sau pe amîndoi. Poliţia din Los Angeles n-a putut sau n-a vrut să stabilească identitatea fostului gangster din Cleveland — să-i zicem pe numele lui nou, adică Steelgrave. Cineva însă putea s-o facă — dacă merita să ucizi oameni din pricina acelei fotografii. Ai practicat vreodată medicina la Cleveland, doctore?

— Evident că nu.

Vocea lui părea că vine de foarte departe. Avea şi o privire distantă. De-abia deschidea buzele ca să fumeze. Era foarte calm.

— Au o cameră plină cu cărţi de telefon la oficiul telefonic — am spus. Din toată ţara. Te-am verificat. Ai avut la Cleveland un apartament central într-o clădire de birouri. Iar acum — o practică aproape clandestină într-un orăşel pe malul oceanului. Ai fi vrut să-ţi schimbi şi numele, dar nu se putea, dacă voiai să-ţi menţii dreptul de-a profesa. Cineva trebuia să organizeze şi să conducă toată afacerea asta, doctore. Clausen era un vagabond, Hicks — un bădăran şi-un cretin, Orrin Quest — un escroc plin de idei murdare. Puteau fi însă folosiţi. N-ai îndrăznit să-l înfrunţi direct pe Steelgrave. N-ai mai fi apucat nici măcar să te speli pe dinţi. Ai fost silit să lucrezi cu interpuşi — cu interpuşi ce puteau fi sacrificaţi. Ei ce zici, are sens?

Zîmbi slab şi se aplecă suspinînd pe scaun.

— Presupunerea D, domnule Marlowe — aproape şopti el. Eşti un idiot fără pereche.

I-am rînjit şi-am întins mîna să iau un chibrit ca să-mi aprind ţigara lui egipteană groasă.

— În plus — am spus — sora lui Orrin mi-a telefonat și mi-a comunicat că el se află în casa dumitale. Recunosc că sînt cam multe argumente slabe dacă le cercetezi pe fiecare aparte. Dar se pare că toate converg spre persoana dumitale.

Am tras liniștit din țigară.

Mă privi cu atenție. Fața părea cc-i joacă și devine vagă, că se depărtează și se apropie. Am simțit o apăsare în piept. Mintea mea judeca cu viteza unei broaște țestoase.

— Ce se-ntîmplă ? m-am auzit bombănind. Mi-am pus mîinile pe brațele fotoliului și m-am săltat în sus. Am fost fraier, nu ? am spus cu țigara încă în gură și continuînd s-o fumez.

Fraier era puțin zis. Ar trebui inventat un nou cuvînt.

M-am sculat de pe scaun și picioarele îmi înțepeniseră în două butoaie de ciment. Cînd am vorbit, vocea părea că vine prin straturi de vată.

Am dat drumul brațelor fotoliului și-am întins mîna să scot țigara. Am încercat de cîteva ori s-o iau între degete, apoi am apucat-o cu mîna. N-o simțeam ca pe-o țigară. O simțeam ca pe piciorul din spate al unui elefant. Cu unghii ascuțite. M-au înțepat în palmă. Mi-am retras mîna și elefantul și-a retras și el piciorul.

O siluetă tulbure, dar imensă se clătină în fața mea și un catîr mă pocni în piept. M-am întins pe jos.

— Nițică cianură de potasiu — rosti o voce prin telefonul transatlantic. Nu-i fatală, nu-i nici măcar primejdioasă. Te destinde doar...

Am încercat să mă scol. Ar trebui să încercați odată. Dar mai întîi să bată cineva bine dușumeaua în cuie. Cea de-acolo se-nvîrtea cu mine. După o vreme s-a mai liniștit. M-am fixat la un unghi de patruzeci și cinci de grade. M-am sforțat să-mi revin și-am încercat să ajung undeva. La orizant se vedea ceva ce semăna cu mormîntul lui Napoleon. Un obiectiv destul de bun. Am luat-o într-acolo. Inima îmi bătea violent și-aveam greutăți de respirație. Ca atunci cînd ești epuizat la fotbal. Ai senzația că n-ai să-ți mai recapeți răsuflarea. Niciodată, niciodată, niciodată.

Mormîntul lui Napoleon dispăru. Apăru o plută pe valuri. Pe ea se afla un om. Îl mai văzusem undeva. Un tip simpatic, ne înţelesesem bine. Am pornit-o spre el. şi m-am lovit de zid cu umărul. Asta a făcut să mă răsucesc pe loc. Am încercat să apuc ceva de care să mă agăţ. Pe jos nu era decît covorul. Cum am ajuns acolo? Inutil să mai întreb. E secret. De fiecare dată cînd pun o întrebare, îmi împing duşumeaua în faţă. Foarte bine. am început să mă tîrăsc pe covor. Mă sprijineam pe ceea ce odinioară fuseseră mîinile şi genunchii mei. Nici o senzaţie n-o dovedea. M-am tîrît spre un zid de lemn întunecat. Sau poate de marmură neagră. Din nou mormîntul lui Napoleon. Ce i-am făcut eu lui Napoleon? De ce-şi tot împinge mormîntul spre mine?

— Aş bea niţică apă — am spus.

Am ascultat să aud ecoul. N-a fost nici un ecou. Nimeni n-a spus ceva. Poate că n-am vorbit. Poate că era doar o idee la care mai bine renunţam. Cianură de potasiu. Iată două cuvinte lungi la care merită să reflectezi cînd te strecori prin tunele. Nimic fatal, spusese el. Foarte bine, atunci e o simplă distracţie. E ceea ce aţi putea numi semifatal. Philip Marlowe, în vîrstă de treizeci şi opt de ani, detectiv particular, cu o reputaţie cam dubioasă, a fost înhăţat aseară de poliţie pe cînd se strecura printr-un canal de scurgere, ducînd în spinare un pian de concert. Interogat la sectorul de poliţie University Heights, Marlowe a declarat că ducea pianul la maharajahul de Coot-Berar. Întrebat de ce purta pinteni, Marlowe a declarat că încrederea unui client e un lucru sfînt. Marlowe e reţinut pentru cercetări. Comisarul Hornside a declarat că poliţia nu era încă gata să dea alte informaţii. Întrebat dacă pianul era acordat, Hornside a declarat că a cîntat la el *Valsul Minutului* în treizeci şi cinci de secunde şi, după cîte îşi putea da seama, pianul nici n-avea corzi. A insinuat că avea altceva. Hornside a afirmat brusc că va face presei o declaraţie completă în următoarele douăsprezece ore. Se presupune că Marlowe a încercat să scape de un cadavru.

O figură înotă spre mine din beznă. Am schimbat direcția și-am pornit spre acea figură. Dar era prea tîrziu după-amiaza. Soarele apunea. Se întuneca repede. Fața dispăru. Zidul și biroul de asemenea. Dispăru apoi și podeaua. Nu mai rămase nimic.

Nici măcar eu nu mai mă aflam acolo.

22

O imensă gorilă neagră cu o imensă labă neagră își pusese laba ei imensă și neagră pe fața mea și încerca să mi-o strivească. M-am încontrat. Specialitatea mea e să profit de punctul slab al unei discuții. Pe urmă am înțeles că gorila făcea tot posibilul să mă împiedice să deschid ochii.

M-am hotărît totuși să-i deschid. Au făcut-o și alții, de ce n-aș face-o și eu ? Mi-am adunat forțele și, foarte încet, ținînd spatele drept, încordîndu-mi mijlocul și genunchii, și folosind brațele ca pe niște otgoane, am ridicat enorma greutate a pleoapelor.

Priveam culcat pe spate tavanul, poziție în care meseria mea m-a adus uneori. Mi-am clătinat capul. Mi-am simțit plămînii înțepeniți și gura uscată. Mă găseam în biroul doctorului Lagardie. Același scaun, același birou, aceeași pereți și aceeași fereastră. În jurul meu domnea o tăcere apăsătoare.

M-am sculat în capul oaselor, am încercat să-mi adun puterile și-am scuturat din cap. Totul a început să se învîrtească. Capul mi s-a prăbușit rostogolindu-se de la vreo două mii de metri, apoi l-am tras la suprafață și-am alunecat la loc pe dușumea. Am clipit. Aceeași dușumea, același birou, aceiași pereți. Lipsea însă doctorul Lagardie.

Mi-am umezit buzele şi-am scos un sunet oarecare, fără ca cineva să-i dea vreo atenţie. M-am ridicat în picioare. Eram ameţit ca un derviş, slăbit ca un chelner frînt de oboseală, îndoit ca o burtă de bursuc, timid ca un piţigoi şi cu aceleaşi şanse de succes ca ale unui balerin cu un picior de lemn.

Am bîjbîit pîn-am ajuns în dosul biroului, m-am trîntit în fotoliul doctorului Lagardie şi-am început să pipăi spasmodic printre obiectele lui medicale, după ceva ce putea semăna cu o sticlă care să conţină un lichid fertilizator. N-am găsit nimic. M-am ridicat din nou. Eram la fel de greu de urnit ca un elefant mort. Am păşit împleticindu-mă şi-am căutat prin dulapurile vopsite cu lac alb strălucitor şi care conţineau tot ce-ar fi avut altcineva nevoie în mare grabă. În cele din urmă, după ce mi se păru c-am petrecut patru ani ca puşcăriaş lucrînd la şosele, mînuţa mea s-a încleştat de gîtul unei sticle cu vreo sută optzeci de grame de alcool etilic. Aşa scria pe etichetă. N-aveam nevoie acum decît de un pahar şi de nişte apă. Un om în toată firea ar trebui să fie în stare să-şi procure măcar atîta lucru. Am pornit prin uşa care da în cabinetul de consultaţii. În aer mai plutea încă aroma piersicilor prea coapte. M-am lovit de amîndouă canaturile uşii cînd am trecut prin ea şi m-am oprit s-arunc o nouă privire.

În clipa aceea mi-am dat seama că se aud paşi înaintînd prin hol. M-am sprijinit obosit de perete şi-am ascultat.

Paşii se apropiau încet, tărăgănat, cu pauze mari între ei. La început păreau furioşi. Apoi doar foarte, foarte obosiţi. Ca ai unui bătrîn ce încearcă s-ajungă pentru ultima dată la fotoliul lui. Asta însemna că ne aflam amîndoi în aceeaşi situaţie. Şi atunci m-am gîndit fără absolut nici un motiv la tatăl lui Orfamay, acolo departe, pe veranda casei lui din Manhattan, statul Kansas, înaintînd liniştit spre scaunul lui balansoar, cu o pipă stinsă în mînă, ca să se aşeze şi să privească peluza din faţa casei şi să-şi fumeze pipa plăcută şi economică, pentru care n-avea nevoie de chibrituri şi de tutun, ca nu cumva să păteze covorul din sufragerie. I-am potrivit scaunul. L-am ajutat să se aşeze în capătul verandei, la umbră, acolo unde perdeaua de bougainvillea era deasă. Şi-a ridicat ochii

spre mine şi mi-a mulţumit cu partea sănătoasă a capului. În timp ce se lăsă pe spate, zgîrie cu unghiile braţele scaunului.

Unghiile zgîriau, dar nu pe braţele vreunui scaun. Era un sunet adevărat. Se auzea pe-aproape, în dosul unei uşi închise care dădea din cabinet în hol. O zgîrietură uşoară, slabă, poate a unei pisicuţe ce voia să i se dea drumul înăuntru. Foarte bine. Marlowe, tu iubeşti animalele. Du-te şi dă drumul pisicuţei. Am pornit. M-am ajutat de superba masă medicală, cu inele la capăt şi cu nişte superbe prosoape curate. Zgîrieturile încetaseră. Sărmana pisicuţă de afară dorea să intre. În ochi mi-a apărut o lacrimă care mi-a alunecat pe obrazul ridat. Am dat drumul mesei medicale şi-am parcurs uşor cei patru metri pînă la uşă. Inima îmi bătea nebuneşte. Aveam încă sentimentul că plămînii îmi fuseseră închişi ani de zile. Am răsuflat adînc, am apucat clanţa şi-am deschis uşa. În ultimul moment mi-a venit ideea să pun mîna pe revolver. N-am rămas însă decît cu ideea. Mie, unuia, îmi place să studiez o idee la lumină. Trebuia să dau drumul clanţei. Mi se părea o operaţie prea complicată. Atunci am apăsat pe clanţă şi-am deschis uşa.

Era încleştat de canatul uşii cu patru degete din ceară albă. Avea ochii puţin adînci, pali, albastru-cenuşii, şi larg deschişi. Mă priveau, dar nu mă vedeau. Feţele noastre se aflau la cîţiva centimetri depărtare. Respiraţia ni s-a întîlnit. A mea era rapidă şi încordată, a lui doar o şoaptă pe cale de-a deveni o horcăială. La gură i se formaseră băşicuţe de sînge, care îi alunecau pe bărbie. Ceva m-a făcut să mă uit în jos. Sîngele se scurgea lent pe dinăuntrul cracului de la pantalon, ieşea din pantof, iar de pe pantof mai departe, fără nici o grabă, pe duşumea. Se şi strînsese o mică băltoacă.

N-am putut să văd unde a fost împuşcat. Dinţii îi clănţăneau şi mi-am zis c-o să vorbească, sau o să-ncerce. Dar clănţănitul dinţilor era singurul sunet pe care îl scotea. Încetă să mai respire. Maxilarele i se destinseră. Apoi începu horcăiala. Nu, nu era nici un fel de horcăială. Şi nici nu semăna cu o horcăială.

Pe linoleul dintre covor şi cadrul uşii hîrşîiră nişte tocuri de cauciuc. Degetele albe părăsiră rama uşii. Trupul încercă să se sprijine pe picioare. Dar picioarele refuzară să-l susţină. Se desfăcură. Trunchiul se învîrti prin aer ca un înotător într-un val şi se repezi spre mine.

În aceeaşi clipă, celălalt braţ, cel pe care nu-l văzusem încă, se ridică şi descrise o mişcare puternică, ce nu părea datorată unui impuls al corpului viu. În timp ce întindeam mîna spre el, braţul lui îmi căzu pe umărul stîng. O albină mă înţepă între omoplaţi În afară de sticla de alcool pe care o ţinusem în mînă, un alt obiect căzu pe duşumea şi se lovi de marginea de jos a peretelui.

Mi-am încleştat dinţii, mi-am desfăcut picioarele şi l-am prins de subsuori. Atîrna cît cinci. M-am dat un pas înapoi şi-am încercat să-l susţin. Parc-aş fi încercat să ridic de un capăt un arbore căzut. M-am prăbuşit o dată cu el. Se buşi cu capul de duşumea N-am avut ce-i face. Nu dispuneam de destulă forţă ca să evit ce s-a întîmplat. L-am întins puţin pe jos şi m-am desprins de el. M-am ridicat în genunchi, m-am aplecat şi-am ascultat. Horcăiala încetase. Se aşternu o lungă tăcere. Apoi răsună o şoaptă stinsă, foarte înceată şi nepăsătoare şi fără nimic presant. O nouă tăcere. Apoi un alt suspin, mai încet, melancolic şi calm ca o briză de vară rătăcind printre trandafirii aţipiţi.

Deodată, pe faţa lui se petrecu, ca de altfel şi în dosul feţei, acel proces indefinibil care se desfăşoară veşnic în aceeaşi clipă enigmatică şi impenetrabilă, procesul de destindere, întoarcerea la anii inocenţei. Figura lui luase acum o vagă expresie de amuzament interior, cu o strîmbătură aproape şmecherească la colţul buzelor. Toate astea erau foarte ridicole, fiindcă ştiam perfect de bine, dacă se putea numi că mai ştiam ceva la ora aceea, că Orrin P. Quest nu fusese un astfel de băiat.

Undeva departe urlă o sirenă. Am rămas în genunchi şi-am ascultat. Urletul se îndepărtă şi mai mult. M-am ridicat în picioare şi m-am dus să mă uit pe fereastra laterală. În faţa „Căminului Garland al Liniştii" se forma o altă procesiune funebră. Strada se umpluse iar de maşini. Oamenii păşeau agale pe cărarea ce ducea dincolo de

tufele de trandafiri. Încet de tot, bărbații înaintau cu pălăriile în mînă pînă ajungeau la micul portic în stil colonial.

Am lăsat perdeaua să cadă, m-am înapoiat și-am ridicat de jos sticla cu alcool etilic, am șters-o atent cu batista și-am pus-o de o parte. Alcoolul nu mă mai interesa. M-am aplecat din nou și înțepătura de albină dintre umeri îmi reaminti că mai aveam ceva de ridicat. Un obiect cu mînerul de lemn, alb și rotund, ce stătea sprijinit de rama parchetului. O daltă de spart gheața, cu o lamă foarte ascuțită și foarte lungă de aproape opt centimetri. Am ținut-o la lumină și i-am privit vîrful extrem de fin. S-ar fi putut să aibă pe ea o ușoară urmă de sînge, dar s-ar fi putut să n-aibă. I-am pipăit încet vîrful. Nici urmă de sînge. Vîrful era foarte ascuțit.

Am mai șters și alte lucruri cu batista, apoi m-am aplecat și i-am pus dalta în podul palmei drepte, albă și ca de ceară, contrastînd cu fibrele închise ale covorului. Părea prea aranjat. I-am mișcat brațul destul ca dalta să-i alunece din mînă pe dușumea. M-am gîndit să-l caut prin buzunare, dar o mînă mai energică decît a mea o și făcuse probabil.

Cuprins de o panică bruscă mi-am cercetat propriile buzunare. Nu lipsea nimic. Îmi fusese lăsat pînă și Luger-ul de la subsuoară. L-am scos și l-am mirosit. Nu se trăsese cu el, lucru pe care ar fi trebuit să-l știu fără să mă uit. Nu te mai plimbi prea mult după ce-ai fost împușcat cu un Luger.

Am pășit peste mica băltoacă de un roșu întunecat ce se adunase în pragul ușii și am aruncat o privire pe coridor. În casă continua să fie tăcere, o tăcere apăsătoare. Dira de sînge mă conduse înapoi spre o odaie mobilată ca un mic birou. Înăuntru se găseau un divan-studio și un birou. cîteva cărți și reviste medicale și o scrumieră cu cinci mucuri de țigări ovale și groase. O clipire metalică de lîngă piciorul divanului se dovedi a fi cartușul

unui glonț tras de un pistol de calibrul 32. Am mai dat de unul sub masă. Le-am pus în buzunar.

M-am întors și-am urcat scările. La etaj se aflau două dormitoare, ambele folosite, unul din ele fără nici un fel de așternuturi. Într-o scrumieră, alte mucuri ovale, din cele ale doctorului Lagardie. În celălalt dormitor am dat de garderoba modestă a lui Orrin Quest. Un costum bun și un pardesiu erau agățate grijuliu în dulapul din perete, iar în setarele unei comode — cămăși, ciorapi și schimburi de corp așezate de asemenea cu grijă. În fund, sub cămăși, un Leica și o lentilă F. 2.

Le-am lăsat cum erau și-am coborît la parter în odaia unde mortul zăcea nepăsător la toate aceste fleacuri. Am mai șters cîteva clanțe din pură perversitate, am ezitat în fața telefonului din camera de la stradă și-am plecat fără să-l fi atins. Faptul că mă țineam încă pe picioare era o excelentă dovadă că simpaticul doctor Lagardie nu omorîse pe nimeni.

Pe aleea ce ducea la ciudat de micul portic colonial al salonului de pompe funebre de peste drum se scurgeau încă oameni. Înăuntru se lamenta o orgă.

Am ocolit colțul casei, m-am suit în mașină și-am plecat. Am condus încet și-am respirat adînc, din fundul plămînilor, avînd totuși senzația că nu primesc suficient oxigen.

Bay City se termină cam la patru mile de ocean. M-am oprit în fața ultimului *drugstore*. Venise vremea să mai dau unul din acele telefoane anonime. Hai, băieți, să ridicați un cadavru. Cine-s eu ? Nu-s decît un tip norocos, care găsește tot timpul cadavre pentru voi. Sînt și modest. Nici nu vreau să mi se pomenească numele.

M-am uitat la *drugstore*, apoi prin vitrina lui. O fată cu ochelari pieziși citea o revistă. Semăna vag cu Orfamay Quest. Mi se puse un nod în gît.

Am dat drumul motorului și-am pornit. Ea avea primа dreptul să afle, indiferent de ce spune legea. Iar eu mă aflam mult în afara legii.

23

M-am oprit cu cheia în mînă la uşa biroului. Apoi m-am îndreptat tiptil spre cealaltă uşă, aceea care stătea întotdeauna descuiată, şi-am rămas pe loc, ascultînd. Orfamay putea fi acolo, aşteptînd cu ochii strălucind în dosul ochelarilor piezişi şi cu gura ei mică şi umedă gata să fie sărutată. Va trebui să-i spun ceva mult mai brutal decît a visat ea, iar pe urmă, după o vreme, avea să plece şi n-aveam s-o mai văd niciodată. N-am auzit nimic. M-am întors şi-am descuiat cealaltă uşă, mi-am luat de jos scrisorile şi m-am dus şi le-am aruncat pe birou. Nimic interesant. M-am întors şi-am traversat odaia ca să trag zăvorul de la uşa interioară, şi după o lungă şi lentă pauză, am deschis-o şi m-am uitat Tăcere şi pustietate. O hîrtie împăturită zăcea la picioarele mele. Fusese împinsă pe sub uşă. Am ridicat-o şi-am despăturit-o. „Te rog, telefonează-mi acasă. E ceva foarte urgent. Trebuie să te văd" Semnat „D".

Am format numărul de la blocul Chateau Bercy şi-am cerut-o pe domnişoara Gonzales. Cine întreabă, vă rog ? O clipă, vă rog, domnule Marlowe. Bîz, bîz, bîz.

— Alo ?

— Accentul e cam gros în după-amiaza asta.

— A, tu eşti, *amigo* ! Te-am aşteptat mult timp în biroul tău nostim. Poţi să vii aici să discutăm ceva ?

— Imposibil. Aştept un telefon.

— Bine, atunci să vin eu ?

— Despre ce-i vorba ?

— Un subiect ce nu se poate discuta la telefon, *amigo*.

— Vino.

Am stat şi-am aşteptat să sune telefonul. N-a sunat. M-am uitat pe fereastră. Mulţimea se scurgea pe bulevard, iar bucătăria cafenelei de alături revărsa prin burlanul de aerisire al ventilatorului un miros de specialităţi ale casei. Timpul trecea, iar eu stăteam ghemuit la biroul meu, cu bărbia sprijinită în palmă. Fixam tapetul galben, de culoarea muştarului, de pe peretele din fund, vedeam pe el

silueta neclară a unui muribund cu o mică daltă de spart gheața în mînă și îi simțeam vîrful între umeri. Formidabil ce-i în stare Hollywood-ul să facă dintr-un om oarecare! Poate crea o surîzătoare vedetă de cinema dintr-o sărmană fată ce-ar fi trebuit să calce cămășile unui șofer de camion, un erou impresionant, cu ochi strălucitori și zîmbet splendid, trăsnind de farmec sexual, dintr-un copil prea dezvoltat, al cărui destin era să meargă la lucru cu mîncarea în pungă. Dintr-o chelneriță din Texas, incultă ca o eroină de comics-uri, poate crea o curtezană internațională, căsătorită de șase ori cu șase milionari și atît de blazată și de decadentă, încît n-o mai înfioară decît ideea de a seduce un hamal de mobilă, îmbrăcat într-un tricou asudat.

Și, dirijat de la distanță, s-ar putea ca și un escroc de mîna a doua, de teapa lui Orrin Quest, să devină în cîteva luni un criminal ce operează cu o daltă de spart gheața, dezvoltîndu-i răutatea elementară în sadismul clasic ale asasinului multiplu.

I-au trebuit peste zece minute ca s-ajungă la mine. Am auzit ușa deschizîndu-se și închizîndu-se la loc și m-am dus prin sala de așteptare și-am dat de ea — o gardenie pur americană. Am avut un șoc. Ochii îi erau adînci și întunecați și nu zîmbeau.

Se îmbrăcase toată în negru, ca și în seara precedentă, dar de data asta într-un taior, cu o pălărie neagră de pai, largă, pusă pe sprînceană, și cu gulerul unei bluze de mătase albă scos peste cel al jachetei, cu gîtul ei bronzat și suplu și cu gura roșie ca o mașină nouă de pompieri.

— Am așteptat mult — zise ea. N-am luat nici masa.

— Eu am luat-o — am răspuns. Cianură. Foarte mulțumitoare. Taman am încetat de-a mai arăta albastru.

— Azi n-am chef de glumă, *amigo*.

— Nici nu-i cazul să glumești cu mine — i-am răspuns. Mă distrez singur. Am făcut un gest creștinesc, de pe urma căruia m-am dus de-a berbeleacul prin biserică. Hai să intrăm. Am pășit în biroul unde reflectam de unul singur și-am luat loc. Umbli întotdeauna în negru? am întrebat-o.

— Dar, desigur. E mult mai excitant cînd mă dezbrac.

— De ce vorbești ca o cocotă?

— Nu prea știi multe despre cocote, *amigo*. Sînt întotdeauna persoane respectabile. Firește, afară de cele foarte ieftine.

— Mda. Mulțumesc pentru informație Dar care-i chestiunea urgentă despre care trebuia să discutăm ? Culcatul cu dumneata nu-i un lucru urgent. Poate avea loc oricînd.

— Ești într-o dispoziție oribilă.

— Perfect. Sînt într-o dispoziție oribilă.

Își scoase din poșetă una din lungile ei țigări cafenii și o vîrî cu atenție în cleștișorul de aur. Aștepta să i-o aprind. N-am făcut-o, așa că și-a aprins-o singură cu o brichetă de aur.

Ținea șmecheria aia într-o mînă înmănușată în negru și mă fixa cu o privire sumbră și superficială, lipsită acum de orice umor.

— Vrei să faci dragoste cu mine ?

— Cine n-ar vrea ! Dar să lăsăm deocamdată discuția despre dragoste și să ne vedem de treburi.

— Eu, una, nu fac o delimitare totală între sex și afaceri — spuse ea calm. Și nu mă poți umili. Dragostea e o plasă în care îi prind pe fraieri. Unii din ei îmi sînt de folos și se dovedesc generoși. Uneori, cîte unul devine primejdios.

Se opri gînditoare.

— Dacă m-aștepți să spun ceva din care să reiasă că știu cine-i o anumită persoană... Ei bine, știu cine e.

— O poți dovedi ?

— Probabil că nu. Și nici polițiștii.

— Polițiștii — spuse ea disprețuitoare — nu spun niciodată tot ce știu. Nu dovedesc niciodată ceea ce pot dovedi. Presupun că știi c-a fost la închisoare zece zile în februarie.

— Da.

— Nu ți s-a părut ciudat că n-a cerut să fie eliberat pe cauțiune ?

— Nu știu de ce l-au acuzat. Dacă aveau nevoie de el ca martor material...

— Nu crezi că-și putea schimba acuzația în ceva care să-i permită să iasă pe cauțiune... dacă într-adevăr avea chef să iasă ?

— Nu m-am gîndit prea mult la asta — am mințit eu. Nu-l cunosc.

— N-ai vorbit niciodată cu el ? întrebă ea indiferentă un pic prea indiferentă.

Nu i-am răspuns.

Dolores rîse scurt.

— Aseară, *amigo*. Cînd ai ieșit din apartamentul lui Mavis Weld. Eram într-o mașină vizavi.

— Poate că m-am lovit de el accidental. El era Steelgrave ?

— Nu mă duci așa ușor.

— Perfect. Mavis Weld s-a purtat foarte urît cu mine. Am plecat jignit. Apoi am dat peste tipul ăsta, care avea în mînă cheia de la apartamentul ei I-am smuls-o și-am azvîrlit-o într-un boschet. Pe urmă mi-am cerut scuze și m-am dus să i-o caut. Părea un om destul de simpatic.

— Foar-te simpatic — vorbi ea tărăgănat. A fost și amicul meu.

— Deși o să ți se pară ciudat, domnișoară Gonzales — am bombănit — nu sînt absolut deloc interesat de viața dumitale amoroasă. Presupun că ea acoperă o largă suprafață... de la Stein la Steelgrave.

— Stein ? întrebă ea încet. Cine-i Stein ?

— Un gangster din Cleveland care a fost împușcat în fața casei dumitale în februarie anul trecut. Avea un apartament acolo. M-am gîndit că poate l-ai cunoscut.

— *Amigo*, mai există și bărbați pe care nu-i cunosc. Chiar la Chateau Bercy — zise ea și rîse scurt și cristalin.

— Rapoartele afirmă c-a fost împușcat două blocuri mai încolo. Mi-ar fi plăcut mult mai mult dacă s-ar fi întîmplat în fața casei. Iar dumneata să te fi uitat pe fereastră și să fi văzut cum s-a petrecut. Să fi văzut asasinul fugind, întorcîndu-se chiar sub un felinar, lumina căzîndu-i pe față și... să mă ia dracu dacă nu era amicul Steelgrave, în persoană ! L-ai fi recunoscut după nasul lui de cauciuc și după faptul că purta o pălărie înaltă, cu porumbei pe ea.

Nu mai rîse.

— Ți-ar plăcea mai mult așa — șopti ea.

Am putea cîştiga mulţi bani cu asta.

— Dar Steelgrave se află la închisoare — zise ea zîmbind. Şi chiar dacă n-ar fi fost la închisoare, chiar dacă, de exemplu, s-ar fi întîmplat să fiu prietenă cu un oarecare doctor Chalmers, care era doctorul închisorii pe vremea aceea şi care mi-ar fi spus, într-o ocazie intimă, că el i-a dat lui Steelgrave un bilet de învoire ca să se ducă la dentist — fireşte, însoţit de un paznic, dar paznicul era un om rezonabil — chiar în ziua cînd Stein a fost împuşcat — chiar dacă s-ar întîmpla ca toate astea să fie adevărate, nu crezi c-ar fi o metodă foarte proastă de a folosi aceste informaţii în scopul de a-l şantaja pe Steelgrave ?

— Nu-mi place să spun vorbe mari — am zis — dar să ştii că nu mă tem de Steelgrave, şi nici de zece ca el la un loc.

— Dar eu, una, mă tem, *amigo*. Un martor la asasinarea unui gangster n-are o situaţie prea sigură la noi în ţară. Nu, n-o să-l şantajăm pe Steelgrave. Şi n-o să pomenim nimic de domnul Stein, fie că l-am cunoscut sau nu. E de-ajuns că Mavis Weld e prietena intimă a unui gangster notoriu şi e văzută în public cu el.

— Va trebui să dovedim că-i un gangster notoriu — am spus.

— Şi n-o putem dovedi ?

— Cum ?

— Dar sînt sigură că asta ai făcut în ultimele zile — zise ea şi se strîmbă dezamăgită.

— De ce eşti aşa sigură ?

— Am motivele mele personale.

— Nu înseamnă nimic dacă le ţii numai pentru dumneata.

Stinse ţigara cafenie în scrumieră. M-am aplecat şi-am strivit-o cu un rest de creion. Dolores îmi atinse uşor mîna cu un deget înmănuşat. Zîmbetul ei era opusul unei anestezii. Se lăsă pe spate şi-şi puse picioarele unul peste altul. În ochi începură să-i joace luminiţe. Îşi rărise avansurile mai mult ca de obicei.

— Dragostea e un cuvînt atît de plicticos — reflectă ea. Mă uimeşte că limba engleză, atît de bogată în poe-

zia dragostei, poate accepta un cuvînt atît de slab pentru a o exprima. N-are viață, n-are rezonanță. Îmi sugerează fetițe în rochii de vară mototolite, cu zîmbete mici și voci subțiri și timide, și probabil, cu lenjeria cea mai nepotrivită.

N-am spus nimic. Schimbînd ritmul fără nici un efort, se întoarse la afaceri.

— Mavis o să primească șaptezeci și cinci de mii de dolari pentru fiecare film pe care o să-l turneze de-acum înainte, și uneori chiar și o sută cincizeci de mii de dolari. E în ascensiune și nimic n-o s-o oprească. Poate doar un mare scandal.

— Atunci ar trebui să-i spună cineva cine-i Steelgrave. De ce nu-i spui dumneata ? Și, fiindcă veni vorba, presupunînd c-avem toate aceste dovezi, ce crezi c-o să facă Steelgrave cînd o vom șantaja pe Mavis Weld ?

— Trebuie să știe ? Sînt aproape sigură că n-are să-i spună. De fapt, am impresia că n-o să vrea să mai aibă de-a face cu el. Dar asta nu ne privește — dacă avem dovada. Și dacă ea știe c-o avem.

Mîna ei înmănușată în negru se îndreptă spre poșeta ei neagră, se opri, ciocăni încet pe marginea biroului și reveni în poziția din care putea să-i cadă în poală. Nici măcar nu se uitase la poșetă. Nici eu, de altminteri

M-am ridicat.

— S-ar putea să am unele obligații față de domnișoara Weld. Te-ai gîndit vreodată ?

Se mulțumi să zîmbească.

— Și dacă-i așa, nu crezi că-i timpul s-o întinzi din biroul meu ?

Își lăsă mîinile pe brațele fotoliului și începu să se scoale, continuînd să zîmbească. I-am luat poșeta înainte să pună mîna pe ea. Ochii ei aruncau flăcări. Scoase un sunet de parc-ar fi scuipat.

Am deschis poșeta, am scotocit prin ea și-am găsit un plic alb care mi se păru vag cunoscut. L-am scuturat și dinăuntru a căzut fotografia de la restaurantul „Dansatorii", cele două bucăți fixate alături și lipite pe un alt carton.

Am închis poșeta și i-am zvîrlit-o.

Între timp se sculase, cu buzele întinse peste dinți. Era foarte tăcută.

— Interesant — am spus, și-am bătut cu degetul în suprafața lucioasă a fotografiei. Nu-i un fals. Asta-i Steelgrave ?

Rîsul cristalin izbucni din nou.

— Ești un tip ridicol, *amigo*, zău. N-am știut că mai există asemenea exemplare.

— Sînt rămase din stocul de dinainte de război — i-am răspuns. Ne rărim pe zi ce trece. De unde ai făcut rost de fotografie ?

— Din poșeta lui Mavis Weld, din cabina lui Mavis Weld. Cînd era pe platoul de filmare.

— Știe ?

— Nu.

— Mă-ntreb de unde-o are.

— De la dumneata.

— Prostii. Am înălțat mult din sprîncene. De unde-aș fi putut s-o am eu ?

Își întinse mîna înmănușată peste birou. Avea o voce de gheață.

— Dă-mi-o, te rog, înapoi.

— Am să i-o dau înapoi lui Mavis Weld. Îmi pare rău să ți-o spun, domnișoară Gonzales, dar eu, unul, n-am mare viitor ca șantajist. N-am o personalitate destul de cuceritoare.

— Dă-mi-o ! urlă ea. Dacă nu...

Se întrerupse singură. Am așteptat-o să termine. Pe trăsăturile ei netede se întinse o expresie de dezgust.

— Foarte bine — zise ea. E vina mea. Am crezut că ești deștept. Constat însă că ești doar un detectiv particular fraier. Biroul ăsta nenorocit — îl arătă cu mîna ei înmănușată — și existența nenorocită care-mi închipui că se desfășoară aici ar fi trebuit să mă-nvețe cît ești de idiot.

— Te-au învățat — am rostit.

Se întoarse lent și se îndreptă spre ușă. Am ocolit biroul și ea mă lăsă să-i deschid ușa.

Ieși încet. Felul ei de-a ieși nu fusese învățat la un colegiu pentru oameni de afaceri.

O apucă pe coridor fără să se uite înapoi. Mergea superb.

Uşa se pocni de dispozitivul pneumatic ce o închide automat şi, încet de tot, se închise cu un clinchet. Mi se păru c-a ţinut o veşnicie pînă să se închidă. Stăteam şi mă uitam la uşă de parcă n-o mai văzusem închizîndu-se astfel mai înainte. Apoi m-am întors şi m-am îndreptat spre birou. Atunci a sunat telefonul.

Am ridicat receptorul şi-am răspuns. Era Christy French.

— Marlowe ? Am vrea să vii pînă la noi.

— Chiar acum ?

— Dacă se poate şi mai curînd — spuse el şi închise receptorul.

Am scos de sub sugativa de pe birou fotografia lipită şi m-am dus şi-am încuiat-o în casa de bani, la un loc cu celelalte. Mi-am pus pălăria şi-am închis fereastra. N-aveam ce aştepta. M-am uitat la vîrful verde al minutarului. Mai era mult pînă la ora cinci. Minutarul se plimba pe cadran la infinit, ca un comis-voiajor. Ceasul arăta patru şi zece. Aveam impresia c-ar fi trebuit să-mi fi telefonat pînă acum. Mi-am scos haina şi-am dat jos revolverul şi cureaua lui de piele ce-l ţinea atîrnat la subsuoară, şi le-am încuiat în sertarul biroului. Poliţiştilor nu le place să ai armă asupra ta cînd eşti la ei acasă. Chiar dacă ai dreptul s-o porţi. Le place să vii umil, cumsecade, cu pălăria în mînă, vorbind încet şi politicos, şi cu o figură fadă.

M-am uitat din nou la ceas. Am ascultat. În după-amiaza asta, clădirea părea liniştită. După o vreme o să se lase o tăcere deplină, iar atunci femeia de serviciu, cu cîrpa ei gri-închis, o să vină tîrîndu-şi paşii pe coridor şi o să încerce clanţele, ca să vadă dacă uşile sînt încuiate.

Mi-am pus haina la loc, am încuiat uşa de legătură, am întrerupt semnalul electric şi am ieşit pe coridor. Atunci a sunat telefonul. Aproape c-am scos uşa din ţîţîni, întorcîndu-mă. Era, evident, vocea ei, pe un ton pe care nu-l mai auzisem pînă atunci. Un ton rece şi echilibrat, nu plat, sau gol, mort sau măcar copilăresc. Exact vocea unei fete pe care n-o cunoşteam, şi totuşi, o voce cunos-

cută. Mi-am dat seama ce-i cu glasul ei mai înainte să fi articulat trei cuvinte.

— Ţi-am telefonat fiindcă mi-ai cerut — zise ea. Dar nu-i nevoie să-mi spui nimic. Am fost şi eu acolo.

Apucasem telefonul cu amîndouă mîinile.

— Te-ai dus deci acolo. Bine. Am auzit. Ei şi ?

— Am închiriat o maşină. Am parcat-o vizavi pe stradă. Erau atît de multe maşini, încît nu m-ai fi observat niciodată. E un salon de pompe funebre acolo. Nu te-am urmărit. Am încercat să mă ţin după dumneata cînd ai ieşit, dar nu prea cunosc străzile din cartierul acela. Ţi-am pierdut urma. Aşa că m-am întors.

— De ce te-ai întors ?

— Nu ştiu exact de ce. Mi s-a părut că arătai cam ciudat cînd ai ieşit din casă. Sau poate n-a fost decît o impresie de-a mea. Fiind vorba de fratele meu, etc. Aşa că m-am întors şi-am sunat la uşă. N-a răspuns nimeni. Şi asta mi s-a părut ciudat. Poate că sînt prea sensibilă, sau mai ştiu eu. Deodată, am avut sentimentul că trebuie să intru în acea casă. Nu ştiam cum, dar trebuia s-o fac.

— Şi mie mi s-a întîmplat la fel — am spus cu o voce de parcă cineva mi-ar fi folosit limba drept şmirghel.

— Am telefonat la poliţie şi le-am spus c-am auzit împuşcături — zise ea. Au sosit, şi unul dintre ei a intrat în casă printr-o fereastră. Apoi i-a deschis uşa celuilalt. După o vreme mi-au dat şi mie drumul înăuntru. Nu mai voiau să mă lase să plec. A trebuit să le spun tot ce ştiu, cine era Orrin, şi că minţisem în privinţa împuşcăturilor, dar că mă temeam că i s-a întîmplat ceva. Şi a mai trebuit să le spun şi despre dumneata.

— Foarte bine — i-am răspuns. Le-aş fi spus chiar eu de îndată ce mi se ivea prilejul să te anunţ mai ales pe *dumneata.*

— E cam neplăcut pentru dumneata, nu-i aşa ?

— Da.

— Au să te aresteze, sau ce se-ntîmplă ?

— Ar fi în stare.

— L-ai lăsat acolo întins pe jos. Mort. Bănuiesc că n-ai avut încotro.

— Aveam motivele mele. N-au să ți se pară p. ca grozave, dar le-aveam. Pentru el nu mai conta.

— Sînt convinsă că aveai motivele dumitale — spuse ea. Ești foarte șmecher. Găsești întotdeauna cîte o explicație. Ei bine, cred că va trebui să le dai o explicație și celor de la poliție.

— Nu-i absolut necesar.

— Ba da, fii sigur ! și vocea îi fu străbătută de o notă de satisfacție inexplicabilă. Te-asigur. Au să te silească.

— Să nu ne certăm din cauza asta — i-am spus. În meseria mea faci ce poți ca să aperi pe client. Uneori mergi prea departe. Asta am făcut. M-am pus în situația să mă poată brutaliza. Dar nu numai din pricina dumitale.

— L-ai lăsat întins pe jos, mort — vorbi ea. Nu-mi pasă ce-au să-ți facă. Cred c-aș fi încîntată să știu c-au să te vîre la închisoare. Pun pariu c-ai să te porți foarte curajos.

— Evident. Totdeauna c-un zîmbet vesel pe buze. Ai văzut ce ținea în mînă ?

— N-avea nimic în mînă.

— Ei bine, atunci ce se afla lîngă mîna lui.

— Nu era nimic. Absolut nimic. La ce te referi ?

— E grozav — i-am spus. Mă bucur. Atunci, la revedere. Mă duc la poliție acum. Vor să vorbească cu mine. Îți doresc noroc, dacă nu te mai văd.

— Mai bine ți-ai ține norocul pentru dumneata. S-ar putea să ai nevoie de el. Iar mie nu-mi trebuie.

— Am făcut tot ce-am putut pentru dumneata. Poate că dacă la început mi-ai fi dat ceva mai multe informații...

Atîrnă receptorul în timp ce vorbeam.

L-am pus și eu în furcă cu grijă, de parc-ar fi fost un prunc. Mi-am scos batista și mi-am șters palmele. M-am dus la chiuvetă și m-am spălat pe mîini și pe față. M-am stropit cu apă rece pe ochi, m-am frecat cu un prosop și m-am uitat în oglindă.

— Într-adevăr, ai căzut cu mașina de pe o stîncă — i-am spus fetei.

24

În mijlocul camerei se afla o masă lungă de stejar gălbui. Marginile îi erau scobite la intîmplare de la arsurile de ţigări. În spatele ei se găsea o fereastră cu geamuri mate, dublată de o plasă de sîrmă. Tot în spatele biroului stătea pe un scaun, detectivul-locotenent Fred Beifus, avînd în faţă nişte hîrtii vraişte. La capătul mesei, aplecat pe picioarele din spate ale unui fotoliu, şedea un tip masiv şi solid, a cărui figură aducea vag cu fotografia din ziar, nu prea clară. Avea o bărbie ca o bancă dintr-un parc. Între dinţi ţinea capătul neascuţit al unui creion de dulgher. Părea că-i treaz şi respiră, altfel era nemişcat.

În partea cealaltă a camerei — două birouri cu capac rabatabil şi o altă fereastră. Unul dintre birourile cu capac rabatabil se sprijinea de perete, cu dosul la geam. La o măsuţă de lîngă birou, o femeie cu păr portocaliu bătea la maşină un raport. La celălalt birou, aşezat cu un colţ spre fereastră, şedea Christy French lăsat pe spate pe un scaun rotativ, şi cu picioarele pe colţul biroului. Se uita pe fereastra deschisă care-i oferea o perspectivă magnifică asupra terenului de parcat maşini al poliţiei şi a dosului unui afişier.

— Stai jos acolo — zise Beifus şi-mi făcu semn cu mîna.

M-am aşezat în faţa lui pe un scaun de stejar necapitonat şi fără braţe. Era departe de-a fi nou, şi nici nou nu fusese grozav.

— Dînsul e locotenentul Moses Maglashan din poliţia de la Bay City — zise Beifus. Te detestă la fel de mult ca şi noi.

Locotenentul Moses Maglashan îşi scoase din gură creionul de dulgher şi se uită la urmele lăsate de dinţi pe corpul gros şi octagonal al creionului. Apoi se uită la mine. Mă studie încet, observîndu-mă şi catalogîndu-mă. Nu spuse nimic. Îşi puse la loc creionul în gură.

— Chiar de-aş fi pervers, pentru mine eşti tot atît de atrăgător ca o broască ţestoasă. Se întoarse spre femeia care bătea la maşină în colţ Millie !

Dactilografa schimbă maşina de scris cu un carnet de stenografie.

— Îl cheamă Philip Marlowe — zise Beifus. Cu un e la urmă, dacă ţii să fii exactă. Ce număr are permisul ?

Mă privi. I-am spus. Vampa portocalie scria fără să-şi ridice privirea. Dac-aş spune c-avea o mutră în faţa căreia s-ar fi oprit şi un ceas, ar însemna s-o insult. Figura ei ar fi oprit din cursă şi un cal scăpat liber.

— Acum, dacă te simţi în dispoziţia necesară — îmi zise Beifus — o iei de la bun început şi ne spui tot ce nu ne-ai comunicat ieri. Nu încerca să mai triezi faptele. Lasă-le să curgă firesc. Avem destule date ca să te verificăm în timp ce vorbeşti.

— Doreşti să fac o declaraţie ?

— O declaraţie completă — zise el. E nostim, nu ?

— Această declaraţie e dată voluntar şi fără a fi silit de nimeni ?

— Mda. Toate declaraţiile sînt date aşa.

Beifus rînji.

Maglashan îşi pironi o clipă privirea asupra mea. Vampa portocalie îşi reluă bătutul la maşină. Deocamdată n-avea ce face. Treizeci de ani de dactilografiere îi perfecţionaseră folosirea timpului.

Maglashan scoase din buzunar o mănuşă din piele de porc, grea şi foarte uzată, o trase pe mîna dreaptă şi îşi încordă degetele.

— Ce faci cu mănuşa asta ? îl întrebă Beifus.

— Uneori îmi mănînc unghiile — răspunse Maglashan. Ciudat. Le mănînc doar pe cele de la mîna dreaptă. Îşi ridică încet privirea şi mă fixă. Unii tipi sînt mai dispuşi decît alţii să colaboreze voluntar — zise el nepăsător. Mi s-a spus că asta ţine de rinichi. Am cunoscut tipi care nu prea colaborau voluntar şi care ajunseseră să se ducă la closet din sfert în sfert de oră săptămîni întregi după ce îşi oferiseră voluntar serviciile. Se pare că nu puteau să mai reţină urina.

— Asta-i bună ! spuse Beifus mirat.

— Există pe urmă tipii care nu vorbesc decît în șoapte răgușite — urmă Maglashan. Ca boxerii ameţiţi de lovituri, care au blocat prea multe atacuri ale adversarului cu gîtul.

Maglashan se uită la mine. Se părea că-mi venise rîndul să vorbesc.

— Există apoi cei care nu se mai duc deloc la closet — am spus. Fiindcă au încercat să colaboreze prea mult. Au stat pe-un scaun ca ăsta treizeci de ore în șir. Pe urmă, au căzut și și-au rupt splina sau le-a plesnit vezica urinară. Au colaborat exagerat. Și după ședinţa de dimineață de tot a curţii, cînd pușcăria-i pustie, îi găsești morţi într-un colţ întunecos. Poate c-ar fi trebuit să-i vadă un doctor, dar n-ai cum să prevezi totul, nu-i așa, locotenente ?

— La noi, în Bay City, prevedem cu destulă exactitate — zise el — dar cînd avem ce prevedea.

La colţul maxilarelor i se vedeau mușchii încordaţi. În fundul ochilor îi lucea o văpaie roșcată și amenințătoare.

— Cu tine aș face o treabă splendidă — spuse el cu privirea aţintită asupra mea. Absolut splendidă.

— Sînt convins, locotenente. Am petrecut întotdeauna grozav la Bay City... Cît timp nu mi-am pierdut cunoștinţa.

— Am să te fac eu să nu-ţi pierzi cunoștinţa multă vreme, puișor. O datorie de onoare. Am să mă îngrijesc personal.

Christy French întoarse încet capul și căscă.

— De ce sînteţi atît de brutali, voi, poliţaii din Bay City ? Vă puneţi capul la saramură ? Sau ce faceţi ?

Beifus își scoase vîrful limbii și și-l plimbă pe buze.

— Am fost întotdeauna brutali — zise Maglashan fără să-l privească. Ne place să fim brutali. Indivizi de teapa ăstuia de-aici ne ţin în formă. Se întoarse spre mine. Deci tu ești scumpetea care-a telefonat despre Clausen ? Văd că ai multă îndemînare la telefoanele publice, nu, scumpeteo ?

Nu i-am răspuns.

— Cu tine vorbesc, scumpeteo — zise Maglashan. Te-am întrebat ceva. Cînd pun o întrebare, mi se răspunde. Ai priceput, scumpeteo ?

— Dac-ai să continui să vorbești astfel, ai să-ți dai singur răspunsurile — îi spuse Christy French. Și poate că n-o să-ți placă răspunsurile, și-atunci, fiind dat dracului de brutal, ai să te dobori singur cu mănușa aia. Doar ca să dovedești cît ești de brutal.

Maglashan se încordă. Pe obraji îi apărură pete roșii de mărimea unei monezi de cincizeci de cenți.

— Am venit aici ca să cooperăm — îi spuse el încet lui French. Ironiile le suport acasă. De la nevastă-mea. Aici nu accept ca șmecherii să-și bată joc de mine.

— O să te ajutăm — zise French. Renunță însă la dialogurile astea gen filmele anilor '30. Se suci cu scaun cu tot și mă privi. Hai să luăm o foaie curată de hîrtie și să pornim ca de la început. Cunosc punctele tale de vedere. Nu-mi dau cu părerea asupra lor. Problema e : vrei să vorbești sau te arestez ca martor ?

— Pune întrebările — i-am răspuns. Dacă răspunsurile mele nu-ți plac, n-ai decît să mă bagi la zdup. Dar dacă mă bagi la zdup, va trebui să dau un telefon.

— Perfect — zise French. Dacă te bag la zdup. N-avem însă nevoie. Te putem ține zile întregi pentru reconstituire.

— Și n-ai să mănînci decît conserve de carne tocată de vită — adăugă Beifus vesel.

— În fond, n-ar fi tocmai legal — spuse French — dar o facem tot timpul. Așa cum și tu faci unele lucruri pe care poate că n-ar trebui să le faci. Crezi că în afacerea asta prezența ta e legală ?

— Nu.

Maglashan scoase un răcnet din adîncul gîtului.

M-am uitat la vampa portocalie, care își reluase carnetul de notițe tăcută și nepăsătoare.

— Trebuie să-ți aperi un client — zise French.

— Poate.

— Cu alte cuvinte, ai avut un client. Femeia a trăncănit pe seama ta.

Nu i-am răspuns.

— Se numeşte Orfamay Quest — zise French atent la mine.

— Puneţi întrebările — i-am spus.

— Ce s-a întîmplat pe Idaho Street ?

— M-am dus acolo să-l caut pe fratele ei. Ea mi-a spus că se mutase, şi că venise aici ca să-l vadă. Era foarte îngrijorată. Clausen, administratorul, era prea beat ca să te înţelegi cu el. M-am uitat în registru şi-am văzut că în camera lui Quest se mutase altcineva. Am vorbit cu această persoană. N-am aflat nimic care să-mi fie de ajutor.

French întinse mîna, luă de pe birou un creion şi se bătu cu el pe dinţi.

— L-ai mai văzut pe omul acela ?

— Da. I-am spus cine sînt. Cînd am coborît din nou, jos, Clausen era mort. Iar cineva rupsese o pagină din registru. Pagina cu numele lui Quest. Atunci am telefonat la poliţie.

— Dar n-ai rămas acolo ?

— Nu deţineam nici un fel de informaţie în privinţa morţii lui Clausen.

— N-ai rămas totuşi — repetă French.

Maglashan îşi hîrîi oribil gîtul şi azvîrli în fundul camerei creionul de dulgher. L-am văzut cum se loveşte de perete şi cade.

— Exact — am răspuns.

— La Bay City — zise Maglashan — te-am putea omorî pentru asta.

— La Bay City m-aţi putea omorî şi pentru că port o cravată albastră — i-am răspuns.

Începu să se ridice de pe scaun. Beifus îi aruncă o privire piezişă şi-i zise :

— Lasă-l pe Christy să conducă ancheta. Există întotdeauna o a doua reprezentaţie.

— Am putea să te distrugem pentru ce-ai făcut — îmi spuse French pe un ton nepăsător.

— Consideraţi-mă distrus — i-am răspuns. De fapt, nici nu mi-a plăcut prea mult meseria asta.

— Pe urmă, te-ai întors la tine la birou. Şi ce-ai făcut ?

— Am raportat clientului. Apoi mi-a telefonat un tip şi mi-a cerut să vin la hotel Van Nuys. Era acelaşi in-

divid cu care discutasem pe Idaho Street, dar acum avea un alt nume.

— Ai fi putut să ne anunţi, nu ?

— Dacă v-aş fi anunţat, însemna să vă comunic totul. Asta ar fi încălcat condiţiile puse de client.

French dădu din cap şi lovi cu creionul în masă. Spuse încet :

— O crimă înlătură asemenea înţelegeri. Două crime le înlătură de două ori. Iar două crime săvîrşite cu aceleaşi metode le înlătură de trei ori. Nu te văd bine, Marlowe. Nu te văd bine deloc.

— Nici măcar clientul nu mă vede bine, după cele petrecute azi — am spus.

— Ce s-a petrecut azi ?

— Mi-a spus că fratele ei i-a telefonat din casa acestui doctor Lagardie. Fratele ei se afla în primejdie. Trebuia să mă duc acolo în mare viteză şi să văd ce-i cu el. M-am dus în mare viteză. Doctorul Lagardie şi sora de serviciu închiseseră biroul. Păreau speriaţi. Poliţia fusese acolo.

M-am uitat la Maglashan.

— Încă unul din telefoanele lui — chicoti Maglashan.

— N-am fost eu de data asta.

— Perfect, continuă — zise French după o pauză.

— Lagardie a negat c-ar şti ceva despre Orrin Quest. A trimis acasă infirmiera. Apoi mi-a dat o ţigară cu droguri în ea şi o vreme n-am mai ştiut pe ce lume sînt. Cînd mi-am revenit mă găseam singur în casă. Apoi n-am mai fost singur. Orrin Quest, sau ce mai rămăsese din el, zgîria la uşă. Cînd am deschis uşa a căzut şi-a murit. Cu ultimele resturi de energie a încercat să mă omoare cu o daltă de spart gheaţă.

Am dat din umeri. Nu mai simţeam între ei decît o uşoară înţepeneală şi durere.

French îl fixă pe Maglashan. Maglashan clătină din cap, dar French continuă să-l privească. Beifus începu să fluiere în surdină. O vreme n-am înţeles ce fluiera. Pe urmă am priceput. Era : *A murit bătrînul Moise.*

French întoarse capul şi spuse încet :

— Lîngă cadavru n-a fost găsită nici o daltă.

— Am lăsat-o acolo unde-a căzut — i-am răspuns.

— Mi se pare c-ar trebui să-mi pun din nou mănușa — zise Maglashan. O întinse între degete. Cineva minte de stinge aici, și ăla nu sînt eu.

— Lasă — zise French — lasă. Să nu facem teatru. Presupunînd că băiatul ținea în mînă o daltă, asta nu înseamnă că s-a născut cu ea în mînă.

— Era o daltă bine ascuțită. Scurtă, opt centimetri de la mîner pînă la vîrf. Magazinele nu vînd de-astea.

— De ce voia să te înjunghie ? întrebă Beifus rînjind batjocoritor. Erați prieteni. Te-ai dus acolo trimis de sora lui ca să-l aperi.

— Nu reprezentam decît un obiect între el și lumină — am răspuns. Ceva în mișcare, ceva care putea fi un om, iar acela putea fi omul care l-a rănit. Murea pe picioare. Nu-l mai întîlnisem. Nu știu dacă el m-a văzut vreodată.

— Ar fi putut deveni o splendidă prietenie — zise Beifus cu un suspin. Exceptînd, firește, dalta.

— Iar faptul c-o ținea în mînă și-a încercat să mă înjunghie cu ea poate, de asemenea, însemna ceva.

— Ce, de pildă ?

— Că un om în halul lui acționează din instinct. Nu inventează metode noi. A încercat să mă înjunghie între umeri, dar n-a fost decît o simplă înțepătură, ultimul efort epuizat al unui muribund. Poate că dacă ar fi fost în toate puterile, ar fi înjunghiat în alt loc, și mult mai adînc.

— Cît ne mai pierdem vremea cu maimuțoiul ăsta ? întrebă Maglashan. Vorbiți cu el de parcă-ar fi un tip rezonabil. Ia lăsați-mă pe mine să discut cu el așa cum îmi place mie !

— Căpitanului nu-i plac violențele — zise French impasibil.

— Dă-l dracului pe căpitan.

— Căpitanului nu-i place să fie dat dracului de polițaii de mîna a doua — zise French.

Maglashan își încleștă dinții și marginea bărbiei i se înălbi. Ochii i se strînseră și aruncau văpăi. Răsuflă adînc pe nas.

— Vă mulţumesc pentru colaborare — spuse el şi se ridică. Am plecat. Ocoli masa şi se opri lîngă mine. Întinse mîna stîngă şi-mi înălţă bărbia. Ne mai întîlnim noi, scumpeteo, la mine în oraş.

Mă şfichiui peste faţă cu partea de sus a mănuşilor. Nasturii lor mă loviră dureros. Am ridicat mîna şi m-am frecat pe buza inferioară.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Maglashan, stai jos şi lasă-l să spună ce ştie. Ia-ţi labele de pe el.

Maglashan îi întoarse privirea şi-i spuse

— Crezi că mă poţi împiedica ?

French se mulţumi să dea din umeri. O clipă mai tîrziu, Maglashan îşi trecu mîna lui mare peste gură şi-o luă agale spre scaunul lui. French spuse :

— Hai să auzim ce părere ai despre toată istoria asta, Marlowe.

— Printre altele, Clausen se ocupa probabil şi cu traficul de stupefiante — am spus. Am simţit mirosul de marijuana în cameră. O stîrpitură ce făcea pe nebunul număra bani în bucătărie atunci cînd am intrat. Avea la el o armă şi un şiş foarte ascuţit, cu care a încercat să se descotorosească de mine. I le-am luat, iar el a plecat. Era probabil agentul de legătură. Fiindcă Clausen era mereu beat turtă, aşa că nu mai avea nimeni încredere în el. Traficanţii de stupefiante n-au nevoie de asemenea indivizi. Agentul de legătură a crezut să sînt poliţai. Patronii nu voiau să fie arestat Clausen. De la unul ca el s-ar fi putut scoate orice informaţie. În momentul cînd au mirosit c-a venit un detectiv în casă, Clausen era ca şi mort.

French îl privi pe Maglashan.

— Ţi se pare logic ?

— S-ar putea — bombăni el.

— Presupunînd că-i aşa — zise French — ce legătură au astea cu Orrin Quest ?

— Ţigările cu marijuana pot fi furate de oricine — am răspuns. Dacă eşti amărît, şi singur, şi trist, şi şomer, ele ar putea fi foarte atrăgătoare. Dar cînd le fumezi, emoţiile se accentuează sau deviază. Marijuana acţionează diferit asupra diferiţilor oameni. Pe unii îi face să devină brutali, iar pe alţii nepăsători. Să presupunem că Quest a încercat să şantajeze pe cineva şi-a ameninţat că se duce

la poliție. E foarte posibil ca toate trei crimele să fie în legătură cu banda traficanților de stupefiante.

— Asta nu explică de ce avea Quest o daltă bine ascuțită — zise Beifus.

— După părerea locotenentului de față, nici nu avea vreuna — am răspuns. Trebuie că mi-am imaginat. Oricum, putea foarte ușor s-o ia de undeva. Sînt obiecte curente acasă la doctorul Lagardie. Ați aflat ceva pe seama lui ?

— Deocamdată nu — zise el clătinînd din cap.

— Cum nu m-a omorît pe mine, probabil că n-a omorît nici pe altcineva — am spus. Quest i-a declarat surorii lui — judecînd după afirmațiile ei — că lucra pentru doctorul Lagardie, dar că-l urmăreau niște gangsteri.

— Acest Lagardie — zise French găurind sugativa cu vîrful stiloului — ce impresie îți face ?

— A practicat pe vremuri medicina în Cleveland. În centrul orașului și în stil mare. Trebuie să fi avut motivele lui să se ascundă la Bay City.

— La Cleveland ai zis ? zise French tărăgănat și se uită la un colț din tavan.

Beifus se uită în hîrtiile lui. Maglashan spuse :

— Se ocupa pesemne cu avorturi. Îl țin sub ochii mei de multă vreme.

— Sub care din ochi ? întrebă Beifus cu blîndețe.

Maglashan se înroși de furie.

— Pesemne că sub acela cu care n-ai supravegheat Idaho Street.

Maglashan se sculă cu un gest brusc.

— Voi, băieți, vă închipuiți că sînteți dați dracului de deștepți, cînd de fapt, sînteți niște polițai oarecare. Uneori trebuie să fim foarte înfipți. Dar să lăsăm astea. Istoria cu țigările de marijuana îmi place. Mi-ar putea scurta ancheta considerabil. M-apuc imediat de cercetări.

Păși apăsat pînă la ușă și ieși. French se uită în urma lui. Beifus de asemenea. Cînd ușa se închise, se priviră unul pe celălalt.

— Pun pariu că aranjează un raid la noapte — zise Beifus.

French îi dădu dreptate.

— Într-o locuinţă de deasupra unei spălătorii. Au să se ducă pe plajă şi-au să culeagă trei sau patru vagabonzi, au să-i vîre în casă, apoi au să-i expună fotoreporterilor cînd îşi vor termina raidul.

— Vorbeşti prea mult, Fred — zise French.

Beifus rînji şi tăcu. French mi se adresă ;

— Dac-ar fi să ghiceşti, ce-ai crede c-au căutat în camera de la hotelul Van Nuys ?

— O recipisă de la o valiză plină cu stupefiante.

— Nu-i rău — zise French. Şi unde crezi că se afla ?

— M-am gîndit şi eu la asta. Cînd am vorbit cu Hicks la Bay City n-avea perucă. La tine acasă nu porţi perucă. O purta însă cînd l-am găsit pe patul de la hotelul Van Nuys. Poate că nu şi-a pus-o singur.

— Crezi ? zise French.

— N-ar fi un loc rău de ascuns o recipisă.

— Ai putea s-o prinzi cu o fîşie de bandă de lipit. O idee excelentă.

Se aşternu tăcerea. Vampa portocalie îşi reluă bătutul la maşină. M-am uitat la unghiile mele. Nu erau atît de curate cum ar fi trebuit. După o vreme, French continuă încet :

— Să nu-ţi închipui nici măcar o secundă c-ai scăpat, Marlowe. Ce crezi, de ce ţi-a pomenit doctorul Lagardie de Cleveland ?

— Mi-am bătut capul să fac cercetări asupra lui. Un doctor nu-şi poate schimba numele dacă vrea să-şi continue practica. Dalta m-a făcut să mă gîndesc la Weepy Moyer. Weepy Moyer a operat la Cleveland. Sunny Moe Stein a operat şi el tot la Cleveland. E adevărat că metoda cu dalta era diferită, dar în fond aceeaşi. Chiar voi aţi spus că gangsterii au mai învăţat cîte ceva. Iar bandele astea au întotdeauna pe undeva cîte un medic.

— O ipoteză cam împrăştiată — spuse French. Nu există o legătură serioasă.

— Pot s-o mai adun.

— Eşti în stare ?

— Am să-ncerc.

— Micuța Quest nu prezintă nici o problemă — spuse French suspinînd. Am vorbit la telefon cu mama ei, în Kansas. A venit într-adevăr aici ca să-și caute fratele. Și a recurs într-adevăr la serviciile tale. Are o părere bună despre tine. Pînă la un punct. Și ea bănuia că fratele ei fusese amestecat într-o combinație urîtă. Cîți bani cîștigi din treaba asta ?

— Nu prea mulți — am răspuns. I-am dat înapoi avansul. N-avea prea mulți bani.

— În felul ăsta nu trebuie să plătești impozit la ei — zise Beifus.

— Hai să lăsăm asta — spuse French. Măsura următoare ține de procuror. Și după cum îl cunosc pe Endicott, o să-i trebuiască de marți încolo o săptămînă ca să se decidă ce să facă.

Arătă cu mîna spre ușă. M-am sculat în picioare.

— O să fie în regulă dacă nu plec din oraș ? am întrebat.

Nici nu s-au sinchisit să-mi răspundă.

Am răspuns pe loc și i-am privit. Înțepătura dintre omoplați, pricinuită de daltă, îmi provoca o durere destul de acută, iar locul din jur înțepenise. O parte a feței și a gurii mă ustura — acolo unde mă lovise Maglashan cu mănușa lui uzată, din piele de porc. Mă simțeam ca în fundul mării. Era beznă și tulbure și-avem în gură un gust de sare.

Cei doi stăteau și se uitau la mine. Vampa portocalie răpăia la mașina ei de scris. Discuțiile polițiștilor o amuzau ca picioarele dansatoarelor pe un director de cabaret. Cei doi polițiști aveau fețele calme și bătute de vînt, ca ale oamenilor sănătoși, în bună condiție fizică. Aveau ochi obișnuiți de polițai, cețoși și cenușii, ca apa gata să înghețe. Aveau guri hotărîte, niște cute mici și dure în colțul ochilor, aveau o privire dură și impenetrabilă, dar nu chiar crudă, deși la o mie de kilometri departe de-a fi binevoitoare. Aveau haine anoste, cumpărate de gata, purtate fără nici un Dumnezeu, aproape cu dispreț. Aveau aerul unor oameni săraci, și totuși mîndri de puterea lor, căutînd mereu să te facă s-o simți, s-o vîre în tine, s-o răsucească și să te privească rînjind cum te strîmbi, ne-

miloşi, dar fără a fi răutăcioşi, cruzi, şi totuşi nu întotdeauna lipsiţi de omenie. La ce te puteai aştepta de la ei? Pentru ei, civilizaţia nu înseamnă nimic. N-au de-a face decît cu rataţi, cu căzături, cu drogaţi, cu indivizi vicioşi şi dezgustători.

— Ce mai aştepţi? se răsti Beifus la mine. Ce, vrei să-ţi dăm un pupic dulce pe frunte? Să nu te mai prindem, m-ai înţeles? O să-ţi pară rău. Vocea îi coborî la un murmur monoton. Se încruntă şi luă un creion de pe masă. Cu o mişcare bruscă a degetelor îl rupse în două şi ţinu cele două bucăţi în palmă. Uite cîte încredere avem în tine — zise el aspru, încetînd să mai zîmbească. Cară-te şi lămureşte lucrurile. De ce dracu crezi că-ţi dăm drumul. Maglashan ţi-a oferit o ocazie suplimentară. N-o pierde.

Am ridicat mîna şi m-am frecat la buze. Aveam senzaţia că am prea mulţi dinţi în gură.

Beifus îşi lăsă privirea pe masă, ridică o hîrtie şi începu s-o citească. Christy French se învîrti pe scaunul lui, îşi aşeză picioarele pe birou şi se uită prin fereastra deschisă spre locul de parcare al maşinilor. Vampa portocalie nu mai bătea la maşină. În cameră se aşternuse brusc o tăcere cleioasă, ca o prăjitură stătută.

Am ieşit spintecînd tăcerea, de parcă mi-aş fi croit drum prin apă.

25

Biroul era din nou pustiu. Nici o brunetă cu picioare grozave, nici o fetiţă cu ochelari oblici, nici un tip elegant şi cu ochi de gangster.

M-am aşezat la birou şi-am urmărit cum descreşte lumina zilei. Zgomotele celor ce se întorceau acasă se

stinseseră. Afară, reclamele de neon începeau să-și arunce privirile furioase peste bulevard. Trebuia să fac ceva, dar nu știam ce. Orice aș fi făcut era de prisos. Am strîns ce se afla pe birou și am ascultat zgomotul unei găleți tîrîte pe coridor. Mi-am pus hîrtiile într-un sertar, am îndreptat suportul de creioane, am scos o cîrpă de praf și-am șters paharul, apoi telefonul. În lumina crepusculară, aparatul era întunecat și subțire. În noaptea asta n-avea să sune. Nimeni n-avea să mă mai cheme. Nu acum, la ora asta. Dar poate niciodată.

Am pus bine cîrpa, strînsă cu praful în ea, m-am lăsat pe spate și-am rămas așa, fără să fumez, fără măcar să mă gîndesc. Eram un om oarecare. N-aveam chip, nu însemnam nimic, n-avem nici o personalitate, de-abia aveam un nume. Nici măcar nu-mi venea să beau ceva. Eram ca foaia de ieri din calendar, ruptă și aruncată mototolită în fundul coșului de hîrtii.

Așa c-am tras telefonul spre mine și-am sunat-o pe Mavis Weld. Telefonul a continuat să sune. De nouă ori. Asta înseamnă mult de tot, Marlowe ! Bănuiesc că nu-i nimeni acasă. Nu e nimeni acasă pentru tine. Am atîrnat receptorul. Pe cine ai vrea să chemi acum ? Ai undeva un prieten, căruia i-ar face plăcere să-ți audă vocea ? Nu. N-ai pe nimeni.

Fă, Doamne, ca telefonul să sune ! Fă ca cineva să mă cheme și să mă vîre din nou în mijlocul oamenilor. Fie el și-un polițai. Fie el și Maglashan. Nu-i nevoie să țină la mine. Nu vreau decît să scap de pe această planetă înghețată.

Telefonul sună.

— *Amigo* — spuse vocea. S-au ivit încurcături. Încurcături urîte. Vreau să te văd. Ține la tine. Te consideră un om cinstit.

— Unde ? am întrebat-o.

De fapt, nu era o întrebare, ci doar un sunet pe care l-am scos. Am tras din pipa rece și mi-am sprijinit capul

pe mînă, privind melancolic telefonul. Oricum, era o voce cu care puteam să vorbesc.

— Vii ?

— În seara asta aş sta şi cu un papagal bolnav. Unde să vin ?

— Am să trec eu să te iau. Într-un sfert de oră sînt în faţa blocului dumitale. Nu-i uşor de ajuns acolo unde mergem noi.

— Şi la întoarcere — am întrebat-o eu — sau nu ne pasă ?

Dar ea întrerupse legătura.

*

Jos în stradă, la tejgheaua *drugstore*-ului, am apucat să beau două ceşti de cafea şi să înghit un sandviş cu brînză topită, cu două felii de imitaţie de şuncă îngropate în brînză, ca nişte peşti morţi în noroiul de pe fundul unui heleşteu golit de apă.

Eram nebun. Îmi plăcea.

26

Era un Mercury negru decapotabil, cu capota de culoare deschisă. Capota era trasă. Cînd m-am aplecat şi-am vîrît capul pe uşă, Dolores Gonzales alunecă spre mine pe bancheta de piele.

— Conduci dumneata, *amigo*, te rog. Sincer îţi spun, mie, uneia, nu mi-a plăcut niciodată să conduc.

Lumina de la *drugstore* se reflectă pe faţa ei. Se schimbase din nou ; şi de data asta era toată în negru

afară de bluza de un roşu violet. Purta pantaloni şi o haină largă, ca una de sport bărbătească.

M-am lăsat pe uşa maşinii.

— De ce nu mi-a telefonat ea ?

— N-a putut. N-avea numărul dumitale de telefon şi nu dispunea decît de puţin timp.

— De ce ?

— Se pare că tocmai ieşise cineva din cameră pentru o clipă.

— De unde ţi-a telefonat ?

— Nu ştiu numele străzii. Dar pot să găsesc casa. D-asta am venit. Suie, te rog, în maşină şi să ne grăbim.

— Poate — am spus. Poate că totuşi n-am să mă sui în maşină. Bătrîneţea şi artrita m-au făcut să fiu prudent.

— Te ţii întotdeauna de glume. Eşti un tip foarte ciudat.

— Mă ţin întotdeauna de glume cînd e posibil, şi nu-s decît un tip foarte obişnuit, cu un singur cap, care în unele ocazii a fost pus la grea încercare. Acele ocazii începeau de obicei cam aşa.

— Vrei să faci dragoste cu mine în noaptea asta ? mă întrebă ea încet.

— Asta se poate discuta. Probabil însă că nu.

— N-o să-ţi pierzi vremea. Eu nu-s una din blondele acelea sintetice, cu piele aspră, de poţi aprinde chibrite pe ea. Ca fostele spălătorese, cu labe osoase, cu genunchii ascuţiţi şi cu sîni neatrăgători.

— Hai măcar pentru o jumătate de oră să nu mai discutăm despre sex. E un lucru formidabil, ca şi îngheţata de ciocolată. Dar după o vreme îţi vine aproape să te spînzuri. Cred că n-aş face rău dacă m-aş spînzura.

Am ocolit maşina, m-am strecurat la volan şi-am pornit motorul.

— Mergem spre vest, prin Beverly Hills, şi-apoi mai departe.

Am accelerat şi-am dat colţul ca s-ajungem în josul bulevardului Sunset. Dolores scoase una din lungile ei ţigări cafenii.

— Ai luat cu dumneata un revolver ? mă întrebă ea.

— Nu. De ce-i nevoie de-un revolver ?

Am apăsat sub braţul stîng Luger-ul prins în curele.

— Poate că-i mai bine.

Îşi fixă ţigara în micul cleşte de aur şi-o aprinse cu o brichetă de aur. Flacăra care izbucni în faţa ei păru înghiţită de adîncurile fără fund ale ochilor ei negri.

Am luat-o spre apus pe bulevardul Sunset şi m-am strecurat printre trei rînduri de maşini, conduse nebuneşte de şoferii lor, de parc-ar fi luat parte la o cursă, mărind mereu viteza, fără o destinaţie sau un scop anume.

— În ce fel de încurcătură a intrat domnişoara Weld ?

— Habar n-am. Mi-a spus doar că-i într-o încurcătură, că e foarte speriată şi că are nevoie de dumneata.

— Ar trebui să inventezi o poveste mai verosimilă.

Nu mi-a răspuns. M-am oprit în faţa unui semafor şi m-am uitat la ea. Plîngea încet în întuneric.

— Nu m-aş atinge de un fir de păr de-al lui Malvis Weld — spuse ea. Nu mă aştept să mă crezi.

— Pe de altă parte — am spus — poate că-i mai bine că n-ai inventat o poveste.

Începu să se tragă spre mine.

— Stai în partea dumitale — i-am spus. Trebuie să conduc hardughia asta.

— Nu vrei să-mi sprijin capul pe umărul dumitale ?

— Nu în înghesuiala asta.

Am oprit la Fairfax cînd semaforul era pe verde, ca să-l las pe unul s-o cotească la stînga. În spate, claxoanele izbucniră violent. Cînd am pornit din nou, maşina care fusese chiar în spatele meu ţîşni şi ajunse în linie cu mine, iar un individ gras, într-un tricou galben, strigă :

— Ia-ţi mai bine un hamac !

Şi-a văzut de drum, luîndu-mi-o înainte atît de brusc, încît a trebuit să frînez.

— Pe vremuri îmi plăcea orașul ăsta — am zis ca să spun ceva și să nu mă gindesc prea mult. Acum mulți ani. De-a lungul bulevardului Wilshire se aflau pomi. Beverly Hills era un oraș de provincie. Dealurile de la Westwool erau goale, iar locurile de casă se ofereau pe șoseaua principală la unsprezece mii de dolari, dar nu era nici un amator. Hollywood-ul era o mînă de case de lemn, o suburbie. Los Angeles — doar o localitate plină de soare și cu climă uscată, cu locuințe urîte și fără nici un stil, dar primitor și liniștit. Avea exact clima despre care fac acum o reclamă nebună. Oamenii obișnuiau să se culce pe verandă. Unele mici grupuri, ce se considerau intelectuali, îl numeau Atena Americii. Nu era chiar o Atenă, dar nici o mahala luminată de neon.

Am traversat La Cienga și am cotit înspre Strip. Restaurantul „Dansatorii" arunca văpăi de lumină. Terasa era ticsită de lume. Locul de parcare semăna cu un fruct răscopt invadat de termite.

— Acum dăm peste tipi gen Steelgrave, proprietari de restaurante. Au apărut bani mulți, afaceriștii lipsiți de scrupule, cei ce cîștigă la procente, cei ce cheltuiesc cu nemiluita, gangsterii veniți de la New York, Chicago, Detroit și... Cleveland. Au apărut restaurantele și cluburile de noapte luxoase, conduse de ei, hotelurile și apartaurantul „Dansatorii" arunca văpăi de lumină. Terasa cărți, escrocii și femeile-gangster care le ocupă. Meseriile de lux, artiștii decoratori homosexuali, desenatoarele de modele de rochii, lesbiene, toată scursoarea unui oraș mare și înrăit, cu tot atîta personalitate ca și un pahar de carton. Afară din oraș, în suburbiile șic, tăticul scump citește pagina sportivă în fața unei ferestre deschise, cu pantofii scoși, avînd impresia că face parte din lumea bună fiindcă are un garaj în care încap trei mașini. Mămica stă la toaleta ei în stil *princesse*, încercînd să acopere cu fard cutele de sub ochi. Iar fiul, lipit de telefon, cheamă

rînd pe rînd eleve de liceu ce vorbesc o engleză îngrozitoare și au anticoncepționale în pudrieră.

— E același lucru în toate orașele mari, *amigo*.

— Adevăratele orașe mari au altceva, au sub murdărie o structură individuală. Los Angeles are Hollywood-ul — și-l urăște. Ar trebui să se considere foarte fericit, căci fără Hollywood ar fi doar un oraș de provincie. Tot ce se poate comanda prin catalog, poți obține de mai bună calitate în altă parte.

— Ești sceptic astă-seară, amigo.

— Am avut cîteva neplăceri. Singurul motiv pentru care conduc această mașină cu dumneata alături e că am atîtea neplăceri, încît cîteva în plus nu mai contează.

— Ai făcut ceva rău ? întrebă ea și se apropie de mine pe banchetă.

— Am adunat doar cîteva cadavre. Depinde din ce punct de vedere privești. Polițailor nu le place să se amestece amatorii, ca noi. Au serviciile lor.

— Ce-ai să pățești ?

— Ar putea să mă dea afară din oraș, dar nici nu mi-ar păsa. Nu te-mpinge așa de tare în mine. Am nevoie de brațul ăsta ca să schimb vitezele.

Se trase de lîngă mine bombănind.

— Ești un tip scîrbos. Ia-o la dreapta pe Lost Canyon Road.

După o vreme am trecut de Universitate. Toate luminile orașului se aprinseseră acum, întinzîndu-se ca un imens covor pe pantele ce coborau spre sud și se pierdeau în depărtările aproape infinite. Deasupra capului bîzîia un avion ce cobora, semnalizînd alternativ cu cele două lumini. La Lost Canyon am apucat-o la dreapta, pe lîngă marile porți ce duc la Bel Air. Drumul începu să se încolăcească și să urce. Erau prea multe mașini. Farurile străluceau furioase pe șoseaua de beton alb, în spirală. Prin trecătoare sufla o briză ușoară. Se simțea un parfum de salvie sălbatică, izul aspru de eucalipt și un ușor mi-

res de praf. Pe versantul dealului luceau ferestre. Am trecut de o mare casă albă, cu două etaje, în stil Monterey, care trebuie să fi costat șaptezeci de mii de dolari și care avea pe fațadă o emblemă iluminată „Cairn Terriers".

— Prima la dreapta — zise Dolores.

Am luat colțul. Drumul devenea și mai abrupt, și mai strîmt. În dosul zidurilor și al boschetelor dese se aflau case, deși nu le vedeam. Apoi am ajuns la o bifurcație unde staționa o mașină a poliției, cu far roșu, iar pe partea dreaptă — alte două mașini, așezate în unghi drept. Cineva agită de sus în jos o lanternă. Am încetinit și m-am oprit alături de mașina poliției. Înăuntru fumau doi polițiști. Nici nu s-au clintit.

— Ce s-a întîmplat ?

— Habar n-am, *amigo*.

Vocea i se transformase într-o șoaptă stinsă. S-ar fi putut să fie nițel speriată. Nu știu de ce.

Un bărbat înalt, acela care ținuse lanterna, se apropie de mașină, mă lumină brusc, apoi o lăsă în jos.

— Astă-seară drumul acesta nu se poate folosi — zise el. Aveți vreo destinație anume ?

Am frînat și-am luat lanterna pe care o scosese Dolores din despărțitura pentru mănuși. Am aprins-o și-am ațintit-o asupra bărbatului înalt. Era îmbrăcat în niște pantaloni eleganți, cu o cămașă sport cu inițiale pe buzunar și cu un fular cu picățele înnodat la gît. Avea ochelari cu rame de baga și un păr negru, cîrlionțat și lucios. O apariție tipic hollywoodiană.

— Există vreo explicație, sau legea asta ai făcut-o dumneata ? am zis.

— Legea e acolo, dacă vrei să vorbești cu ea — răspunse el arătîndu-mi mașinile ce staționau. Vocea îi devenise disprețuitoare. Noi nu sîntem decît cetățeni particulari. Locuim prin apropiere. Aici e un cartier rezidențial. Vrem să-l păstrăm ca atare.

Un om cu o pușcă de vînătoare ieși din umbră și se imobiliză lîngă cel înalt. Ținea arma la subsuoara brațului stîng, cu țeava în jos. N-avea însă aerul c-o ținea doar pentru echilibru.

— Puteți fi liniștiți în ceea ce mă privește — am spus. N-avem nici o intenție anume. Vrem doar s-ajungem într-un loc.

— În ce loc ? întrebă omul înalt pe un ton rece.

— În ce loc ? am zis, întorcîndu-mă spre Dolores.

— La o casă mare și albă de pe vîrful dealului — răspunse ea.

— Și ce intenționați să faceți acolo ? întrebă bărbatul înalt.

— Cel care locuiește acolo mi-e prieten — zise ea înțepat.

Bărbatul înalt o lumină o clipă cu lanterna.

— Arăți bine — zise el — dar prietenul dumitale nu-mi place. Nu ne plac tipii care încearcă să deschidă tripouri prin cartierul ăsta.

— Habar n-am de vreun tripou ! îl repezi Dolores.

— Nici polițiștii habar n-au — spuse bărbatul înalt. Nici măcar nu-și bat capul să afle. Cum îl cheamă pe prietenul dumitale de pe deal, scumpo ?

— Asta nu te privește — îl puse ea la punct.

— Du-te atunci mai bine acasă și împletește ciorapi. scumpo. — îi răspunse bărbatul înalt. Apoi se întoarse către mine. Drumul acesta nu poate fi folosit astă-seară. Acum știți de ce.

— Crezi c-ai să mă convingi ? I-am întrebat.

— O să fie nevoie de mai mulți ca tine ca să ne facă să ne schimbăm planurile. Ar trebui să vezi la cît sînt impuse la fisc casele noastre. Iar gorilele astea din mașinile poliției — și multe altele ca ele la City Hall — fac să fie respectată legea, atunci cînd le-o cerem.

Am deschis ușa mașinii și-am dat-o la o parte. Bărbatul înalt păși în lături și mă lăsă să ies. M-am dus pînă la una dintre mașinile poliției. Cei doi polițai dinăuntru stăteau tolăniți comod pe spate. Microfonul era dat încet, nu se auzea decît un murmur stins. Unul dintre polițai mestecа gumă cu mișcări ritmice.

— Cum facem să deblocăm drumul ăsta și să lăsăm cetățenii să treacă ? l-am întrebat.

— N-am primit nici un ordin, amice. Noi sîntem aici doar ca să păstrăm liniștea. Dacă cineva începe vreun scandal, îi punem noi capăt.

— Mi se spune că-i un tripou pe vîrful dealului.

— Se spune — răspunse polițaiul.

— Și nu crezi ?

— Nici măcar nu-mi bat capul să încerc, amice — răspunse el și scuipă peste umărul meu.

— Și dacă am treburi urgente acolo ?

Îmi aruncă o privire inexpresivă și căscă.

— Îți mulțumesc mult, amice — i-am zis.

M-am întors la Mercury, mi-am scos portvizitul și i-am dat bărbatului înalt o carte de vizită. O lumină cu lanterna și zise :

— Ei și ?

Stinse lanterna și nu mai scoase nici o vorbă. Prin întuneric, fața lui începu să se profileze palid.

— Am treburi. Pentru mine e o afacere importantă. Dă-mi drumul să trec și poate că mîine n-o să mai ai nevoie să blochezi șoseaua.

— Vorbe mari, amice.

— Am eu aerul că dispun de atîția bani ca să joc într-un tripou clandestin ?

— Ar putea să aibă ea banii — zise el și făcu cu ochiul spre Dolores. Poate că te-a luat cu ea ca s-o aperi. Se întoarse spre cel cu pușca. Ce părere ai ?

— Să-i lăsăm. Nu-s decît doi şi nu-s beţi.

Cel înalt aprinse din nou lanterna şi semnaliză cu ea înainte şi înapoi. Se auzi pornind un motor de maşină. Una dintre maşinile care blocau drumul se trase în spate. M-am suit la volan, am dat drumul la motor şi-am pătruns prin spaţiul lăsat liber, urmărind prin oglinda retrovizoare cum maşina care blocase strada îşi reluă poziţia, stingînd apoi reflectoarele.

— Asta-i singurul drum pe care se poate ajunge sau pleca de-acolo ?

— Ei, aşa cred, *amigo*. Dar mai e un drum, însă e particular şi trece prin proprietatea cuiva. Ar fi trebuit să ocolim pe marginea văii.

— Era cît pe-aci să nu trecem. S-ar fi putut să dăm de dracu.

— Ştiam eu c-ai să găseşti o soluţie, *amigo*.

— E ceva care pute la mijloc — i-am răspuns obraznic. Şi nu pute a liliac sălbatic.

— Eşti prea bănuitor. Nu vrei nici măcar să mă săruţi ?

— N-ai fi făcut rău dacă te foloseai de trucul ăsta cînd ne-au blocat maşina pe drum. Tipul înalt părea că n-are companie. L-ai fi putut lua într-un boschet.

Mă plesni peste faţă cu dosul palmei.

— Canalie — zise ea calmă. Prima alee la stînga, te rog.

Am ajuns pe o culme a dealului unde drumul se sfîrşea brusc într-un cerc mare şi negru, mărginit cu pietre albe, date cu var. Exact în faţa noastră se ridica un gard de sîrmă, cu o poartă largă şi cu un anunţ : „Drum particular. Trecerea oprită". Poarta era deschisă şi de unul din stîlpii de la intrare atîrna de un lanţ, un lacăt. Am ocolit cu maşina un boschet de leandri albi şi m-am trezit pe aleea care ducea la o casă lungă, joasă şi albă, cu acoperiş de ţiglă, şi avînd în colţ, sub balconul din zid, un garaj pentru patru maşini. Cele două uşi mari ale garajului

erau închise. În casă nu se vedea nici o lumină. Din înaltul cerului, luna arunca reflexe albăstrui pe stucatura albă a zidurilor. Cîteva dintre ferestrele de jos aveau obloanele închise. La picioarele scărilor stăteau în şir patru lăzi pline cu resturi. O cutie mare de gunoi zăcea răsturnată şi goală. Mai erau şi două vase de metal, îndesate cu hîrtii.

Din casă nu răzbătea nici un sunet, nici un semn de viaţă. Am oprit maşina, am stins farurile şi motorul şi m-am mulţumit să rămîn pe loc. Dolores se retrase într-un colţ. Bancheta părea că se clatină. Am întins braţul şi-am atins-o. Tremura.

— Ce s-a întîmplat ?

— Coboară... coboară, te rog — spuse ea, de parcă i-ar fi clănţănit dinţii.

— Dar dumneata ce faci ?

Deschise uşa din partea ei şi sări afară. Am coborît şi eu prin partea volanului, lăsînd uşa deschisă şi cheile în contact. Ocoli maşina prin spate şi în timp ce se apropia de mine o simţeam cum tremură înainte de-a mă atinge. Apoi se lăsă cu toată greutatea asupra mea, cu coapsele şi pieptul lipit de-ale mele. Îşi încolăci braţele de gîtul meu.

— Sînt foarte caraghioasă — zise ea încet. Are să mă omoare pentru asta... aşa cum l-a omorît pe Stein. Sărută-mă.

Am sărutat-o. Buzele îi ardeau şi erau uscate.

— Steelgrave e înăuntru ?

— Da.

— Cine mai e ?

— Doar el şi Mavis. O s-o omoare şi pe ea.

— Ascultă...

— Sărută-mă din nou. N-am mult de trăit, *amigo*. Cînd ţi-a pus gînd rău un om ca el, mori de tînăr.

Am împins-o blînd de lîngă mine. Se trase înapoi şi ridică brusc mîna dreaptă. De data asta ţinea un revolver în ea. M-am uitat la armă. Luna din înaltul cerului arunca

pe ea o lumină palā. Ţinea revolverul îndreptat spre mine şi mîna nu-i mai tremura.

— Îmi fac un mare prieten dacă apăs pe trăgaci — zise ea.

— Au să audă împuşcătura pe şosea.

— N-au s-o audă — zise Dolores şi clătină din cap — fiindcă-i un mic deal între noi. Nu cred c-au s-o audă, *amigo*.

M-am gîndit că arma o să-i tremure în mînă cînd are să tragă. Dacă m-aş fi trîntit la pămînt chiar atunci...

N-am fost în stare s-o fac. N-am spus nimic. Îmi simţeam limba umflată. Dolores continuă să vorbească cu o voce slabă şi obosită :

— Cu Stein nici n-a contat. L-aş fi ucis şi eu cu dragă inimă. Scîrba aia ! Nu-i mare lucru să mori, şi nici să ucizi. Dar să-i faci pe oameni să moară... Se întrerupse, părînd că hohoteşte. *Amigo*, mi-ai plăcut pentru un motiv ciudat. N-ar trebui să mă ocup cu astfel de prostii. Mavis mi l-a luat, dar n-am vrut ca el s-o ucidă. Lumea-i plină de bărbaţi cu destui bani.

— Pare un tip simpatic — i-am răspuns, urmărind mîna care continua să ţină arma.

Nu mai tremura deloc.

— Fireşte că-i simpatic — zise Dolores şi rîse dispreţuitor. Din cauza asta a devenit ceea ce e. Te crezi un tip dur, *amigo*. În comparaţie cu Steelgrave, eşti moale ca o piersică.

Lasă revolverul în jos. Acum era momentul să sar. Nu mă simţeam însă capabil.

— A ucis vreo zece oameni — continuă ea. Zîmbindu-i fiecăruia. Îl cunosc de mult. L-am cunoscut la Cleveland.

— Lucra cu dălţi de spart gheaţa ?

— Dacă-ţi dau arma, îmi promiţi c-ai să-l împuşti ?

— M-ai crede dacă ţi-aş promite ?

— Da.

Undeva, la picioarele dealului se auzi zgomotul unei mașini. Părea însă la fel de îndepărtat ca și planeta Marte, la fel de lipsit de sens ca și trăncăneala maimuțelor din jungla braziliană. N-avea nimic de-a face cu mine.

— Am să-l omor, dacă trebuie —i-am spus, umezindu-mi buzele.

Mă aplecasem nițel, cu genunchii îndoiți, gata din nou să sar.

— Noapte bună, *amigo*. Mă îmbrac în negru fiindcă sînt frumoasă și răutăcioasă... și pierdută.

Îmi întinse revolverul. L-am luat. Am rămase pe loc, cu el în mînă. Urmă un moment de tăcere în care nici unul dintre noi nu se mișcă. Apoi îmi zîmbi, își aruncă capul pe spate și sări în mașină. Porni motorul și trînti Reduse motorul și se uită la mine. Pe față îi mijise un zîmbet.

— Ți-a plăcut cum joc teatru ? spuse ea încetișor.

Mașina porni violent înapoi, iar cauciucurile scrîșniră crîncen pe aleea asfaltată. Farurile se aprinseră brusc. Automobilul dădu colțul și dispăru în dosul boschetului de leandri. Farurile cotiră spre stînga, pe drumul privat. Mai luciră printre pomi, iar zgomotul motorului se confundă cu orăcăiturile prelungi ale brotacilor. Apoi încetă și acest zgomot și nu se mai auzi nimic. Iar singura lumină era cea a bătrînei și obositei luni.

Am scos magazia revolverului. Avea înăuntru șapte gloanțe. Pe țeavă se mai afla unul. Lipseau două ca să fie încărcat complet. I-am mirosit vîrful țevii. Se trăsese cu el de cînd fusese curățat. Se trăsese probabil de două ori.

Am încărcat arma la loc și-am ținut-o în palmă. Era de calibrul 32 și avea un mîner alb de os.

Orrin Quest fusese împușcat de două ori. Cele două cartușe pe care le ridicasem de pe jos fuseseră ale unei arme de calibrul 32.

Iar ieri după-amiază, în camera 332 a hotelului Van Nuys, o blondă cu fața ascunsă în dosul unui prosop mă amenințase cu o armă automată de calibrul 32 și cu mînerul de os alb.

Astfel de lucruri pot să-ți dea idei ciudate. Sau din contră.

27

M-am îndreptat pe tălpile mele de cauciuc spre garaj și-am încercat să deschid una din cele două uși mari. Nu aveau clanțe, așa că trebuie să fi fost acționate de un întrerupător. Am plimbat lumina subțire a lanternei pe uși, dar n-am găsit nici un întrerupător.

M-am lăsat păgubaș și m-am dus la cutiile de gunoi. Niște trepte de lemn urcau spre intrarea de serviciu. Nu-mi închipuiam că ușa avea să fie deschisă special pentru mine. Sub verandă mai era o ușă, descuiată, iar în spatele ei domnea bezna și un miros greu de eucalipt. Am închis ușa în urmă și-am aprins iar lanterna. În colț, o altă scară, avînd alături un mic lift pentru a urca mîncarea. N-am reușit să-l pun în mișcare și-am început să urc scările.

Undeva, departe răsună o sonerie. M-am oprit. Soneria s-a oprit și ea. Am pornit din nou. Soneria nu s-a mai auzit. Am ajuns la o ușă fără clanță, doar panel. O altă găselniță.

Asteia însă i-am dat de capăt. Se deschidea cu ajutorul unei plăci mobile fixate în cadrul ușii. O atinseseră prea multe mîini murdare. Am apăsat-o și, cu un clinchet, zăvorul se deschise. Am împins-o cu dragostea cu care un tînăr intern ajută prima oară la nașterea unui copil.

Am intrat într-un hol. Prin ferestrele cu jaluzelele lăsate lumina lunii cădea pe colțul alb al unei sobe și pe grătarul cromat de deasupra ei. Bucătăria era destul de mare pentru a fi folosită ca sală de dans. O arcadă dădea într-o cameră îmbrăcată pînă în tavan cu faianță. O chiuvetă, un frigider imens, îngropat în zid, și o groază de aparate electrice pentru a amesteca singure cocktailuri. Îți alegi otrava, apeși pe un buton și peste patru zile te trezești pe masa de masaje într-o sală de reanimare.

La capătul cămării se afla o ușă batantă. Dincolo de ea — o sufragerie întunecată, terminată cu terasă închisă cu geamuri prin care lumina lunii se revarsa ca apa prin deschizătura unui dig.

Un hol acoperit cu un covor se înfunda undeva. De la o altă arcadă turtită suia casa unei scări interioare ducînd tot în beznă, deși sclipea de parc-ar fi fost făcută din cărămidă de sticlă și oțel inoxidabil.

În cele din urmă am ajuns în ceea ce trebuie să fi fost salonul. Avea perdelele trase și era cufundat complet în întuneric, dar mi-am dat seama că are dimensiuni mari. Bezna apasă groasă, iar eu am strîmbat din nas simțind o dîră de miros care-mi trăda că cineva fusese acolo nu de mult. Mi-am ținut răsuflarea și am ascultat. Din beznă mă puteau pîndi tigri. Sau tipi cu revolvere mari, stînd pitiți și răsuflînd încet și cu gura deschisă. Sau poate nu era nimeni, nu era nimic, dar multă fantezie la locul nepotrivit.

M-am tras înapoi pînă lîngă perete și-am pipăit căutînd întrerupătorul. Există întotdeauna un întrerupător. Toată lumea are întrerupătoare în casă. De obicei în dreapta, cînd intri. Pătruzi într-o cameră cufundată în beznă și vrei s-aprinzi lumina. Perfect, întrerupătorul e la locul lui firesc și la înlățimea firească. Această cameră n-avea. Casa asta era altfel. Aveau obiceiuri bizare de-a închide ușile și de-a aprinde lumina. Șmecheria în cazul de față consta în vreo fantezie ca, de pildă, a cînta nota la de sus, a călca pe un buton turtit, ascuns sub covor,

sau poate numai a spune „Să se facă lumină!“ şi un microfon intra în funcţiune şi transmitea vibraţia vocii, care se trnsforma într-un slab impuls electric, iar un transformator îl amplifica la un voltaj suficient de puternic pentru a pune în mişcare un întrerupător mut, pe bază de mercur.

În noaptea asta aveam presimţiri. Eram un om care îşi dorea companie într-o locuinţă cufundată în beznă, un om gata să plătească un preţ ridicat ca s-o obţină. Cu Luger-ul la subsuoară şi cu pistolul calibrul 32 în mînă, mă simţeam ca un gangster. Marlowe cel cu două revolvere, băiatul din Viroaga Cianurii.

Mi-am luat inima-n dinţi şi-am spus cu voce tare:

— *Hello!* E cineva pe-aici care are nevoie de-un detectiv?

Nu mi-a răspuns nimeni, n-am auzit nici măcar un ecou. Sunetul vocii mele a căzut în tăcere ca un cap obosit pe o pernă plină cu fulgi de lebădă.

După aceea, lumina de culoare chihlimbarie începu să crească în dosul cornişei care ocolea tavanul imens. Se intensifica foarte lent, ca şi cum ar fi fost comandată de un reostat, într-un teatru. Ferestrele erau acoperite cu perdele grele, de culoarea caisei.

Pereţii aveau aceeaşi culoare. La capătul încăperii, într-o parte, se afla un bar, şi o nişă pentru discuţii intime, în fund. Apoi un alcov cu măsuţe şi scaune capitonate. În plus, lămpi cu picior, fotolii şi taburete legate spate în spate, toate obiectele obişnuite într-un salon, iar în mijloc —mese lungi, acoperite cu huse.

Băieţii de pe drum avuseseră dreptate, la urma urmei. Dar tripoul era pustiu. Camera nu trăda nici un semn de viaţă. Era aproape goală. Nu chiar goală.

O blondă într-un mantou de blană maro se sprijinea de marginea unui fotoliu înalt. Ţinea mîinile în buzunarele mantoului. Avea părul vîlvoi şi faţa nu-i era albă ca varul, fiindcă lumina nu era albă

— Te salut din nou — zise ea cu o voce moartă. Cred totuşi c-ai venit prea tîrziu.

— Pentru ce prea tîrziu ?

M-am îndreptat spre ea — un lucru care-mi făcea întotdeauna plăcere. Pînă şi atunci, în acea casă prea tăcută.

— Eşti destul de şmecher — spuse ea. Nu mi-am închipuit că eşti chiar atît de şmecher... Ai reuşit să intri. Ai... — vocea i se sugrumă în gîtlej. Ar trebui să beau ceva — spuse ea după o pauză apăsătoare — căci altfel n-am să mai mă ţin pe picioare.

— Splendid mantou.

Ajunsesem lîngă ea. Am întins mîna şi l-am atins. Nu s-a mişcat. Gura îi tremura uşor.

— Zibelină — îmi şopti ea. Costă patruzeci de mii de dolari. L-am închiriat pentru film.

— Şi asta face parte din film ? am întrebat-o arătînd cu mîna prin odaie.

— E filmul care încheie toate filmele... în ceea ce mă priveşte. Trebuie să beau ceva. Dacă încerc să merg... — vocea ei limpede se stinse într-o şoaptă.

Pleoapele i se zbătură.

— Hai, leşină — i-am spus. Cînd ai să te clatini, te prind în braţe.

Se strădui să zîmbească. Îşi strînse buzele, făcînd un efort să rămînă în picioare.

— De ce-am venit prea tîrziu ? am întrebat-o. De ce-i prea tîrziu ?

— E prea tîrziu ca să mai fi împuşcat.

— Prostii. Am aşteptat cu nerăbdare toată seara ca să se întîmple asta. M-a adus aici domnişoara Gonzales.

— Ştiu.

Am întins mîna şi-am atins din nou blana. E plăcut să atingi patruzeci de mii de dolari, fie ei chiar împrumutaţi.

— Dolores o să fie groaznic de dezamăgită — spuse ea, iar marginea buzelor i se tivi cu alb.

— N-o să fie.

— Te-a vîrît în cursă... cum a făcut și cu Stein.

— Poate c-a intenționat s-o facă, dar s-a răzgîndit.

Rîse. Era un rîs caraghios, cam artificial, ca al unui copil care încearcă să fie obraznic la o serbare în camera lui de joacă.

— Ai un fel al dumitale de-a te purta cu fetele — șopti ea. Cum dracu o faci, scumpule ? Te folosești de țigări cu droguri ? E imposibil să fie din cauza hainelor dumitale, a banilor, sau a personalității dumitale. Fiindcă n-ai nici una din ele. Nu mai ești nici prea tînăr, nici prea frumos. Zilele de glorie ți s-au dus...

Vorbea din ce în ce mai repede, ca un motor cu regulatorul de presiune stricat. Ajunse la o bolboroseală. Cînd se opri, un suspin de epuizare răzbătu prin tăcere, iar genunchii îi cedară și se prăbuși în brațele mele.

Dacă voise să joace teatru, îi reușise perfect. Puteam să am revolvere în toate buzunarele, căci mi-ar fi fost la fel de folositoare ca și nouă lumînări mici și roz pe un tort la ziua de naștere.

Nu s-a întîmplat însă nimic. Nici un gangster nu m-a amenințat cu pistolul. Nici un tip gen Steelgrave nu mi-a zîmbit cu acel surîs vag și uscat al asasinului. N-am auzit în dosul meu pași furiși.

Atîrna în brațele mele, moale ca un servețel de hîrtie ud și mai puțin grea ca Orrin Quest, fiind și mai puțin moartă, destul de grea însă ca să mă doară tendoanele de la genunchi. Cînd i-am dat la o parte capul de pe pieptul meu, avea ochii închiși. Răsuflarea de-abia i se auzea, iar buzele-i deschise căpătaseră o nuanță albăstruie.

Am apucat-o cu mîna dreaptă pe sub genunchi și-am dus-o la un divan auriu pe care am întins-o. M-am îndreptat din mijloc și m-am apropiat de bar. În colțul lui se afla un telefon, dar n-am putut s-ajung pînă la el din cauza sticlelor. Așa c-a trebuit să sar peste bar. Am luat o sticlă cum doream, cu o etichetă albastră și argintie și cu cinci stele pe ea. Dopul fusese deșurubat. Am turnat un coniac închis și tare într-un pahar care nu era potri-

vit pentru o astfel de băutură şi m-am întors sărind peste bar şi ducînd sticla cu mine.

Zăcea pe divan cum o lăsasem, atît că deschisese ochii.

— Poţi să ţii un pahar ?

Cu un mic ajutor putea. Bău coniacul şi îşi apăsă cu putere marginea paharului pe buze, de parc-ar fi vrut să le ţină liniştite. Am urmărit-o cum abureşte paharul cu respiraţia ei. Pe buze îi jucă un zîmbet slab.

— Mi-e frig astă-seară — spuse ea. Îşi aruncă picioarele peste marginea divanului şi le aşeză jos. Mai dă-mi să beau — zise ea şi-mi întinse paharul.

Am turnat coniac.

— Unde-i al tău ?

— Eu nu beau. Sînt destul de încordat şi fără să beau.

Cel de-al doilea pahar o făcu să se cutremure. Albăstreala îi dispăruse însă de pe buzele care nu mai străluceau ca nişte semafoare, iar cutele mici şi strîmbe de la colţul ochilor nu se mai vedeau.

— De ce eşti încordat ?

— O, din cauză că prea multe femei s-atîrnă tot timpul de gîtul meu, îmi leşină în braţe, mă sărută, şi-aşa mai departe. Pentru un detectiv nenorocit, fără măcar un iaht, am trăit cîteva zile foarte agitate.

— Fără iaht — spuse ea — nu mi-ar plăcea să trăiesc. Am fost crescută de mică în lux.

— Mda — i-am răspuns — te-ai născut cu un Cadillac în gură. Şi pot să bănuiesc şi unde te-ai născut.

— A, da ? zise ea şi ochii i se îngustară.

— Nu-ţi închipui că-i un mare secret, nu-i aşa ?

— Eu... eu... — se întrerupse şi făcu un gest de disperare. Astă-seară nu-mi amintesc nici unul din rolurile mele.

— Fiindcă-i un dialog de film tehnicolor. Te încremeneşte.

— Nu-i aşa că discutăm ca nişte nebuni ?

— Am putea să devenim rezonabili. Unde-i Steelgrave ?

Se mulțumi să mă privească. Îmi întinse din nou paharul gol, iar eu l-am luat și l-am pus de o parte fără să-mi ridic ochii de la ea. Nici ea nu mă slăbi din priviri. Mi se păru că se scurge un minut lung.

— Era aici — spuse ea în cele din urmă, așa de încet c-aveai impresia că inventează cuvintele unul cîte unul. Ai cumva o țigară ?

— Parc-aș fi o tutungerie.

Am scos două, le-am vîrît în gură și le-am aprins. M-am aplecat și i-am vîrît una între buzele rubinii.

— Un gest absolut demodat — zise ea. Poate doar un sărut în vîrful buzelor l-ar depăși.

— E minunat să faci dragoste. Mai ales atunci cînd nu vrei să răspunzi la întrebări.

Pufăi din țigară dezordonat și clipi, apoi își ridică mîna ca să-și potrivească țigara. După atîția ani, n-am ajuns încă să vîr țigara în gura unei fete așa cum vrea ea.

Își zvîrli capul pe spate și-și aduse părul moale și desfăcut peste obraji, privindu-mă ca să vadă ce efect a produs asupra mea. Toată paloarea îi dispăruse. Obrajii i se îmbujoraseră nițel. Dar undeva, în fundul ochilor, stăruia o pîndă și o așteptare.

— Ești destul de drăguț — zise ea — pentru unul ca dumneata.

Am înghițit și asta.

— De fapt, nici nu știu ce fel de om ești, nu ? Deodată începu să rîdă și, din senin, o lacrimă i se prelinse pe obraz. Din cîte-mi dau eu seama, ai putea fi oricum un tip simpatic. Scoase țigara dintre buze, își duse mîna la gură și și-o mușcă. Ce s-a întîmplat cu mine ? Sînt beată ?

— Încerci să cîștigi timp — i-am răspuns. Dar nu mă pot hotărî dac-o faci ca cineva să apuce să vină aici, sau ca să aibă timp să plece de-aici. Pe de altă parte s-ar

putea să fie și efectul coniacului în urma șocului suferit. Ești o fetiță care vrea să plîngă în poala mamei.

— Nu în a mamei — răspunse ea. Aș plînge mai degrabă într-un burlan.

— Să trecem peste asta. Unde-i Steelgrave ?

— Indiferent unde-i, ar trebui să fii fericit. Trebuia să te omoare. Sau credea că trebuie să te omoare.

— Ai voit să vin aici, nu ? Ții așa de mult la el ?

Își suflă de pe dosul palmei scrumul de la țigară. Cîteva fire de scrum îmi intrară în ochi, și mă făcură să clipesc.

— Trebuie să fi ținut la el, odată. Își lăsă o mînă pe genunchi și își desfăcu degetele, cercetîndu-și unghiile. Își ridică apoi ochii încet, fără să înalțe fruntea. Mi se pare c-au trecut o mie de ani de cînd am întîlnit un tip simpatic, mic și liniștit, care știa cum să se poarte în lume și nu alerga după fete prin toate cîrciumile din oraș. Da, mi-a plăcut. Mi-a plăcut foarte mult.

Își duse iar mîna la gură și-și mușcă dosul mîinii. Apoi vîri aceeași mînă în buzunarul mantoului de blană și scoase un revolver cu mîner alb, fratele bun al celui pe care-l aveam eu.

— Iar în cele din urmă mi-a plăcut să-l împușc cu ăsta — spuse ea.

M-am apropiat și i-am luat revolverul din mînă. I-am mirosit țeava. Da. Asta era a doua armă cu care se trăsese.

— N-ai de gînd să-l învelești într-o batistă, așa cum vezi în filmele polițiste ?

I-am dat drumul în celălalt buzunar, unde se puteau lipi de el cîteva fire de tutun interesante și niște semințe care cresc numai pe costișele din partea de sud-est a dealului Beverly, unde e primăria. L-ar amuza o vreme pe un chimist în serviciul poliției.

Am urmărit-o un minut, în timp ce-mi mușcam colțul buzei. Mă urmărea și ea cu privirea. Expresia i-a rămas neschimbată. Apoi am început să cercetez odaia. Am ridicat husa de pe una din mesele lungi. Dedesubt se afla o instalație de ruletă, dar fără ruletă. Sub masă nu era nimic.

— Vezi ce-i pe scaunul ăla cu magnolii pe el — îmi spuse ea.

Nu se uită spre el, așa c-a trebuit să-l găsesc singur. E surprinzător cît de mult timp mi-a luat. Era un scaun cu spătar înalt și cu brațe, îmbrăcat în creton înflorat, genul de scaun care odinioară slujea să te ferească de curent cînd stăteai aplecat lîngă un foc de brichete de cărbuni.

Era cu spatele la mine. M-am apropiat, mergînd încet, în viteza întîi. Stătea aproape cu fața la perete. Chiar și așa, mi se păru caraghios că nu-l observasem cînd revenisem de la bar. Omul zăcea pe un colț al scaunului, cu capul lăsat pe spate. Garoafa de la butonieră era roșie și albă și arăta proaspătă, de parcă florăreasa tocmai i-o prinsese. Avea ochii pe jumătate deschiși, ca în astfel de ocazii. Fixau un punct din colțul tavanului. Glonțul pătrunsese prin buzunarul de la piept al hainei la două rînduri. Fusese tras de cineva care știa unde se află inima.

I-am atins obrazul și-am simțit că mai e cald. I-am ridicat mîna și am lăsat-o să cadă. Era moale. Putea fi dosul palmei oricui. I-am pipăit la gît artera carotidă. Nu mai curgea sînge prin ea, iar haina i se pătase puțin de tot. Mi-am șters mîinile pe batistă și-am rămas nițel pe gînduri, uitîndu-mă la fața lui mică și liniștită. Tot ce făcusem sau nu, bine sau rău, totul se dusese de rîpă.

M-am înapoiat, m-am așezat alături de ea și mi-am încleștat mîinile de genunchi.

— Ce te-așteptai să fac ? zise ea. Mi-a ucis fratele.

— Fratele dumitale nu era un înger.

— Nu trebuia să-l ucidă.

— Cineva trebuia s-o facă... şi încă repede.

Deodată ochii i se măriră.

— Nu te-ai întrebat de ce Steelgrave nu mi-a luat urma şi de ce te-a lăsat să te duci ieri la hotelul Van Nuys, în loc să se ducă el ? Nu te-ai întrebat de ce un tip cu resursele şi cu experienţa lui n-a încercat să pună mîna pe acele fotografii, indiferent de ce trebuia să facă pentru a le obţine ?

Nu mi-a răspuns.

— De cît timp ştii de existenţa fotografiilor ?

— De cîteva săptămîni, de aproape două luni. Una am primit-o prin poştă la cîteva săptămîni după... după ce-am luat masa împreună.

— După ce-a fost omorît Stein.

— Da, evident.

— Ai crezut că Steelgrave l-a ucis pe Stein ?

— Nu. De ce s-o fi crezut ? Pînă astă-seară cel puţin.

— Ce s-a întîmplat după ce-ai primit fotografia ?

— Mi-a telefonat fratele meu Orrin şi mi-a spus că şi-a pierdut slujba şi că-i lefter. Avea nevoie de bani. N-a pomenit nimic de fotografie. Nici nu era nevoie. Nu putuse fi luată decît cu o singură ocazie.

— De unde ţi-a ştiut numărul de telefon ?

— Numărul de telefon ? Dumneata cum l-ai obţinut ?

— Am plătit pentru el.

— Mda... spuse ea şi făcu un gest vag cu mîna. Cheamă mai bine poliţia şi hai să terminăm odată.

— Stai o clipă. Ce s-a întîmplat apoi ? Ai mai primit şi alte copii după fotografie ?

— Una pe săptămînă. I le-am arătat *lui*. Arătă cu mîna spre fotoliul îmbrăcat în creton. Nu i-a plăcut. Nu i-am spus de Orrin.

— Trebuie să fi aflat. Tipii de felul lui află întotdeauna.

— Probabil.

— N-a aflat însă unde se ascundea Orrin. Căci altminteri n-ar fi așteptat atîta. Cînd i-ai spus adevărul lui Steelgrave ?

Își mută privirea de la mine. Își frămîntă brațul.

— Astăzi — răspunse ea cu o voce dusă.

— De ce astăzi ?

Respirația i se opri în gîtlej.

— Te rog, nu-mi pune întrebări inutile. Nu mă chinui. Nu poți să mai faci nimic. Credeam că vei putea... atunci cînd i-am telefonat lui Dolores. Acum e imposibil.

— Foarte bine. Se pare totuși că nu pricepi un lucru : Steelgrave știa că oricine ar fi fost cel care trafica această fotografie, voia bani... o groază de bani. Știa că mai devreme sau mai tîrziu, șantajistul o să iasă la lumină. Asta și aștepta Steelgrave. Fotografia nu-l deranja cîtuși de puțin, cel mult se neliniștea pentru dumneata.

— Nici vorbă c-a dovedit-o — zise ea obosită.

— A dovedit-o în felul lui.

— L-a ucis pe fratele meu. Glasul ei mi se adresă cu un calm glacial. Mi-a spus-o chiar el. Un gangster rămîne un gangster. Ciudați oameni mai întîlnești la Hollywood, nu crezi ? Chiar și eu sînt ciudată.

— Odinioară ai ținut la Steelgrave — i-am replicat brutal.

— Nu mai țin la nimeni. Pe obraji îi apărură pete roșii. Am terminat cu orice afecțiune. Aruncă o privire scurtă spre fotoliul cu spătar înalt. Am încetat de aseară să mai țin la el. M-a întrebat despre dumneata, cine ești și așa mai departe. I-am spus. I-am mai spus c-a trebuit să recunosc c-am fost la hotelul Van Nuys cînd se afla acolo mort omul acela.

— Aveai de gînd să spui astea și poliției ?

— Aveam de gînd să-i spun lui Julius Oppenheimer. El ar ştii ce-i de făcut.

— Dacă nu el, unul din căţeii lui.

N-a mai zîmbit. Şi nici eu.

— Dacă nici Oppenheimer nu rezolva lucrurile, cariera mea cinematografică s-ar fi încheiat — adăugă ea fără mare interes. Acum în orice caz e încheiată.

Am scos o ţigară şi-am aprins-o. I-am oferit şi ei una. Nu voia. Nu mă grăbeam. Timpul părea să-şi fi pierdut sensul pentru mine. Ca de altfel aproape toate celelalte lucruri. Mă dezumflasem.

— Să nu ne pripim — i-am spus după un moment. N-ai ştiut cînd te-ai dus la hotelul Van Nuys că Steelgrave e aceeaşi persoană cu Weepy Moyer ?

— Nu.

— Atunci de ce te-ai dus ?

— Ca să cumpăr fotografiile.

— Nu se leagă ce spui. Fotografiile nu înseamnă nimic pentru dumneata. Vă reprezentau pe voi amîndoi luînd masa.

Îşi pironi privirea asupra mea, apoi îşi strînse ochii şi îi redeschise larg.

— N-am să plîng. Ţi-am spus că într-adevăr nu ştiam. Dar cînd a fost atunci la închisoare, ar fi trebuit să ştiu că e ceva în legătură cu el, un amănunt care nu doreşte să se afle. Cred c-am bănuit c-a făcut parte dintr-un fel de bandă. Dar nu c-a omorît oameni.

Aşa o fi. M-am sculat şi-am ocolit din nou fotoliul cu spătar înalt. Privirea ei mă urmări lent. M-am aplecat peste cadavrul lui Steelgrave şi l-am pipăit la subsuoara braţului stîng. Am simţit acolo un pistol într-un toc. Nu l-am atins. M-am întors şi m-am aşezat din nou în faţa ei.

— O să te coste o groază de bani ca să aranjezi toată povestea asta.

Pentru prima oară zîmbi. Un zîmbet foarte slab, dar un zîmbet.

— N-am o groază de bani. Aşa că e exclus să scap.

— Are Oppenheimer. Iar dumneata ai ajuns acum să valorezi milioane pentru el.

— N-o să rişte. Are prea mulţi duşmani în industria cinematografică. O să suporte pierderea şi-o să uite după şase luni.

— Ai zis c-ai să te duci la el.

— Am zis că dacă intru într-o încurcătură, dacă sînt nevinovată, am să mă duc la el. Acum însă am săvîrşit o crimă.

— Ce se întîmplă cu Ballou ? Eşti foarte preţioasă şi pentru el.

— Nu fac nici cît o ceapă degerată pentru nimeni. Lasă asta, Marlowe. Ai intenţii bune, dar eu îi cunosc pe oamenii ăştia.

— Atunci îmi revine mie sarcina. D-asta m-ai chemat.

— Minunat. Aranjează tu totul, scumpule. Pe gratis.

Vocea i se sparse şi deveni din nou găunoasă.

M-am dus şi m-am aşezat lîngă ea pe canapea. I-am apucat braţul şi i-am tras mîna din buzunarul mantoului de blană, apoi i-am imobilizat-o. Era rece ca gheaţa, în ciuda blănii.

Întoarse capul spre mine şi mă privi drept în ochi. Apoi clătină uşor din cap.

— Crede-mă, dragul meu, nu merită... nici măcar să te culci cu mine.

I-am întors mîna şi i-am desfăcut degetele. Erau ţepene şi se opuneau. Le-am desfăcut unul cîte unul. I-am netezit palma.

— Spune-mi, de ce-ai adus revolverul cu tine ?

— Care revolver ?

— Nu încerca să cîştigi timp ca să te gîndeşti. Spune-mi, aveai într-adevăr intenţia să-l omori ?

— De ce nu, dragul meu ? Credeam că reprezint ceva pentru el. Am impresia că sînt puţin vanitoasă. M-a tras

pe sfoară. Pe lumea asta, nimeni nu înseamnă ceva pentru tinii ca Steelgrave. Şi nimeni nu înseamnă nimic pentru femeile ca Mavis Weld, pe lumea asta. Se trase de lîngă mine şi zîmbi trist. N-ar fi trebuit să-ţi fi dat revolverul. Dacă te-aş fi ucis, poate că scăpam.

Am luat arma şi i-am întins-o. O prinse şi se ridică brusc. Îndreptă pistolul spre mine. Zîmbetul ei firav şi obosit îi mişcă din nou buzele. Ţinea foarte decisă degetul pe trăgaci.

— Trage sus — i-am spus — fiindcă port pe dedesubt vesta mea de protecţie împotriva gloanţelor.

O clipă lăsă să-i cadă mîna cu pistolul de-a lungul trupului şi rămase cu privirea asupra mea. Apoi zvîrli revolverul pe canapea.

— Nu-mi prea place scenariul ăsta. Nu-mi place replica. Nu-i genul meu, dacă pricepi ce vreau să spun. Rîse şi se uită în jos. Vîful pantofului ei se mişca înainte şi înapoi pe covor. Am avut o discuţie plăcută, scumpul meu. Telefonul e acolo, la capătul barului.

— Mulţumesc. Ţii minte numărul de telefon al lui Dolores ?

— Ce-ai cu Dolores ?

Nu i-am răspuns, iar ea mi-a dat numărul de telefon. Am traversat încăperea, am ajuns la capătul barului şi-am format numărul de telefon. Aceeaşi procedură ca mai înainte. Bună seara, Chateau Bercy, cine o caută pe domnişoara Gonzales, vă rog ? O clipă, vă rog, bîz, bîz apoi o voce fierbinte spuse

— *Hello.*

— Aici e Marlowe. Ai avut într-adevăr intenţia să mă vîri într-o încurcătură ?

Aproape c-am auzit cum şi-a ţinut respiraţia. Deşi nu chiar. De fapt, n-o poţi auzi prin telefon. Uneori aşa îţi închipui.

— *Amigo,* mă bucur că-ţi aud vocea. Sînt foarte fericită.

— Da sau nu ?

— N-am... n-am idee. Mi-ar părea foarte rău să știu că te-am vîrît într-o încurcătură. Țin foarte mult la dumneata.

— Am o mică neplăcere aici.

— A... Pauză lungă. Telefonul e cu centrală. Fii prudent. E acolo ?

— Da, într-un fel e și nu e.

De data asta n-am mai auzit-o reținîndu-și răsuflarea. Un suspin lung și adînc, aproape un fluierat.

— Cine mai e acolo ?

— Nimeni. Doar eu și necazurile mele. Vreau să-ți cer ceva. E extrem de important. Spune-mi adevărul. De unde aveai obiectul pe care mi l-ai dat astă-seară.

— Evident, de la el. El mi l-a dat.

— Cînd ?

— Mai devreme, astă-seară. De ce întrebi ?

— Cît de devreme ?

— Cred că pe la șase.

— De ce ți l-a dat ?

— Mi-a cerut să-l țin. Avea întotdeauna unul la el.

— De ce ți-a cerut să-l ții ?

— Nu mi-a spus, *amigo*. Era un om care avea acest obicei. Nu prea dădea explicații.

— Nu ți s-a părut nimic ciudat ? Vreau să spun, despre obiect ?

— Nu, nu mi s-a părut.

— Ba da, ți s-a părut. Ai observat că se trăsese cu el și că mirosea a praf de pușcă.

— Dar eu n-am...

— Ba da. Chiar așa e. Te-ai mirat și dumneata. N-aveai chef să-l ții. I l-ai dat înapoi. Nu-ți place să ții la dumneata asemenea obiecte.

Se așternu o tăcere lungă. În cele din urmă spuse :

— Dar, firește. Dar de ce voia să-l țin eu ? Vreau să spun, dacă așa s-a întîmplat ?

— Nu ți-a spus de ce ? A încercat să scape de armă lăsînd-o acolo, iar dumneata nu voiai. Ții minte ?

— Asta trebuie spus ?

— *Si.*

— O să fie prudent din partea mea s-o fac ?

— Cînd ai încercat vreodată să fii prudentă ?

— *Amigo,* mă înțelegi foarte bine — zise ea și rîse încet.

— Noapte bună.

— O clipă, nu mi-ai spus ce s-a întîmplat.

— Nici măcar nu ți-am telefonat.

Am închis telefonul și m-am întors. Mavis Weld stătea în mijlocul camerei și mă urmărea.

— Ți-ai lăsat mașina aici ? am întrebat-o.

— Da.

— Întinde-o.

— Și ce să fac ?

— Du-te doar acasă. Atît.

— N-ai să poți să ieși basma curată — spuse ea încet.

— Ești clienta mea.

— Nu pot să te las. L-am ucis. De ce să te vîr și pe dumneata în toată istoria asta ?

— Nu mai întîrzia. Și cînd pleci, ia-o, în orice caz, pe celălalt drum. Nu pe cel pe care m-a adus Dolores.

M-a privit drept în ochi și-a repetat cu o voce încordată :

— Dar l-am ucis.

— N-aud nimic din ce spui.

Își mușcă cu cruzime buza inferioară. Părea că de-abia mai respiră. Devenise rigidă. M-am apropiat de ea și i-am atins obrazul cu vîrful degetului. Am apăsat tare și-am văzut că urma albă ia o culoare roșie.

— Dacă vrei să cunoști motivul meu — i-am spus — el n-are nimic de-a face cu dumneata. Am rămas dator

polițailor. Am trișat în partida cu ei, și ei o știu. O știu și eu. Le ofer o ocazie ca să poată face scandal.

— Ca și cum ar mai trebui să le ofere azi cineva astfel de ocazii — spuse ea.

Se întoarse brusc și plecă. Am privit-o cum trece pe sub arcadă și-am așteptat să întoarcă capul. Și-a continuat drumul fără să se întoarcă. După o vreme îndelungată am auzit un bîzîit. Apoi un zgomot înfundat — ușa de la garaj ce se ridica. Undeva departe porni o mașină. Motorul se pierdu și după un răstimp se auzi iar bîzîitul.

Cînd și el încetă, motorul se pierdu în depărtare. Acum nu mai auzeam nimic. Tăcerea din casă mă învăluise ca faldurile mantoului de blană de pe umerii lui Mavis Weld.

Am dus paharul și sticla de coniac la bar și-am trecut în spatele lui. Am clătit paharul într-un mic lavoar și-am așezat sticla la loc pe raft. De data asta am descoperit șmecheria și-am deschis ușa barului de la capătul opus celui unde se afla telefonul. M-am întors la Steelgrave.

Am luat arma pe care mi-o dăduse Dolores, am șters-o și-am pus mîna moale a lui Steelgrave pe patul ei, am ținut-o așa, apoi i-am dat drumul. Pistolul căzu pe covor cu zgomot înfundat. Poziția părea firească. Nu mă mai gîndeam la amprente. Se știe de mult că nu se mai lasă amprente pe o armă.

Rămăsesem deci cu trei pistoale. L-am scos pe cel din tocul de la subsuoara lui și m-am dus și l-am pus pe raftul de la bar, sub tejghea, învelit într-un prosop. Luger-ul nici nu l-am atins. Mai rămînea celălalt revolver cu mînerul alb. Am încercat să ghicesc cam de la ce distanță se trăsese cu el în Steelgrave. Destul de departe ca să nu-i ardă pielea, dar de foarte puțin departe totuși. M-am îndepărtat cam un metru de Steelgrave și-am tras două gloanțe alături de el. S-au înfipt frumos în perete. Am sucit scaunul pîn-a ajuns cu fața la încăpere. Am pus micul automat pe husa uneia din mesele de ru-

letă. I-am pipăit muşchiul puternic de la marginea gîtului, cel care de obicei se înţepeneşte primul. Nu mi-am putut da seama dacă începuse sau nu să se înţepenească. Pielea însă era mai rece ca înainte.

N-aveam prea mult timp la dispoziţie.

M-am dus la telefon şi-am format numărul departamentului de poliţie din Los Angeles. Am cerut operatorului de la poliţie să mi-l dea pe Christy French. O voce de la serviciul de crime îmi spuse că French plecase acasă şi mă întrebă despre ce-i vorba. Am spus că-i o convorbire personală, pe care o aşteaptă. Mi-au dat cu greu numărul lui de telefon de acasă, nu pentru că i-ar fi deranjat asta, dar fiindcă nu le place să dea cuiva vreodată informaţii.

Am format numărul. Îmi răspunse o femeie care îl strigă.

— Aici e Marlowe. Ce faci ?

— Citeam pagina de umor copilului. Deşi ar trebui să fie în pat la ora asta. Ce s-a întîmplat ?

— Ţii minte că ieri, la hotelul Van Nuys, ai spus că cineva poate să-şi facă un prieten dacă-ţi dă vreo informaţie despre Weepy Moyer.

— Mda.

— Am nevoie de-un prieten.

Nu părea foarte interesat.

— Ce-ai aflat pe seama lui ?

— Presupun că-i aceeaşi persoană. Steelgrave.

— Prea multe presupuneri, amice. L-am vîrît la zdup fiindcă am presupus şi noi acelaşi lucru. Nu ne-a slujit la nimic.

— Aţi primit un denunţ. L-a trimis chiar el. Aşa, ca să fie acolo unde ştii în noaptea cînd a fost curăţat Stein.

— Asta-i o invenţie de-a ta sau ai dovezi ?

Părea puţin mai destins.

— Dacă cineva iese de la închisoare cu un bilet de ieşire, eliberat de doctorul închisorii, puteţi s-o dovediţi ?

Se lăsă tăcere. Am auzit un copil ce se tînguia şi o femeie ce vorbea cu copilul.

— E posibil — zise French morocănos. Nu ştiu. E ceva cu totul excepţional. Totuşi l-ar fi trimis cu un paznic. A plătit paznicul ?

— Asta-i teoria mea.

— Las-o baltă. Mai ai ceva de spus ?

— Mă găsesc la Stillwoods Heights. Într-o casă mare unde aranjau un tripou care nu era pe placul vecinilor.

— Am citit despre asta. Steelgrave e şi el acolo ?

— E aici. Sînt singur cu el.

Se aşternu din nou tăcere. Copilul ţipă şi am avut impresia că aud o palmă. Copilul ţipă mai tare. French ţipă şi el la cineva.

— Dă-mi-l la telefon — zise French în cele din urmă.

— Nu eşti prea deştept astă-seară, Christy. De ce crezi că ţi-am telefonat ?

— Mda. Ce prost sînt ! Care-i adresa ?

— Nu ştiu. Dar e pe undeva sus, la capătul lui Tower Road, la Stillwoods Heights, iar numărul de telefon e Halldale 9-50-33. Te-aştept.

Repetă numărul şi spuse încet :

— De data asta ne aştepţi, nu ?

— Trebuia să se întîmple odată.

Legătura se întrerupse şi-am închis şi eu telefonul.

Am luat-o din nou prin casă, aprinzînd luminile pe drum cînd le găseam, şi-am ieşit pe uşa din spate, în capul scărilor. Curtea de parcat maşini avea un reflector puternic. L-am aprins şi pe el. Am coborît treptele şi m-am îndreptat spre boschetul de leandri. Poarta care dădea la drumul particular stătea deschisă, ca mai înainte. Am închis-o, am fixat lanţul şi-am pus lacătul. M-am întors agale, am privit luna, am tras în piept aerul nopţii şi-am ascultat orăcăitul brotacilor şi greierii. Am intrat în casă, am găsit uşa din faţă şi-am aprins lumina de deasupra. Înaintea casei se întindeau un larg spaţiu de parcare şi o pajişte rotundă cu trandafiri. Trebuia însă să ocoleşti casa cu maşina ca să poţi pleca.

Locul era o fundătură, cu excepţia drumului ce trecea prin proprietatea alăturată. M-am întrebat cine locuia

acolo. În depărtare, printre pomi, se întrezăreau luminile unei case mari. Probabil vreun grangure de la Hollywood, vreun magician al pupăturilor deșănțate sau al scenelor pornografice estompate pe ecran.

M-am întors și-am mirosit pistolul cu care tocmai trăsesem. Se răcise destul. Iar domnul Steelgrave începea să arate ca și cum ar fi avut intenția să rămînă mort.

N-am auzit nici o sirenă. Doar, în cele din urmă, zgomotul unei mașini ce urcă dealul. Am ieșit ca să-i întîmpin, eu și splendidul meu vis.

29

Au sosit așa cum se cuvenea, în forță, brutali și tăcuți, cu ochii plini de atenție, de prudență și de neîncredere.

— Frumoasă locuință — spuse French. Unde-i clientul ?

— Înăuntru — zise Beifus, fără să mai aștepte răspunsul meu.

Au parcurs lent odaia și s-au oprit în fața lui, uitîndu-se la el solemn.

— S-ar zice că-i mort, nu ? remarcă Beifus, deschizînd ancheta.

French se apleacă și ridică arma care zăcea pe jos, apucînd-o cu degetul mare și cu un altul de trăgaci. Privirea îi fugi într-o parte și își smuci în sus bărbia. Beifus ridică celălalt revolver cu pat alb, vîrîndu-i un creion pe țeavă.

— Sper că amprentele au rămas unde trebuie — zise Beifus. Mirosi arma. Cu ăsta s-a tras. Care-i situația cu al tău, Christy ?

— S-a tras şi cu ăsta — răspunse French. Îl mirosi din nou. Dar nu recent. Scoase din buzunar o lanternă minusculă şi lumină cu ea ţeava întunecată a armei. De mai multe ore.

— La Bay City, într-o casă de pe Wyoming Street — am spus.

Smuciră amîndoi capetele spre mine.

— Aşa crezi ? întrebă French lent.

— Da.

Se apropie de masa acoperită cu husă şi aşeză pistolul la o distanţă de celălalt.

— N-ar strica să legăm cartonaşele de amîndouă chiar acum, Fred [1]. Sînt gemene. O să le semnăm amîndoi.

Beifus îl aprobă şi scotoci prin buzunare. Scoase cîteva cartonaşe. Din acelea pe care le cară cu ei poliţaii.

French reveni spre mine.

— Să lăsăm presupunerile şi să trecem la ce ştii.

— Mi-a telefonat astă-seară o fată şi mi-a spus că o clientă de-a mea e în primejdie aici... Steelgrave îi ameninţa viaţa. Am arătat cu bărbia spre mortul din fotoliu. Fata m-a adus aici cu maşina. Am trecut de blocajul rutier. Ne-au văzut mai multe persoane. M-a lăsat în spatele casei şi-a plecat acasă.

— Are un nume această fată ? întrebă French.

— Dolores Gonzales, locuieşte la blocul Chateau Bercy, pe Franklin Avenue. E vedetă de cinema.

— Oho ! zise Beifus şi-şi dădu ochii peste cap.

— Cine-i clienta ta ? E aceeaşi ? întrebă French.

— Nu. E cu totul altcineva.

— N-are un nume ?

— Nu încă.

M-au privit cu figurile lor brutale şi aprige. Falca lui French se deplasă brusc. În jurul maxilarelor i se reliefară muşchii.

— Stabileşti şi noi reguli ? zise el încetişor.

— Trebuie să ajungem la o înţelegere în privinţa publicităţii. Procurorul o să fie de acord — am spus.

[1] Cartonaşe de înregistrare, fixate la obiectele ce vor fi folosite drept corp delict.

— Nu-l cunoşti pe procuror, Marlowe — zise Beifus. Îi place publicitatea la nebunie, cum îmi place mie mazărea proaspătă.

— Nu-ţi promitem nimic — zise French.

— N-are nici un nume — am răspuns.

— Îl putem afla în multe feluri, amice — zise Beifus. De ce să recurgem la metode dure pentru noi toţi ?

— N-am nimic de declarat, dacă nu mi se aduc întîi acuzaţiile.

— Să nu crezi c-ai să scapi, Marlowe.

— La naiba — am spus — tipul ăsta l-a ucis pe Orrin Quest. Luaţi pistolul la comisariat şi verificaţi cu gloanţele trase in Orrin. Faceţi măcar atîta lucru pentru mine, înainte de-a mă vîrî cu forţa într-o situaţie imposibilă.

— Pentru tine n-aş face nici cît negru sub unghie — zise French.

Nu i-am răspuns. Mă fixa cu ochii lui reci şi plini de ură. Buzele i se mişcară încet şi vorbi gros :

— Erai aici cînd a fost omorît ?

— Nu.

— Cine era ?

— El era — am răspuns, uitîndu-mă la cadavrul lui Steelgrave.

— Şi mai cine ?

— Nu vreau să vă mint — am spus. Şi nici nu vreau să vă mai spun ceva, decît dacă acceptaţi condiţiile mele. Nu ştiu cine mai era aici cînd a fost ucis.

— Pe cine ai găsit aici cînd ai venit ?

Nu i-am răspuns. Şi-a întors capul încet şi i s-a adresat lui Beifus :

— Pune-i cătuşele. La spate.

Beifus ezită. Apoi scoase din buzunarul stîng de la spatele pantalonului o pereche de cătuşe de oţel şi se apropie de mine.

— Pune-ţi mîinile la spate — zise el cu o voce jenată.

Mi-am dus mîinile la spate. Mi-a prins cătuşele. French se trase uşor spre mine şi rămase în faţa mea. Ţinea ochii

întredeschişi. Pielea din jurul lor se făcuse cenuşie de prea multă oboseală.

— Am să-ţi ţin un mic discurs — zise el. N-o să-ţi placă.

Nu i-am răspuns.

— Uite cum e cu noi, îngeraşule. Sîntem poliţai şi toţi ne urăsc de moarte. Şi ca şi cum n-am avea destulă bătaie de cap, ne mai dai şi tu de furcă. Destul ne comandă politicienii, banda de la Primărie, şeful de zi, şeful de noapte, camera de comerţ, alteţa-sa primarul. din biroul său cu lambriuri, de patru ori mai mare decît toate cele trei camere împuţite în care trebuie să lucreze întreg serviciul de urmărire a criminalilor. Destul c-a trebuit să ne ocupăm anul trecut de o sută paisprezece cazuri de asasinate, lucrînd în aceste trei odăi, în care nu-s nici măcar atîtea scaune ca să stea jos pe ele echipa de serviciu. Ne petreceam viaţa răscolind lenjerie jegoasă şi mirosind dinţi cariaţi. Ne suim pe scări cufundate în beznă ca să prindem un ticălos înarmat cu un pistol şi îndopat cu stupefiante, şi cîteodată nici nu mai ajungeam pînă în capul scărilor, iar nevestele ne-aşteaptă cu masa întinsă toată noaptea şi multe alte nopţi la rînd. Nu mai venim niciodată acasă. Iar în nopţile cînd mai apucăm să venim acasă, venim atît de frînţi, că nu mai putem nici să mîncăm, nici să dormim şi nici măcar să citim minciunile pe care le scriu ziarele despre noi. Aşa că zăcem treji în întuneric, într-o casă jalnică, pe o stradă jalnică, şi ascultăm cum se distrează beţivii pe stradă. Şi chiar în clipa cînd sîntem gata să aţipim, sună telefonul, ne sculăm şi-o luăm de la capăt. Lumea zice că nu facem nimic bine, niciodată. Dacă obţinem o mărturisire, înseamnă c-am smuls-o cu bătaia de la împricinat, şi-un avocat şmecher pretinde la tribunal că folosim metodele Gestapoului şi ne ridiculizează dacă gramatica noastră-i cam şchiopătîndă. Dacă facem vreo greşeală, ne retrogradează şi ne trimit pe stradă, în echipele volante, iar în serile frumoase şi răcoroase de vară, noi culegem beţivii din şanţuri, pe noi ne înjură curvele şi tot noi smulgem cuţitele din mîna veneticilor în haine şic. Toate astea însă nu-s de ajuns ca

să ne facă o viață pe deplin fericită. Trebuie să ne mai cazi și tu pe cap ! Se opri și-și trase răsuflarea. Fața îi lucea puțin, ca de transpirație. Se aplecă în față din șale. Ne-ai mai căzut și tu pe cap — continuă el. Ne pomenim cu șantajiști avînd permise de detectivi particulari, ce dosesc informațiile, evită să ne răspundă la întrebări și ridică nori de praf în urmă ca să-i respirăm noi. Ne pomenim cu tipi ca tine care ascund dovezile și înscenează totul atît de prost, încît nu păcălesc nici măcar un cretin. N-ai să te superi dac-am să-ți spun că ești un ticălos, o javră fățarnică, un spion ce trage cu ochiul prin găurile de chei.

— Vrei să mă supăr pentru așa ceva ? l-am întrebat.

Se îndreptă din mijloc.

— Mi-ar plăcea — spuse el — mi-ar plăcea teribil.

— Unele din lucrurile afirmate de dumneata sînt adevărate — am spus. Nu toate însă. Orice detectiv particular ține să aibă relații oneste cu poliția. Uneori e cam greu să știi care dintre noi e onest. Uneori detectivul nu se încrede în poliție, și pe bună dreptate. Uneori intră fără să vrea într-o încurcătură și trebuie să joace cum i se cîntă. De obicei, ar prefera să ajungă la o înțelegere cu voi. Trebuie să-și cîștige existența.

— Permisul tău nu mai e valabil — zise French. Din clipa asta. Așa că n-ai de ce să-ți mai bați capul.

— N-o să mai fie valabil cînd o să hotărască astfel comisia care mi l-a dat. Nu mai înainte.

— Hai să ne vedem mai departe de anchetă, Christy — zise Beifus. Problema lui poate să aștepte.

— Îmi văd mai departe de anchetă — zise French — în felul meu. Tipului ăsta nu i-au intrat încă mințile în cap. Aștept să-i intre. Are răspunsuri deștepte. Să nu-mi spui că ți-ai epuizat stocul de răspunsuri, Marlowe.

— Ce vrei, în fond, să-ți spun ?

— Ia ghicește.

— Ești un adevărat canibal astă-seară — i-am spus. Vrei să mă rupi în bucăți. Dar ai nevoie de-un pretext. Și vrei să ți-l ofer eu ?

— Ar putea să ne fie de folos — rosti el printre dinți.

— Ce-ai face în locul meu ? l-am întrebat.

— Nu mă pot închipui atît de decăzut.

Își linse colțul buzei superioare. Mîna dreaptă îi atîrna liberă pe lîngă trup. Își încleșta și-și descleșta degetele fără să-și dea seama.

— Calmează-te, Christy — zise Beifus. Vezi-ți de treabă.

French nu se clinti. Beifus se apropie și păși între noi.

— Pleacă de-aici, Fred — zise French.

— Nu.

French își strînse pumnul și-l lovi puternic în bărbie. Beifus se clătină împleticindu-se și mă dădu la o parte din calea lui. Genunchii îi tremurau. Se aplecă în față și tuși. Dădu încet din cap, din poziția lui înclinată. După o vreme se îndreptă cu o mîrîitură. Se întoarse și mă privi. Rînji.

— Un nou sistem de-a aplica gradul trei — spuse el. Polițiștii se bat la disperare între ei, iar suspectul aproape leșină, chinuit de spectacol.

Își ridică mîna și-și pipăi bărbia. Începuse să se umfle. Buzele își păstraseră expresia ironică, privirea însă devenise cam vagă. French stătea nemișcat și tăcut.

Beifus scoase un pachet de țigări, îl scutură ca să-și ia una și i-l întinse lui French. Acesta se uită la țigară, apoi la Beifus.

— Șaptesprezece ani de meserie — zise el. Pînă și nevastă-mea mă urăște.

Ridică palma și-l lovi ușor cu ea pe Beifus peste bărbie. Beifus continua să rînjească.

— Pe tine te-am lovit, Fred ? întrebă French.

— Nimeni nu m-a lovit, Christy — răspunse Beifus. Nu-mi amintesc.

— Scoate-i cătușele și du-l la mașină — zise French. E arestat. Leagă-l și de șinele de tren, dacă crezi că e necesar.

— Foarte bine.

Beifus veni în spatele meu. Cătușele le desfăcură.

— Hai, puișor — zise Beifus.

I-am aruncat o privire lungă lui French. Se uita la mine de parc-aș fi fost tapetul de hîrtie. Ochii lui nu păreau să mă vadă.

Am pășit pe sub arcadă și-am ieșit din casă.

30

Nu i-am cunoscut niciodată numele. Era un om destul de scund și de slab pentru un polițai, ceea ce evident era, pe de o parte fiindcă se afla acolo, pe de alta fiindcă atunci cînd s-a întins peste masă ca să ajungă la o carte de jos i-am văzut la subsuoară suportul de piele pentru revolver și capul țevii unui pistol de poliție, de calibrul 38.

Nu vorbea mult, dar cînd o făcea, avea o voce plăcută, blîndă. Și un zîmbet care încălzea toată încăperea.

— Grozavă distribuire — am spus, uitîndu-mă la el peste cărțile de joc.

Jucam o pasență în doi. Sau mai degrabă el juca. Eu mă mulțumeam să stau și să-l urmăresc, să-i urmăresc mîinile mici, elegante, și foarte curate, întinzîndu-se peste masă, atingînd o carte de joc, ridicînd-o cu atenție și așezînd-o în altă parte. La această mișcare, își strîngea buzele ușor și fluiera, dar nu o melodie, ci un fluierat jos și dulce, ca un motor tînăr de tot care nu-i încă prea sigur de el.

Zîmbi și așeză un nouă roșu peste un zece negru.

— Ce faci în timpul liber ? l-am întrebat.

— Cînt mult la pian — zise el. Am un Steinway de peste doi metri. În special, Bach și Mozart. Sînt un tip

nițel cam demodat. Cei mai mulți îi găsesc pe Bach și Mozart politicoși. Eu nu.

— Iese perfect pasența — am spus, și-am pus o carte de joc peste alta.

— O să te surprindă, dar nu știi cît de greu sînt de executat unele din bucățile lui Mozart. Sună așa de simplu cînd le auzi cîntate bine !

— Cine le execută bine ? Mozart ? l-am întrebat.

— Schnabel.

— Rubinstein, nu ?

Clătină din cap.

— Nu. E prea greoi. Prea emoțional. Mozart e numai muzică. Nu-i nevoie de nici un comentariu din partea interpretului.

— Cred că-i faci pe mulți să mărturisească cu această metodă — i-am spus. Îți place meseria ?

Mută o altă carte și-și destinse puțin degetele. Avea unghii lucioase, dar scurte. Îți dădeai seama că-i un om căruia îi place să-și miște mîinile, să facă gesturi mici, elegante și discrete, fără vreun sens precis, dar netede, alunecoase și aeriene ca puful de lebădă. Îți dădeau sentimentul unor lucruri delicate înfăptuite delicat, dar nu cu slăbiciune. Mozart i se potrivea. Mi-am dat seama imediat.

Se făcuse aproape cinci jumate și cerul din dosul ferestrei cu plasă se lumina. Biroul cu capac bombat, din colț, era închis. Mă găseam în aceeași cameră în care fusesem ieri după-amiază. La capătul mesei stătea creionul pătrat de dulgher, ridicat de cineva și pus acolo după ce locotenentul Maglashan din Bay City îl zvîrlise de perete. Biroul plat, la care șezuse Christy French, era plin de scrum. Un muc vechi de țigară de foi se ținea încă pe marginea unei scrumiere de sticlă. Un fluture de noapte se învîrtea în jurul lămpii ce atîrna de un cablu, cu un abajur din acelea verde și alb, cum mai există pe la hotelurile din provincie.

— Ai obosit ? mă întrebă el.

— Sînt frînt de oboseală.

— N-ar fi trebuit să te vîri în toate încurcăturile astea. Nu-mi dau seama de ce-ai făcut-o.

— Împuşcarea cuiva ţi se pare chiar atît de lipsită de sens ?

Îmi zîmbi cu căldură.

— Dumneata n-ai împuşcat niciodată pe nimeni.

— Ce te face să afirmi asta ?

— Bunul simţ... şi o lungă experienţă în a cunoaşte oamenii ce vin aici.

— Sînt sigur că-ţi place meseria asta.

— Muncă de noapte. Îmi rămîne timp să exersez la pian în timpul zilei. S-au împlinit doisprezece ani de cînd o fac. Am văzut o mulţime de tipi ciudaţi trecînd pe-aici.

Scoase un as, tocmai la timp. Aproape că ne blocasem.

— Ai primit multe mărturisiri ?

— Nu primesc mărturisiri. Eu doar pregătesc atmosfera.

— De ce nu renunţi ?

Se lăsă pe spate şi bătu încetişor cu marginea unei cărţi de marginea mesei. Zîmbetul reapăru.

— Nu renunţ la nimic. Pe dumneata te-am ghicit de mult.

— Atunci de ce mă mai reţineţi ?

N-a vrut să-mi răspundă. S-a întors şi s-a uitat la ceasul din perete.

— Cred că-i vremea să mîncăm ceva. Se ridică şi se îndreptă spre uşă. O întredeschise şi vorbi încet cu cineva de afară. Apoi reveni în cameră, se aşeză din nou şi se uită să vadă cum stăteam cu pasenţa. Inutil — spuse. Încă trei mişcări şi ne-am blocat. Vrei s-o începi dumneata de la cap ?

— Din partea mea nici n-ar fi trebuit s-o începi. Nu joc cărţi. Doar şah.

Îşi înălţă brusc ochii spre mine.

— De ce n-ai spus ? Şi eu aş fi jucat mai degrabă şah.

— Aş prefera să beau o cafea neagră şi fierbinte, şi amară ca păcatul.

— Imediat. Nu-ţi promit însă că va fi ca aceea cu care te-ai obişnuit.

— Nu-i nimic. De fapt, mănînc pe unde apuc... Păi, dacă nu l-am împuşcat eu, cine l-a împuşcat, atunci ?

— Cred că asta se chinuie şi ei să afle.

— Ar trebui să fie încîntaţi c-a fost împuşcat.

— Probabil că sînt. Dar nu le place felul cum a fost împuşcat.

— După mine a fost o treabă perfect executată.

Mă privi in tăcere. Ţinea în mînă cărţile de joc, făcute grămadă. Le netezi şi le dădu pe faţă, împărţindu-le repede în două pachete. Cărţile păreau să curgă aproape nevăzut din mîinile lui.

— Dacă eşti tot atît de iute cu un revolver... — am început.

Desfăşurarea cărţilor încetă. Fără să fi făcut aparent vreo mişcare, în mîna lui apăruse o armă. O ţinea uşor în mîna dreaptă, îndreptată spre un colţ îndepărtat al odăii. Apoi dispăru şi cărţile continuară să curgă.

— Îţi pierzi timpul aici — i-am spus. Locul dumitale e în Las Vegas [1].

Luă unul din pachete, îl amestecă niţel, dar repede, tăie cărţile şi-mi servi o chintă roială de pică, la popă.

— Sînt mai puţin primejdios cu un Steinway — zise el.

Uşa se deschise şi un om în uniformă intră aducînd o tavă.

Am mîncat conserve de carne tocată de vită şi-am băut o cafea fierbinte, dar slabă. Între timp se făcuse dimineaţă.

La opt şi un sfert intră Christy French, cu cearcăne. Rămase cu pălăria pe ceafă.

Mi-am mutat privirea de la el la individul scund din faţa mea. Nu mai era acolo. Nici cărţile de joc. Nu se mai

[1] Las Vegas — oraş american, centru important al jocurilor de noroc.

afla decît un scaun tras frumos lîngă masă şi farfuriile din care mîncasem, adunate pe o tavă. O clipă m-a trecut un fior de spaimă.

Apoi, Christy French se apropie de masă, trase violent scaunul şi se aşeză pe el, cu bărbia sprijinită în palme. Îşi scoase pălăria şi-şi plimbă degetele prin păr. Mă fixă cu ochi posaci şi duri. Mă întorsesem în bîrlogul poliţailor.

31

— Procurorul vrea să te vadă la ora nouă — spuse el. După aia cred că te poţi duce acasă. Afară de cazul cînd nu te arestează. Îmi pare rău c-a trebuit să stai toată noaptea pe scaunul ăla.

— Nu-i nimic — i-am răspuns — aveam nevoie de condiţie fizică.

— Da, văd că ţi-ai revenit.

Se uită melancolic la farfuriile de pe tavă.

— L-aţi prins pe Lagardie ? l-am întrebat.

— Nu încă. E totuşi doctor. Îşi mută privirea asupra mea. A practicat la Cleveland.

— Regret că totul se potriveşte atît de bine.

— Cum adică ?

— Tînărul Quest voia să-l şantajeze pe Steelgrave. Iar dintr-o pură coincidenţă a dat tocmai peste singurul tip din Bay City care putea să dovedească cine-i Steelgrave. Se potriveşte prea bine.

— Am impresia c-ai uitat ceva.

— Sînt destul de obosit ca să-mi fi uitat şi numele. La ce te referi ?

— Şi eu sînt obosit — zise French. Cineva totuşi a trebuit să-i spună cine-i Steelgrave. Cînd s-a luat acea fotografie, Moe Stein nu fusese încă lichidat. Aşa că la ce folosea fotografia, dacă nu se ştia cine-i Steelgrave ?

— Cred că domnişoara Weld ştia. Iar Quest era fratele ei?

— Nu prea are sens ce spui, amice. Scoase un rînjet obosit. De ce-ţi închipui că şi-ar fi ajutat fratele să-i şantajeze amantul, şi chiar şi pe ea ?

— Renunţ la teorie. Poate că fotografia n-a fost decît ceva întîmplător. Cealaltă soră, fosta mea clientă, mi-a spus că lui Orrin îi plăcea să ia fotografii nevinovate. Cu atît mai bine dacă erau nevinovaţi. Dac-ar fi apucat să trăiască, l-ai fi arestat pentru nişte delicte imaginare.

— L-aş fi arestat pentru crimă — zise French, indiferent.

— A, da ?

— Maglashan a găsit într-adevăr dalta. Pur şi simplu n-a vrut să-ţi spună.

— Cred că mai existau şi alte motive.

— Da, dar au eşuat. Clausen şi Milbaway Marston aveau amîndoi cazier. Băiatul e mort. Familia lui e onorabilă. Orrin era soi rău şi s-a înhăitat cu cine nu trebuie. La ce foloseşte să-i terfeleşti familia, numai ca să arăţi că poliţia e în stare să soluţioneze o afacere ?

— Foarte cumsecade din partea dumitale. Ce-i cu Steelgrave ?

— Asta mă depăşeşte. Începu să se ridice de pe scaun. Cît ţine ancheta cînd e omorît un gangster ?

— Atît timp cît ziarele publică despre ea pe prima pagină — am spus. Aici e la mijloc, totuşi, o problemă de identificare.

— Nu.

— Cum adică, nu ? am întrebat şi l-am privit fix.

— Pur şi simplu, nu. Sîntem siguri. Se sculase între timp în picioare. Îşi trecu degetele prin păr şi îşi potrivi din nou cravata. Vorbi din colţul gurii, cu o voce scăzută :

— Neoficial, am fost întotdeauna siguri. N-am putut-o însă dovedi niciodată.

— Mulțumesc — am spus. Am să țin asta pentru mine. Ce-i cu revolverele ?

Se opri și își lăsă ochii în jos, la masă. Îi ridică apoi lent spre mine.

— Amîndouă au aparținut lui Steelgrave. În plus, avea și un permis de purtat armă. Eliberat de biroul unui șerif dintr-o altă regiune. Nu mă întreba de ce i s-a eliberat. Una din arme — se întrerupse și se uită la peretele de deasupra capului meu — una din ele l-a ucis pe Quest... Aceeași armă l-a ucis și pe Stein.

— Care din ele ?

Zimbi discret.

— Am da de dracu dacă specialistul de la serviciul de balistică le-ar încurca și n-am mai ști — zise el.

Așteptă să spun ceva. N-aveam nimic de spus. Atunci făcu un gest cu mîna.

— Bine. Te-am salutat. N-am nimic personal cu tine, dar sper ca procurorul să te jupoaie de viu, în fîșii lungi și subțiri.

S-a întors și-a plecat.

Aș fi putut să fac același lucru, dar am rămas pe loc și m-am uitat peste masă la perete, ca și cum nu mi-aș mai fi amintit cum să mă scol. După o vreme, ușa se deschise și intră vampa portocalie. Descuie biroul cu capac, își scoase pălăria de pe părul ei imposibil și își atîrnă jacheta de un cîrlig liber, bătut în zidul gol. Deschise fereastra de lîngă ea, dezveli mașina de scris și vîrî o foaie de hîrtie înăuntru. Apoi mă privi.

— Aștepți pe cineva ?

— Locuiesc aici. Am stat aici toată noaptea.

Mă pironi o clipă cu privirea.

— Ai fost aici și ieri după-masă. Țin minte.

Se întoarse la mașina de scris și degetele începură să-i zboare pe clape. Prin fereastra deschisă în dosul ei, pătrundea huruitul automobilelor care se îngrămădeau la

locul de parcare. Cerul căpătase o strălucire albicioasă, fără să fie prea multă ceață. Se anunța o zi caniculară.

Pe biroul vampei portocalii sună telefonul. Vorbi în el fără ca eu să disting ce spune, apoi îl închise. Se uită din nou la mine.

— Domnul Endicott e în biroul lui. Știi drumul ?

— Am lucrat și eu acolo odinioară. Deși nu pentru el. Am fost dat afară.

Mă studie cu acea privire tipică funcționarilor de la Primărie. Cu un glas ce părea că provine de oriunde, mai puțin însă din gîtlejul ei, zise :

— Plesnește-l peste mutră c-o mănușă udă.

M-am apropiat de ea și i-am privit părul portocaliu. La rădăcină era destul de cărunt.

— Cine-a spus asta ?

— Peretele — zise ea. Vorbește. E vocea morților care-au trecut pe aici în drumul lor spre iad.

Am ieșit în vîrful picioarelor din odaie și-am închis ușa cu grijă, ca să nu facă nici un zgomot.

32

Intri printr-o ușă dublă, batantă. Dincolo de ea dai peste o combinație de birou poștal și unul de informații, la care tronează una din acele femei fără vîrstă, răspîndite prin toate birourile municipale din lume. Parcă n-au fost niciodată tinere și n-au să îmbătrînească niciodată. Nu-s nici frumoase, n-au nici farmec și nici stil. Nu sînt obligate să placă cuiva. Sînt în siguranță. Sînt amabile, fără să fie chiar politicoase, inteligente sau instruite, fără să manifeste interes pentru ceva

Sînt ceea ce devin ființele omenești cînd își comercializează existența pentru a trăi și ambiția pentru a avea viitorul asigurat.

Dincolo de acest birou, de-a lungul unei laturi a unei camere foarte lungi, se întinde un șir de cămăruțe din sticlă. În cealaltă parte se află sala de așteptare, cu scaune tari rînduite într-o singură direcție, spre cămăruțele de sticlă.

Aproape jumătate dintre scaune erau ocupate de oameni ce așteptau, avînd întipărită pe figură lunga așteptare de pînă atunci și cea mai lungă care urma. Majoritatea arătau jalnic. Unul din ei ieșise de la închisoare, îmbrăcat în haine de doc și însoțit de un paznic. Apoi un copil alb la față, groaznic de slab și cu privire goală, bolnavă.

În spatele cămăruțelor de sticlă se găsea o ușă cu inscripția : *Sewell Endicott, Procuror*. Am bătut și am pășit într-o cameră mare, pătrată și bine aerisită. O odaie deslul de frumoasă, mobilată în stil vechi, cu fotolii capitonate, de piele neagră, și pe pereți cu portretele foștilor procurori și guvernatori ai statului. La cele patru ferestre, briza umfla perdelele de tul. Pe un raft susura și se rotea lent, cu o mișcare obosită, un ventilator.

Din dosul unui birou plat și negru, Sewell Endicott mă urmări cînd intrai. Îmi arătă cu mîna un scaun în fața lui. Am luat loc. Era un tip înalt, slab, cu păr negru, dezordonat și cu degete lungi și delicate.

— Dumneata ești Marlowe ? mă întrebă el cu o voce ce trăda un accent moale din Sud.

De fapt, nu cred că avea nevoie de un răspuns la această întrebare. M-am mulțumit să aștept.

— Ai intrat la apă, Marlowe. Nu te văd bine. Ai fost prins ascunzînd dovezi ce-ar fi ajutat la elucidarea unei crime. Înseamnă că ai făcut obstrucție justiției. Ai putea să intri la închisoare pentru asta.

— Ce dovezi am ascuns ?

Ridică o fotografie de pe birou și se încruntă privind-o. M-am uitat la celelalte două personaje din încăpere. Stă-

teau alături pe scaune. Una din ele era Mavis Weld. Purta ochelarii de soare cu rame late și albe. Nu-i puteam vedea ochii, dar am avut impresia că mă privea. N-a zîmbit. Stătea foarte calmă.

Alături de ea se afla un bărbat îmbrăcat într-un costum de flanel gri-deschis, imaculat, avînd la butonieră o garoafă de mărimea unei dalii. Fuma o țigară cu monogramă și scutura scrumul pe jos, ignorînd scrumiera de lîngă cotul lui. L-am recunoscut după fotografiile pe care le-am văzut în ziare. Era Lee Farrell, unul din cei mai abili avocați din întreaga țară în materie de procese scandaloase. Avea părul alb, dar ochii îi erau tineri și strălucitori. Era bine bronzat. Arăta de parcă te-ar fi costat o mie de dolari doar să dai mîna cu el.

Endicott se lăsă pe spate și bătu în brațul fotoliului cu degetele lui lungi. Apoi se întoarse cu o mare politețe spre Mavis Weld.

— Și cît de bine l-ați cunoscut pe Steelgrave, domnișoară Weld ?

— L-am cunoscut intim. În unele privințe era încîntător. Mai că nu-mi vine să cred...

Se întrerupse și dădu din umeri...

— Sînteți gata să apăreți la Tribunal și să declarați sub jurămînt cînd și unde a fost luată această fotografie ?

Întoarse fotografia și i-o arătă.

Farrell rosti indiferent :

— Un moment, vă rog. Aceasta e oare dovada pe care se presupune c-a ascuns-o domnul Marlowe ?

— Eu pun întrebările ! se răsti la el Endicott.

Farrel zîmbi

— Ei bine, în cazul cînd răspunsul e afirmativ, fotografia nu constituie deloc o dovadă.

— Vreți să răspundeți la întrebarea mea, domnișoară Weld ? îi spuse încet Endicott.

Mavis îi răspunse liniștită și degajată :

— Nu, domnule Endicott, n-aş putea să declar sub jurămînt cînd şi unde a fost luată.

— N-aveţi decît s-o priviţi — îi sugeră Endicott.

— Nu ştiu decît ceea ce reiese din privitul ei — îi spuse ea.

Am rînjit. Farrel mi-a făcut cu ochiul. Endicott a observat cu coada ochiului rînjetul meu.

— Găseşti ceva amuzant ? se răsti el la mine.

— Am stat toată noaptea fără să dorm. Nu mai am control asupra muşchilor feţei — i-am răspuns.

Îmi aruncă o privire severă şi se reîntoarse la Mavis Weld.

— Vreţi să daţi unele explicaţii mai precise, domnişoară Weld ?

— Am fost fotografiată foarte des, domnule Endicott. În locuri cu totul diferite şi cu persoane cu totul diferite. Am luat masa de prînz şi cea de seară la restaurantul „Dansatorii", atît cu domnul Steelgrave cît şi cu diverse alte persoane. Nu înţeleg ce doriţi să spun.

Farrell interveni cu blîndeţe :

— Dacă înţeleg punctul dumneavoastră de vedere, aţi dori ca domnişoara Weld să fie martora dumneavoastră pentru a trage unele concluzii din această fotografie. Ce fel de procedură e asta ?

— Mă priveşte ! i-o tăie Endicott. Cineva l-a ucis cu un foc de revolver pe Steelgrave aseară. Ar fi putut fi o femeie. Ar fi putut fi domnişoara Weld. Regret că trebuie s-o spun, dar se pare că-i posibil.

Mavis Weld îşi coborî ochii asupra mîinilor. Suci o mănuşă albă între degete.

— Bine, să stabilim o procedură — zise Farrell. O procedură legală, în care fotografia să facă parte dintre dovezile dumneavoastră.. dac-o să reuşiţi s-o realizaţi. Dar n-o puteţi realiza. Domnişoara Weld n-o să vă ajute în această privinţă. Tot ce ştie despre fotografie e ceea ce reiese din examinarea ei. Ceea ce poate vedea oricine. Ar trebui să găsiţi un martor care să jure cînd, unde şi

cum a fost luată. Altminteri mă opun... dacă s-ar întîmpla să nu fim de acord. Aş putea chiar să vă aduc experţi care să jure că fotografia e trucată.

— Sînt convins — îi replică sec Endicott.

— Singurul care ar putea s-o dovedească pentru dumneavoastră e cel care a luat-o — continuă Farrel fără grabă sau patimă. Am auzit c-a murit. Bănuiesc că a fost ucis din cauza aceasta.

— Fotografia dovedeşte limpede că într-un moment, Steelgrave nu se afla la închisoare, neavînd nici un alibi în cazul asasinării lui Stein — zise Endicott.

— Va deveni o dovadă numai atunci şi numai dacă reuşiţi s-o admiteţi la Tribunal ca atare, Endicott — zise Farrell. Pentru numele lui Dumnezeu, n-am intenţia să vă învăţ eu legea ! O ştiţi prea bine. Să renunţăm la această fotografie. Nu dovedeşte absolut nimic. Nici un ziar n-o să îndrăznească s-o publice. Nici un judecător n-o s-o admită ca dovadă, fiindcă nu poate fi verificată cu un martor competent. Iar dacă asta-i dovada pe care a tăinuit-o Marlowe, atunci, din punct de vedere legal, n-a tăinuit nici o dovadă.

— Nu mă gîndeam să-l acuz pe Steelgrave de crimă — zise Endicott scurt — ci mă interesează oarecum cine l-a ucis pe el. Poliţia, o să vi se pară destul de extraordinar, e şi ea interesată. Sperăm că interesul nostru n-o să vă jignească.

— Pe mine nu mă jigneşte absolut nimic — îi răspunse Farrell. D-asta sînt aici şi asta-i meseria mea. Sînteţi sigur că Steelgrave a fost asasinat ?

Endicott se mulţumi să-l privească lung. Farrell reluă netulburat :

— Am auzit c-au fost găsite două arme, amîndouă aparţinînd lui Steelgrave.

— Cine v-a spus ? îl întrebă brusc Endicott.

Se aplecă înainte încruntat.

Farrell dădu drumul ţigării în scrumieră şi înălţă din umeri.

— Ce dracu, lucrurile astea se află. Cu unul din aceste pistoale au fost uciși Quest și Stein. Cu celălalt a fost asasinat Steelgrave. S-a tras de aproape. Recunosc că tipii de genul lui nu se prea sinucid de obicei. Dar se mai întîmplă.

— Fără îndoială — îi răspunse Endicott grav. Mulțumesc pentru sugestie. Din păcate e eronată.

Farrell surîse discret și tăcu. Endicott se întoarse încet spre Mavis Weld.

— Domnișoară Weld, acest birou, sau cel puțin actualul lui deținător, nu intenționează să-și facă publicitate pe spinarea unor oameni cărora un anume gen de publicitate le-ar putea fi fatală. E de datoria mea să hotărăsc dacă cineva trebuie chemat în fața legii ca să răspundă de aceste crime și să-l acuz, în cazul cînd există probe împotriva lui. Nu-i de datoria mea să vă distrug cariera, speculînd faptul c-ați avut ghinion sau ați greșit devenind prietena unui om care, deși n-a fost condamnat niciodată și nici măcar acuzat de vreo crimă, a fost desigur odinioară membru al unei bande de criminali. Nu cred că sînteți pe de-a-ntregul sinceră cu mine în ce privește această fotografie, dar n-am să mai insist acum asupra ei. Cred că n-are sens să vă întreb dacă l-ați ucis pe Steelgrave. Dar vă întreb dacă aveți vreo informație asupra cui l-a ucis, sau ar fi putut să-l ucidă ?

Farell se amestecă brusc în vorbă :

— Dacă știți cu certitudine, domnișoară Weld, nu simple bănuieli.

— Nu — răspunse ea, uitîndu-se drept în ochii lui Endicott.

Procurorul se ridică în picioare și se înclină.

— Deocamdată e de ajuns. Vă mulțumesc c-ați venit.

Farell și Mavis Weld se sculară și ei. Eu nici nu m-am clintit. Farell zise :

— O să țineți o conferință de presă ?

— Cred c-o să las asta pe seama dumneavoastră, domnule Farrell. Aţi fost întotdeauna foarte abil în relaţiile cu presa.

Farrell îl salută şi păşi înainte, să deschidă uşa. Ieşiră. Mavis nu părea să se uite la mine cînd a ieşit, dar ceva îmi atinse uşor ceafa. Probabil, accidental. Era mîneca ei.

Endicott aşteptă să se închidă uşa. Îşi mută privirea peste birou la mine.

— Farrell te reprezintă şi pe dumneata ? Am uitat să-l întreb.

— Nu-mi pot permite un avocat atît de scump. Aşa că devin vulnerabil.

— Îi las să-şi facă toate şmecheriile şi pe urmă îmi salvez demnitatea răzbunîndu-mă pe dumneata, nu ? zise Endicott zîmbind acru.

— N-aş putea să vă opresc.

— Nu eşti chiar mîndru de felul cum ai condus ancheta, nu, Marlowe ?

— Am pornit pe picior greşit. După aceea a trebuit să încasez.

— Nu crezi că ai unele obligaţii faţă de lege ?

— Ba da, dacă legea ar fi ca dumneata.

Îşi plimbă degetele lungi şi pale prin părul negru şi dezordonat.

— Aş putea să-ţi dau multe răspunsuri. Toate cam la fel. Cetăţeanul e legea. În ţara asta n-am apucat încă să înţelegem asta. Considerăm legea ca pe duşmanul nostru. Sîntem o naţie care urăşte poliţaii.

— O să fie greu de schimbat această mentalitate. De către ambele tabere.

Se apleacă spre mine şi apăsă pe un buton.

— Da — răspunse el liniştit — o să fie greu. Dar cineva trebuie s-o înceapă. Îţi mulţumesc c-ai venit.

În timp ce ieşeam, pe o altă uşă intră o secretară cu un dosar gros în mînă.

Bărbieritul şi un al doilea mic dejun m-au făcut să mă simt ceva mai bine, înlăturînd oarecum senzaţia că eram lada cu talaş în care a fătat pisica. Am suit la biroul meu, am descuiat uşa şi am tras pe nări aerul stătut şi izul de praf. Am deschis o fereastră şi-am inhalat mirosul de cafea prăjită de la cafeneaua de alături. M-am aşezat la birou şi i-am pipăit suprafaţa aspră cu vîrful degetelor. Mi-am umplut pipa, am aprins-o, m-am lăsat pe spate şi m-am uitat de jur împrejur.

— *Hello !* am spus.

Mă adresam mobilierului din birou, celor trei clasoare verzi, bucăţii de covor roasă pînă la fibră, fotoliului clienţilor, din faţa mea, lămpii din tavan, avînd în ea fluturi de noapte morţi şi care zăceau acolo de cel puţin şase luni. Mă adresam geamului jivrat, canaturilor murdare, suportului de creioane de pe birou şi telefonului obosit, atît de obosit. Mă adresam solzilor unui aligator, numele aligatorului fiind Marlowe, un detectiv particular din prospera şi mica noastră comunitate. Nu-i nici pe departe cel mai deştept tip din lume, dar are tarifuri ieftine. A început ieftin şi-a încheiat şi mai ieftin încă.

Am întins mîna sub birou şi-am pus deasupra sticla de coniac Old Forester. Mai era o treime. Old Forester. Cine ţi-a dat-o, amice ? O băutură foarte scumpă. Aşa cum ţie nu-ţi dă mîna să cumperi. Trebuie să fie de la vreun client. Odinioară mai aveam cîte un client.

Asta m-a dus cu gîndul la ea, şi poate că gîndurile mele sînt mai puternice decît îmi dau eu seama. Telefonul sună, şi vocea ciudată şi precisă de fetiţă răsună la fel ca şi prima oară cînd mi-a telefonat.

— Sînt în cabina telefonică — spuse ea. Dacă eşti singur, urc.

— Hmm.

— Cred că eşti furios pe mine.

— Nu sînt furios pe nimeni. Sînt doar obosit.

— Ba da, ești furios — răsună vocea ei fermă de fetiță. Ure în orice caz. Nu-mi pasă dacă, într-adevăr, ești furios pe mine.

Atîrnă receptorul. Am scos dopul sticlei de Old Forester și-am mirosit. M-am cutremurat. Asta era culmea! Cînd nu puteam mirosi whisky-ul fără să mă cutremur, însemna că-s pe ducă.

Am pus sticla deoparte și m-am sculat ca să descui ușa de comunicare dintre odăi. Apoi am auzit-o înaintînd cu pași repezi pe coridor. Aș fi recunoscut pașii aceștia mici și hotărîți oriunde. Am deschis ușa, iar ea s-a apropiat de mine și m-a privit timid.

Toate schimbările petrecute cu ea dispăruseră. Ochelarii oblici, coafura nouă, pălăriuța șic, parfumul și nota de eleganță. Broșele, rujul, toate dispăruseră. Își reluase aspectul din acea dimineață. Același taior cafeniu, de comandă, aceeași poșetă pătrată, aceiași ochelari fără ramă, același zîmbet sever, discret și trădînd o minte îngustă.

— Eu sînt — spuse ea. Mă-ntorc acasă.

Mă urmă în biroul meu, unde stau și reflectez adînc, și luă loc cu o mișcare sclifosită, iar eu m-am așezat cum mi-a venit și mi-am pironit privirea asupra ei.

— Înapoi la Manhattan — am zis. Mă mir că ți-au dat drumul.

— Poate c-am să mă înapoiez.

— Îți dă mîna ?

Rîse scurt și vag jenată.

— N-o să mă coste nimic. Ridică mîna și atinse ochelarii fără rame. Acum mi se par nepotriviți — zise ea. Îmi plăceau ceilalți. Dar doctorului Zugsmith nu i-ar plăcea deloc.

Își puse poșeta pe birou și trase o linie cu vîrful degetului pe suprafața lui. Era, de asemenea, unul din gesturile ei de la prima vizită.

— Nu mai țin minte dacă ți-am înapoiat cei douăzeci de dolari sau nu — i-am spus. Ni i-am trecut unul, altuia pînă am pierdut socoteala.

— O, mi i-ai înapoiat ! Mulțumesc.

— Ești sigură ?

— Nu mă-nșel niciodată în privința banilor. Ai scăpat de necazuri ? Te-au bătut ?

— Poliția ? Nu. Le-a fost însă foarte greu să se rețină să nu mă bată.

Mă privi cu o expresie de nevinovăție mirată. Apoi ochii îi străluciră.

— Trebuie să fii grozav de curajos — zise ea.

— Am avut pur și simplu noroc.

Am ridicat un creion și i-am pipăit vîrful. Era foarte bine ascuțit, dac-ai fi vrut să scrii ceva cu el. Eu, unul, n-aveam însă chef. L-am întins, l-am vîrît după cureaua poșetei și-am tras-o spre mine.

— Lasă-mi poșeta ! strigă ea repede și vru s-o apuce.

Am rînjit și am tras-o la o parte, ca să n-o poată ajunge.

— Bine. Ce poșetă mică și șmecheră ! Ca și dumneata.

Se lăsă pe spate. În fundul ochilor îi licări o ușoară neliniște. Cu toate acestea zîmbi.

— Crezi că sînt șmecheră, Philip ? Sînt o ființă obișnuită.

— N-aș spune.

— A, da ?

— Ce naiba, cred că ești una din cele mai neobișnuite fete din cîte am întîlnit vreodată !

Am smucit poșeta de curea și-am pus-o pe colțul biroului. Privirea i se fixă rapid asupra ei, dar își linse buzele și continuă să-mi surîdă.

— Pur rămășag c-ai cunoscut o puzderie de fete. De ce — zise ea coborîndu-și ochii și trăgînd din nou o linie cu vîrful degetului pe birou — de ce nu te-ai însurat pînă acum ?

M-am gîndit la toate răspunsurile posibile. M-am gîndit la toate femeile care mi-au plăcut destul pentru a mă căsători cu ele. Nu, nu la toate m-am gîndit. Doar la cîteva.

— Cred că știu ce să-ți răspund. O să-ți sune însă ca o scrînteală de-a mea. Cele cu care mi-ar plăcea poate să mă căsătoresc... ei bine, nu le pot oferi ceea ce doresc. Cu

celelalte nu trebuie să te căsătoreşti. Ajunge să le seduci... dacă n-o fac ele mai întîi.

Roşi pînă la rădăcina părului ei pal.

— Eşti oribil cînd vorbeşti astfel.

— Asta se aplică şi unora dintre cele simpatice. Nu ce-ai spus dumneata. Ce-am spus eu. Nici pe dumneata n-ar fi fost foarte greu să te seduc.

— Te rog, nu mai vorbi aşa !

— Ce crezi, te-aş fi sedus ?

Se uită în jos la birou.

— Mai bine mi-ai spune — răspunse ea încet — ce s-a întîmplat cu Orrin. Pentru mine a rămas neclar.

— Ţi-am spus că probabil se apucase de prostii. Atunci cînd ai venit prima oară. Îţi aminteşti ?

Dădu din cap lent, roşie încă la faţă.

— Ducea acasă o viaţă anormală — am spus. Un gen de om foarte inhibat, cu un sentiment exagerat al propriei sale importanţe. Se vedea din fotografia pe care mi-ai arătat-o. Nu vreau să-ţi ţin o lecţie de psihologie, dar îmi închipui că era exact genul de om gata să se aiurească complet, presupunînd că ajungea să se aiurească. Apoi mai e şi foamea asta neastîmpărată de bani, care caracterizează familia voastră, cu excepţia unei singure persoane.

De data asta, zîmbetul îmi era adresat mie. Dacă îşi închipuia că mă refer la ea, cu atît mai bine.

— Vreau să te mai întreb un lucru — am adăugat. Tatăl dumitale a mai fost căsătorit ?

Dădu din cap afirmativ.

— Asta îmi e de ajutor. Leila a avut o altă mamă. Se potriveşte perfect. La urma urmei, am lucrat destul de mult pentru dumneata, faţă de o retribuire atît de scăzută de zero dolari neto.

— Ai fost plătit ! se răţoi ea. Plătit bine ! De către Leila. Să n-ai pretenţia să-i spun şi eu Mavis Weld. N-am s-o fac.

— N-ai ştiut c-o să fiu plătit.

— Totuşi — urmă o pauză lungă, în timpul căreia ochii ei se reîntoarseră la poşetă — fapt e că ai fost plătit.

— Bine. Să lăsăm asta. De ce nu mi-ai spus cine e Leila ?

— Mi-a fost rușine. Și mamei și mie ne-a fost rușine.

— Lui Orrin nu i-a fost însă rușine. Lui îi părea bine.

— Orrin ?

Se lăsă o mică tăcere, în timpul căreia trase din nou cu ochiul la poșetă. Poșeta începuse să mă facă curios.

— A fost însă singur aici în oraș și probabil că s-a obișnuit cu meseria ei.

— Faptul că joacă în filme nu-i chiar așa de rău, nu ?

— Nu-i vorba de asta — răspunse ea imediat, apăsînd cu un dinte colțul buzei inferioare.

În ochi îi luci o lumină bruscă, care se stinse apoi foarte încet. Am dus un alt chibrit aprins la pipă. Eram prea obosit ca să-mi mai trădez emoțiile, presupunînd c-aș fi simțit vreuna.

— Știu. Sau, în orice caz, cred că ghicesc. Cum se face că Orrin a aflat despre Steelgrave ceva ce nici poliția nu știa ?

— N-am... n-am idee — răspunse ea rar, alunecînd printre cuvinte ca o pisică pe-un gard. Poate că i-a spus doctorul ăla.

— O, evident ! i-am răspuns, zîmbindu-i larg și afectuos. Într-un fel sau altul, s-au împrietenit. Poate că i-a unit interesul comun pentru uneltele ascuțite.

Se lăsă pe spatele scaunului. Fața mică i se subțiase și devenise osoasă. Privirea căpătase un aer prudent.

— Acum ești de-a dreptul scîrbos. Deseori ai astfel de apucături ?

— Ce păcat ! i-am răspuns. Aș fi un tip încîntător, desigur, dacă mi-aș face de cap. Frumoasă poșetă !

Am tras-o spre mine și-am deschis-o.

Se sculă de pe scaun și se repezi la mine.

— Lasă-mi poșeta în pace !

Am privit-o direct prin ochelarii ei fără rame.

— Vrei să te întorci la Manhattan, Kansas, nu ? Astăzi ? Ți-ai cumpărat bilet de tren și tot ce-ți trebuie ?

Își frămîntă buzele și se așeză la loc încet.

— În regulă — i-am spus. N-am să te opresc eu. M-am întrebat doar cîţi bani ai stors din afacerea asta.

Începu să plîngă. I-am scotocit prin poşetă. N-am găsit nimic, pînă cînd am dat de-un buzunar exterior, închis cu un fermoar. L-am deschis şi-am vîrît mîna înăuntru. Am găsit un teanc turtit de bancnote noi. L-am scos şi le-am numărat. Bancnote de o sută de dolari. Toate noi. Toate frumoase. O mie de dolari în cap. Frumoşi bani de drum !

M-am aplecat şi-am bătut cu marginea teancului în birou. Orfamay tăcea acum, pironindu-mă cu ochii în lacrimi. I-am scos o batistă din poşetă şi i-am zvîrlit-o. Se tamponă cu ea la ochi. Mă urmări pe lîngă batistă. Din cînd în cînd îi izbucnea din gîtlej cîte un mic şi implorător hohot de plîns.

— Leila mi-a dat banii — zise ea încet.

— Cu ce ai şantajat-o ?

Se mulţumi să deschidă gura, iar o lacrimă îi alunecă înăuntru.

— Las-o moartă — i-am spus. Am dat drumul bancnotelor în poşetă, am închis-o şi-am împins-o pe birou spre ea. Cred că dumneata şi cu Orrin aparţineţi acelui gen de oameni care se pot convinge singuri că tot ce fac e drept. A fost în stare să-şi şantajeze sora, ca apoi, cînd o bandă de escroci nenorociţi a intrat pe fir şi i-a luat pontul, el să-i urmărească şi să-i cureţe, înfigîndu-le în ceafă o daltă de spart gheaţa. Şi probabil că asta nici măcar nu-i dădea insomnii. Dumneata eşti capabilă cam de acelaşi lucru. Nu Leila ţi-a dat banii ăştia. Steelgrave ţi i-a dat. Pentru ce ?

— Eşti ordinar — spuse ea. Eşti un ticălos. Cum de-ndrăzneşti să-mi spui aşa ceva ?

— Cine a informat poliţia că doctorul Lagardie îl cunoştea pe Clausen ? Lagardie şi-a închipuit că eu. Dar n-am făcut-o eu. Aşa că dumneata ai făcut-o. De ce ? Ca să-l lichidezi pe fratele dumitale, care nu te luase părtaşă... fiindcă tocmai atunci îşi pierduse atuurile şi se ascundea. Aş vrea să văd şi eu unele din scrisorile alea pe care le

scria acasă. Sînt sigur că-s edificatoare. Îl văd plănuind, pîndindu-şi sora, pregătindu-se s-o prindă pe pelicula aparatului Leica, în timp ce bunul doctor Lagardie îl aştepta liniştit în umbră ca să-şi primească partea. De ce m-ai angajat ?

— Nu ştiam — răspunse ea calm. Se şterse din nou la ochi, vîrî apoi la loc batista în poşetă şi se îndreptă din mijloc, gata de plecare. Orrin n-a pomenit niciodată vreun nume Nici n-am ştiut c-a pierdut fotografiile. Ştiam însă că le luase şi că valorau foarte mult. Am venit aici ca să mă încredinţez.

— Ce să te încredinţezi ?

— Că Orrin m-a tratat cinstit. Uneori era groaznic de meschin. Ar fi fost în stare să ţină toţi banii pentru el.

— De ce ţi-a telefonat alaltăieri seară ?

— Era speriat. Doctorul Lagardie nu mai era deloc încîntat de el. Nu mai avea fotografiile. Altcineva le avea. Orrin nu ştia cine. Dar se temea.

— Erau la mine. Sînt acolo, în casa aceea de bani.

Îşi întoarse foarte încet capul spre casa de bani. Cu un gest mirat, îşi plimbă vîrful degetului pe buze. Reveni cu faţa la mine.

— Nu te cred — zise ea, iar ochii ei mă pîndiră cum pîndeşte o pisică o gaură de şoarece.

— Împărţim mia de dolari şi dumneata primeşti în schimb fotografiile.

Reflectă.

— Nu prea îmi vine să-ţi dau atîţia bani pentru ceva care nici nu-ţi aparţine — spuse ea zîmbind. Dă-mi-le, te rog. Te rog, Philip. Leila trebuie să le primească înapoi.

— Cît îi ceri pentru ele ?

Se încruntă şi păru jignită.

— E clienta mea acum — i-am spus. Dac-aş înşela-o însă, n-ar fi o afacere proastă... cu condiţia să primesc suma potrivită.

— Nu cred că ai fotografiile.

— Foarte bine.

M-am sculat şi m-am îndreptat spre casa de bani. Într-o clipă mă întorsesem cu plicul. Am scos dinăuntru fotografiile şi clişeul şi le-am întins pe birou, în faţa mea. Le privi şi întinse mîna să le ia.

Le-am strîns la loc şi am ţinut una din ele aşa fel ca s-o poată privi. Cînd întinse mîna după ea, am tras-o înapoi.

— Dar n-o pot vedea de atît de departe — se plînse ea.

— Te costă bani ca să te apropii.

— Nu mi-am închipuit niciodată că eşti un escroc — zise ea cu demnitate.

Nu i-am răspuns. Mi-am reaprins pipa.

— Aş putea să te oblig să le predai poliţiei.

— N-ai decît să-ncerci.

— Nu pot să-ţi dau toţi banii pe care îi am, îţi jur că nu pot ! izbucni ea. Să vezi, mama şi cu mine încă mai sîntem datoare din cauza tatei, casa e încă ipotecată şi...

— Ce i-ai vîndut lui Steelgrave pentru mia de dolari ?

Gura i se deschise larg şi arătă urîtă. Apoi îşi închise buzele şi le strînse. Mă uitam la faţa ei mică, încordată şi dură.

— Aveai un singur lucru de vînzare — i-am spus. Ştiai unde e Orrin. Pentru Steelgrave, această informaţie merita o mie de dolari. Uşor. Înseamnă să culegi dovezi. Dumneata nu eşti în stare să înţelegi. Steelgrave s-a dus acolo şi l-a omorît. Ţi-a plătit banii ca să obţină acea adresă.

— Leila i-a spus — replică ea cu o voce pierdută.

— Leila mi-a spus că i-a comunicat. Dac-o să fie nevoie, Leila o să recunoască în faţa tuturor că i-a spus. Aşa cum ar recunoaşte în faţa tuturor că l-a ucis pe Steelgrave... dacă asta ar fi singura ieşire. Leila e un fel de fată de la Hollywood, cu purtări libere, căreia nu-i pasă foarte mult de morală. Dar cînd e vorba să dea dovadă de un curaj ferm, e în stare s-o facă. Nu-i tipul care să omoare cu o daltă de spart gheaţa. Şi nici cel care ia bani pentru un omor.

Fața i se goli de sînge, devenind palidă ca gheața. Gura îi tremura, apoi i se contractă violent într-un mic nod. Își împinse scaunul înapoi și se ridică.

— Bani plătiți pentru o crimă — i-am spus calm. Propriul tău frate. Iar dumneata ai aranjat totul ca să poată fi asasinat. O crimă plătită cu o mie de dolari. Sper c-au să te facă fericită.

Se îndepărtă de scaun și se retrase cîțiva pași. Apoi brusc începu să chicotească.

— Cine-o poate dovedi ? Aproape că țipă ea. Mai trăiește cineva ca s-o dovedească ? Dumneata ? Cine ești dumneata ? Un detectiv nenorocit, o nulitate. Izbucni într-un hohot de rîs strident. Păi, pe dumneata te cumpăr cu douăzeci de dolari !

Țineam încă plicul cu fotografii. Am aprins un chibrit, am pus clișeul în scrumieră și l-am privit cum se consumă.

Se opri ca trăsnită, paralizată de un fel de groază. Am început să rup în fîșii fotografiile. I-am rînjit.

— Un detectiv nenorocit — am spus eu. La ce te poți aștepta de la mine ? N-am nici frați și nici surori pe care să-i vînd. Așa că-mi vînd clienții.

Stătea rigidă și mă privea feroce. După ce-am terminat cu ruptul fotografiilor, le-am dat și lor foc în scrumieră.

— Regret un singur lucru. Că nu pot să asist la întîlnirea dintre tine și scumpa ta mămică, la Manhattan, Kansas. Că nu pot să asist la cearta de împărțire a miei de dolari. Sînt sigur c-o să fie un spectacol demn de-a fi văzut.

Am răscolit cu un creion prin scrumieră, ca să ardă totul. Orfamay se apropie de birou încet, pas cu pas, cu ochii ațintiți asupra grămăjoarei fumegînde de fotografii rupte.

— Aș putea să spun poliției — șopti ea. Aș putea să le spun o droaie de lucruri. Au să mă creadă.

— Iar eu aş putea să le spun cine l-a împuşcat pe Steelgrave. Fiindcă ştiu cine nu l-a împuşcat. Ar putea să mă creadă şi pe *mine*.

Micul ei cap zvîcni în sus. Lumina luci pe ochelari. În dosul lor, ochii nu se vedeau.

— Nu-ţi face griji. N-am să mă duc la poliţie. Pe mine nu m-ar costa prea mult. În schimb ar costa pe altcineva prea mult.

Sună telefonul, iar ea sări speriată cît colo. M-am întors, am ridicat receptorul, l-am apropiat de faţă şi-am spus

— *Hello.*

— *Amigo*, cum te simţi ?

Am auzit un zgomot în spatele meu. M-am sucit şi-am văzut uşa închizîndu-se. Rămăsesem singur în odaie.

— Cum te simţi, *amigo ?*

— Sînt obosit. N-am dormit toată noaptea. Afară de...

— Ţi-a telefonat mititica ?

— Surioara ? Era tocmai aici. E pe drum spre Manhattan, cu banii escrocaţi.

— Ce bani escrocaţi ?

— Banii de buzunar pe care i-a primit de la Steelgrave fiindcă şi-a trădat fratele.

Se aşternu tăcerea, apoi se auzi vocea ei gravă :

— N-ai de unde să ştii asta, *amigo*.

— O ştiu tot aşa de sigur, pe cît sînt sigur că mă aplec peste acest birou şi ţin telefonul în mînă. La fel de sigur cum aud vocea dumitale. Şi, deşi nu sînt la fel de sigur, ştiu însă cu destulă certitudine şi cine l-a împuşcat pe Steelgrave.

— Eşti cam caraghios că-mi spui mie aşa ceva, *amigo*. Nici eu nu sînt ireproşabilă. N-ar trebui să te încrezi prea mult în mine.

— Fac uneori greşeli, dar nu de data asta. Am ars toate fotografiile. Am încercat să i le vînd lui Orfamay. Nu mi-a oferit însă destul de mult.

— Fără îndoială că glumeşti, *amigo*.

— Eu să glumesc ? Şi pe contul cui ?

Rîsul ei cristalin răsună prin telefon.

— Nu vrei să mă pofteşti la masă ?

— S-ar putea. Eşti acasă ?

— Şi.

— Am să vin în curînd.

— Voi fi încîntată.

Am închis telefonul.

Piesa se terminase. Stăteam într-un teatru, pustiu. Cortina căzuse şi vedeam acţiunea proiectată vag pe ea. Dar între timp, unii actori se estompau şi deveneau ireali. Mai ales surioara. În cîteva zile am să uit cum arăta. Fiindcă, într-un fel, era într-adevăr ireală. M-am gîndit la voiajul ei spre casă, la Manhattan, Kansas, şi la scumpa de mămică, cu acea mie de dolari, noi şi mulţi, în portofelul ei. Cîteva persoane fuseseră ucise ca ea să pună mîna pe bani, dar nu cred că asta o tulbura prea mult. M-am gîndit la Orfamay, ducîndu-se dimineaţa la slujbă... — cum îl chema pe tipul ăla ? A, da doctorul Zugsmith — ştergîndu-i biroul de praf înainte de sosirea lui şi aranjînd revistele în sala de aşteptare. O să poarte iar ochelarii ăia fără rame, o rochie simplă, va fi nefardată şi se va purta cît se poate de corect cu pacienţii.

— Doamna Cumvăcheamă, poftiţi, vă rog, la doctorul Zugsmith.

O să-i deschidă uşa cu un mic zîmbet şi doamna Cumvăcheamă o să treacă pe lîngă ea, iar doctorul Zugsmith o să şadă în dosul biroului său, cu un aer nemaipomenit de competent, îmbrăcat într-un halat alb şi cu un stetoscop atîrnat la gît. O să aibă în faţă un dosar, un blocnotes şi carnetul de reţete, aranjate frumos. Nu există ceva ce să nu cunoască doctorul Zugsmith. Pe el nu-l păcăleşti. Ştie totul la perfecţie. Cînd se uită la un pacient, cu-

noaşte răspunsurile la toate întrebările, pe care le pune doar de formă.

Cînd se uită la asistenta lui, domnişoara Orfamay Quest, vede o tînără liniştită şi simpatică, îmbrăcată cum se cuvine în cabinetul unui doctor, fără unghii lăcuite, fără fard violent, nimic care să irite pe clientul de tip vechi. O asistentă ideală, domnişoară Quest. Doctorul Zugsmith, cînd se gîndeşte cîteodată la ea, o face cu satisfacţie. E creaţia lui. A devenit ce i-a poruncit el.

Mai mult ca sigur că n-a încercat încă s-o seducă. Poate că în acele orăşele nici n-o fac. Ei, asta-i bună ! Am copilărit doar într-unul din ele !

Mi-am schimbat poziţia, m-am uitat la ceas şi în cele din urmă am scos din sertar sticla de Old Forester. Am mirosit-o. Mirosea bine. Mi-am turnat o porţie solidă şi-am ridicat paharul spre lumină.

— Sănătate, doctore Zugsmith ! am rostit cu voce tare, ca şi cum ar fi stat de cealaltă parte a biroului cu un pahar în mînă. Nu te cunosc foarte bine, iar dumneata nu mă cunoşti deloc. De obicei, nu cred că-i cazul să dai sfaturi străinilor, dar după o scurtă şi puternică experienţă cu domnişoara Orfamay Quest, îmi calc regula. Dacă fetiţa asta o să vrea vreodată ceva de la dumneata, îndeplineşte-i repede dorinţa. Nu ezita, şi nu începe să-i baţi capul cu impozitul pe venit şi cu supratoxa. Mulţumeşte-te să-i zîmbeşti şi plăteşte. Nu începe discuţii despre cui aparţin banii. Fă ca fetiţa să fie tot timpul fericită, ăsta-i principalul. Noroc, doctore, şi nu lăsa la întîmplare vreun harpon prin birou !

Am băut jumătate din pahar şi-am aşteptat să mă încălzească. Cînd am simţit că m-a încălzit, am băut şi restul şi-am pus sticla la loc.

Am scuturat cenuşa rece din pipă şi-am umplut-o din nou cu tutun dintr-o cutie bine închisă, de piele, pe care mi-o dăruise un admirator de Crăciun, admiratorul avînd, printr-o ciudată coincidenţă, acelaşi nume ca mine.

După ce mi-am umplut pipa, am aprins-o cu grijă, fără grabă, am ieşit, şi-am luat-o pe coridor vioi ca un englez ce se întoarce de la o vînătoare de tigri.

34

Blocul Chateau Bercy era o clădire veche, dar renovată. Avea acel gen de hol care reclamă catifea şi ficuşi, dar e ornamentat cu cărămidă translucidă, cu cornişe luminate, mese triunghiulare de sticlă şi pare, în general, c-a fost redecorat de un dement eliberat pentru bună purtare. Culorile predominante erau un verde ca fierea, un cafeniu cum e cataplasma cu făină de in, un cenuşiu ca al caldarimului şi-un vineţiu ca popoul unei maimuţe. Era la fel de plăcut ca şi o buză plesnită.

La micul birou de recepţie nu se afla nimeni, dar oglinda din dosul lui putea fi transparentă, aşa c-am renunţat să mă furişez pe scări. Am apăsat pe o sonerie şi o namilă molatică se strecură din spatele unui perete şi-mi zîmbi cu buze moi şi umede, cu dinţi alb-albăstrui şi cu nişte ochi nefiresc de strălucitori.

— Domnişoara Gonzales — am spus. Mă numesc Marlowe. Mă aşteaptă.

— A, da, desigur — zise el fluturîndu-şi mîinile. Da, desigur. Am să-i telefonez imediat.

Îi flutura şi vocea.

Ridică receptorul telefonului şi bolborosi ceva în el, apoi îl lăsă jos.

— Da, domnule Marlowe. Domnişoara Gonzales spune să suiţi. Apartamentul 412. Chicoti. Presupun că ştiţi.

— Acum da. Apropo, unde ai fost anul trecut în februarie ?

— Anul trecut în februarie ? Anul trecut în februarie ? A, da, eram aici anul trecut în februarie.

Pronunța cuvintele foarte corect.

— Ţii minte noaptea cînd a fost ucis Stein, aici, în faţă ?

Surîsul dispăru rapid de pe faţa lui grasă.

— Sînteţi cumva ofiţer de poliţie ?

Vocea i se subţiase foarte mult.

— Nu, dar eşti descheiat la pantaloni, dacă vrei să ştii.

Se uită cu spaimă şi, cu mîini tremurătoare, închise fermoarul.

— Vai, vă mulţumesc. Se apleca peste biroul scund. Crima n-a avut loc chiar în faţă. Adică nu chiar exact în faţă. Ci aproape de colţul următor al străzii.

— Locuia aici, nu-i aşa ?

— Vă spun drept aş prefera să nu discut despre asta. Zău. Se opri şi-şi plimbă degetul mic pe buza inferioară. De ce întrebaţi ?

— Doar ca să te ţin de vorbă. Ar trebui să fii mai atent, amice. Îţi miroase răsuflarea.

Se înroşi pînă la gît.

— Dacă vreţi să spuneţi că beau...

— Nu bei decît ceai. Şi nu dintr-o ceşcuţă.

Am plecat. Rămase tăcut. Cînd am ajuns la lift, m-am întors. Stătea cu mîinile întinse pe birou şi cu capul întins ca să mă pîndească. Chiar de la acea distanţă îl vedeam cum tremură.

Liftul nu avea însoţitor. La etajul patru pereţii erau cenuşiu-deschis, mocheta era groasă. Lîngă uşa apartamentului 412 se afla o sonerie. Răsună înăuntru discret şi plăcut. Uşa se dădu brusc de perete. Ochii ei splendizi, adînci şi întunecaţi mă priviră, iar gura ei roşie, foarte roşie, îmi zîmbi. Aceiaşi pantaloni negri lipiţi pe corp, aceeaşi bluză de un roşu violent, ca în noaptea trecută.

— *Amigo* — spuse ea încet.

Își întinse brațele. Am apucat-o de încheietura mîinilor, i le-am împreunat, astfel ca palmele să i se atingă. O clipă, am făcut-o să bată din palme. Expresia din ochii ei era în același timp languroasă și pătimașă.

I-am dat drumul la mîini, am închis ușa cu cotul și m-am strecurat pe lîngă ea înăuntru. Exact ca prima oară.

— Ar trebui să ți-i asiguri — i-am spus atingîndu-i vîrful unui sîn.

Era destul de autentic. Sfîrcul era tare ca un rubin.

Izbucni în rîsul ei vesel. Am intrat și-am studiat încăperea. Era decorată în gri-deschis și albastru-palid. Nu erau culorile ei, dar erau foarte frumoase. Mai exista și un cămin artificial, cu butuci luminați de gaze, destule scaune, mese și lămpi, deși nu prea multe. Într-un colț se găsea un dulăpior elegant cu băuturi.

— Îți place micul meu apartament, *amigo* ?

— Nu spune mic apartament. Și asta are ceva de cocotă.

N-am privit-o. N-am vrut s-o privesc. M-am așezat pe o canapea și mi-am frecat fruntea cu mîna.

— Patru ore de somn și cîteva păhărele, și-aș fi din nou în stare să vorbesc prostii cu dumneata. Acum de-abia mai am puterea să vorbesc coerent. Dar trebuie.

Veni să se așeze lîngă mine. Am clătinat din cap.

— Stai mai încolo. Trebuie neapărat să discut serios.

Se așeză în fața mea și mă privi cu ochii ei gravi și întunecați.

— Foarte bine, *amigo*, cum vrei. Sînt fetița ta... sau cel puțin aș vrea să fiu.

— Unde ai locuit la Cleveland ?

— La Cleveland ? Vocea i se înmuiase, devenind un gungurit. Am spus eu c-am locuit la Cleveland ?

— Mi-ai spus că l-ai cunoscut acolo.

Reflectă, apoi dădu din cap.

— Pe atunci eram căsătorită, *amigo*. Dar ce s-a întîmplat ?

— Așadar ai locuit la Cleveland ?

— Da — răspunse ea stins.

— Cum ai ajuns să-l cunoşti pe Steelgrave ?

— Pe vremea aceea era nostim să cunoşti un gangster. O formă de snobism invers, cred. Te duceai la acele localuri frecventate, se zicea, de ei şi, dacă aveai noroc, poate că într-o seară...

— L-ai lăsat să te acosteze.

Recunoscu imediat.

— Să spunem că *eu* l-am acostat. Era un tip foarte simpatic. Zău aşa !

— Ce zicea soţul ? Soţul dumitale ! Sau nu mai ţii minte ?

Zîmbi.

— Străzile lumii sînt pavate cu soţi abandonaţi — spuse ea.

— Nu-i aşa ? Dai de ei pretutindeni. Chiar şi în Bay City.

N-a reacţionat deloc. A înălţat politicos din umeri.

— Nu mă îndoiesc.

— Ar putea fi chiar un absolvent al Sorbonei. Ar putea chiar să lîncezească practicînd într-un orăşel nenorocit. Aşteptînd şi sperînd. O coincidenţă pe care n-o cred. Are ceva poetic.

Zîmbetul politicos rămase neclintit pe faţa ei superbă.

— Ne-am îndepărtat mult unul de celălalt — am spus. Foarte depărtaţi. Şi am devenit buni prieteni o vreme, pe acolo.

M-am uitat la degetele mele. Capul mă durea. Nu mai eram nici măcar patruzeci la sută ce s-ar fi cuvenit să fiu. Îmi întinse o cutie de cristal pentru ţigări şi am luat una. Îşi potrivi şi ea o ţigară în cleştişorul de aur. O luă însă dintr-o altă cutie.

— Am să încerc şi eu una din ale dumitale — am spus.

— Dar tutunul mexican e atît de aspru pentru cei mai mulţi oameni !

— Nu mă deranjează atît timp cît e tutun — am rostit urmărindu-i fața. M-am hotărît. Nu, ai dreptate. N-o să-mi placă.

— Ce urmărești cu toată farsa asta ? mă întrebă ea atentă.

— Portarul se droghează.

Recunoscu și ea.

— L-am prevenit. De cîteva ori — zise ea.

— *Amigo* — am spus.

— Ce anume ?

— Nu prea folosești cuvinte spaniole, nu ? Poate că nici nu știi multă spaniolă. *Amigo* se cam tocește.

— N-o să ne purtăm iar ca ieri după-masă, sper — zise ea încet.

— Nu. Singura trăsătură mexicană a persoanei dumitale o constituie cîteva cuvinte și-un fel precaut de a vorbi, ca să lase impresia unei limbi ce-a trebuit învățată. Ca atunci cînd spui „nu îmi" în loc de „nu-mi". Așa ceva.

Nu-mi răspunse. Pufăi din țigară și zîmbi.

— Am intrat în mari încurcături la poliție — am continuat. Se pare că domnișoara Weld a avut atîta minte ca să-i spună patronului ei Julius Oppenheimer, și el s-a pus în mișcare. L-a angajat pe Lee Farrell pentru ea. Nu cred că ei își închipuie că ea l-a împușcat pe Steelgrave. Dar ei cred că eu știu cine-a făcut-o, și nu mă mai iubesc deloc.

— Și chiar știi, *amigo* ?

— Ți-am spus la telefon că știu.

Mă fixă vreme îndelungată.

— Eram și eu acolo. De data asta, vocea ei avea un sunet serios și uscat. Într-adevăr, cu totul ciudat. Fetița voia să vadă tripoul. Nu văzuse niciodată așa ceva, iar în ziare scrisese...

— Locuia aici, cu dumneata ? am întrebat-o.

— Nu în apartamentul meu, *amigo*. I-am închiriat o odaie aici.

— Nu-i de mirare că n-a vrut să-mi spună. Bănuiesc că n-ai avut destul timp ca s-o instruiești.

Se încruntă ușor de tot și descrise prin aer o mișcare cu țigara cafenie. Am urmărit cum fumul ei scria ceva ilizibil în aerul nemișcat.

— Te rog. Așa cum îți spuneam, voia să meargă la acea casă. Atunci i-am telefonat lui și el mi-a spus să vină. Cînd am ajuns acolo, l-am găsit beat. Nu-l mai văzusem beat înainte. A rîs și a luat-o pe mica Orfamay de umeri și i-a spus că-și merită banii cîștigați. A zis că are ceva pentru ea și a scos din buzunar un portvizit învelit într-o stofă oarecare, și i l-a dat. Cînd ea l-a desfăcut, în mijloc era o gaură, iar gaura era pătată cu sînge.

— N-a fost un gest frumos. N-aș zice c-a fost nici măcar tipic lui.

— Nu l-ai cunoscut destul de bine — zise ea.

— Adevărat. Continuă.

— Micuța Orfamay a luat portvizitul, s-a holbat la el, apoi la Steelgrave, și fețișoara ei albă a rămas foarte liniștită. Apoi i-a mulțumit și și-a deschis poșeta ca să vîre înăuntru portvizitul, cel puțin așa mi-am închipuit, totul a fost foarte ciudat...

— Ce caraghios — am spus. M-aș fi tăvălit pe jos de rîs.

— ...În schimb a scos din poșetă un pistol. Cred că era un revolver pe care el îl dăduse lui Mavis. Era întocmai ca cel....

— Știu precis cum arăta — am spus. L-am avut în mînă.

— S-a întors și l-a omorît cu un foc de armă. A fost foarte dramatic.

Își duse din nou la buze țigara cafenie și îmi zîmbi. Un zîmbet ciudat, cam distant, ca și cum ar fi fost cu mintea dusă.

— Ai obligat-o să-i mărturisească totul lui Mavis Weld — am spus.

Dădu din cap.

— Cred că Mavis nu te-ar fi crezut pe *dumneata*.

— N-am vrut să risc.

— Nu cumva dumneata i-ai dat lui Orfamay mia de dolari, scumpa mea ? Ca s-o faci să spună ? E o fetiță care pentru o mie de dolari e în stare de orice.

— Nu vreau să răspund la o asemenea întrebare — zise ea cu demnitate.

— Nu. Așa că aseară, cînd m-ai dus în mare viteză acolo, știai deja că Steelgrave e mort și că n-avea de ce să-ți fie frică, iar toată farsa aia cu arma a fost doar pentru mine.

— Eu nu vreau să mă substitui lui Dumnezeu — zise ea încetișor. Se crease o situație din care știam că, într-un fel sau altul, o s-o scoți dumneata pe Mavis basma curată. Nimeni altul n-ar fi făcut-o. Mavis se hotărîse să ia crima asupra ei.

— Aș bea ceva — i-am spus. Sînt mort de sete.

Sări în picioare și se îndreptă spre dulăpior. Se întoarse cu două pahare gigantice, cu whisky și apă. Îmi înmînă unul din ele și mă pîndi peste marginea celuilalt, in timp ce-l gustam. Era minunat. Am mai băut nițel. Se scufundă din nou în fotoliul ei și apucă cleștișorul de aur.

— La urmă am eliminat-o dintre suspecți — am spus. Vorbesc de Mavis. Mi-a spus că ea l-a împușcat. Avea arma. Perechea celei pe care mi-ai dat-o. Probabil însă că n-ai băgat de seamă că se trăsese cu a dumitale.

— Mă pricep foarte puțin la arme — zise ea încet.

— Desigur. Am numărat gloanțele dinăuntru și, presupunînd că la început a fost complet încărcat, se trăseseră două gloanțe. Quest a fost ucis cu două gloanțe trase de o armă calibrul 32. Același calibru. Am cules de pe jos cartușele din birou.

— Din care birou, *amigo* ?

Începea să mă calce pe nervi. Prea spunea des *amigo*, mult prea des.

— Firește, nu puteam ști că-i aceeași armă, dar mi s-a părut că merită să verific. Doar ca să încurc nițel lucrurile, și să-i dau o șansă de scăpare lui Mavis. Așa c-am schimbat armele și pe-a lui am pus-o în dosul barului.

Avea un pistol negru, calibrul 38. Un pistol cum ar fi purtat el, dacă ar fi purtat vreunul. Căci chiar pe un pat de pistol cu suprafață aspră lași amprente, darmite pe unul de fildeș; atunci, pe stînga patului rămîn cu siguranță urmele unor amprente clare. Steelgrave n-ar fi purtat asupra lui un astfel de revolver.

Ochii i se rotunjiseră, avînd o expresie pierdută și mirată.

— Nu înțeleg prea bine ce vrei să spui.

— Iar dac-ar fi împușcat pe cineva, atunci îl omora de tot, încredințîndu-se că l-a omorît. Pe cînd Orrin s-a sculat în picioare și-a mai și mers nițel.

Prin ochi îi trecu un fulger, care dispăru imediat.

— Aș vrea să pot spune c-a vorbit cîteva cuvinte. Dar n-a făcut-o. Plămînii i se umpluseră cu sînge. A murit la picioarele mele. În casa aia.

— În ce casă? Nu mi-ai spus unde s-a petrecut asta...

— E nevoie să-ți spun?

Sorbi din pahar. Zîmbi. Lasă jos paharul. Am zis:

— Ai fost de față cînd i-a spus micuța Orfamay unde să se ducă.

— A, da, evident.

Își revenise cu repeziciune. Rapid și clar. Atît doar că zîmbetul îi mai obosise nițel.

— Numai că Steelgrave nu s-a dus, — am adăugat.

Țigara i se opri în aer. Atît doar. Nimic altceva. Se apropie apoi ușor de buze. Pufăi cu eleganță.

— Asta a fost toată problema de la bun început. N-am vrut să cred ceea ce bătea la ochi. Steelgrave e totuna cu Weepy Moyer. E-adevărat, nu?

— Fără îndoială. Și se poate dovedi.

— Steelgrave a renunțat la viața lui de odinioară și-i merge grozav. Atunci apare acest Stein, care îl amenință și-l șantajează. Nu-s decît presupuneri, dar cam așa cred că s-a întîmplat. Perfect, Stein trebuie să dispară. Steelgrave nu vrea să omoare pe nimeni... n-a fost niciodată acuzat de crimă. Polițiștii din Cleveland n-au vrut să vină să-l înhațe. Nici nu l-au acuzat vreodată. Nici un

mister la mijloc, atît c-a fost înhăitat oarecum c-o bandă. Dar trebuie să scape de Stein. Aşa că face în aşa fel încît să fie arestat. Apoi iese de la închisoare mituind doctorul închisorii, îl omoară pe Stein şi se reîntoarce imediat în celulă. Cînd crima e descoperită, cel care i-a îngăduit să iasă de la închisoare face tot ce-i stă în putinţă ca să distrugă orice urmă a absenţei lui Steelgrave. Fiindcă aveau să vină poliţiştii şi să pună întrebări.

— Cît se poate de firesc, *amigo*.

M-am uitat să văd dacă se trădează, dar n-am observat încă nimic.

— Deocamdată e logic. Trebuie totuşi să-i recunoaştem lui Steelgrave o oarecare inteligenţă. De ce i-a lăsat să-l ţină la închisoare zece zile ? Răspunsul numărul unu : ca să-şi facă un alibi. Răspunsul numărul doi : fiindcă ştia că, mai devreme sau mai tîrziu, o să se ridice întrebarea dacă e sau nu Weepy Moyer, aşa că mai bine să lase poliţiei timpul să termine cu ancheta. Procedînd astfel, de fiecare dată cînd un gangster era curăţat pe aici, poliţia n-avea să-l mai ancheteze pe Steelgrave şi să treacă asasinatul pe seama lui.

— Îţi place această idee, *amigo* ?

— Da. Judec-o din acest punct de vedere. De ce să ia el masa într-un restaurant public chiar în ziua cînd ieşise de la zdup ca să-l lichideze pe Stein ? Iar dac-a făcut-o, cum se explică prezenţa tînărului Quest, care l-a fotografiat tocmai atunci ? Stein nu fusese încă ucis, aşa că fotografia nu constituia nici o dovadă. Mă bucur cînd oamenii au noroc, dar ăsta era un noroc prea mare. Mai departe, chiar dacă Steelgrave n-ar fi ştiut c-a fost fotografiat, ştia totuşi cine-i Quest. Trebuie să fi ştiut. Quest o tapase pe sora lui de bani de cînd îşi pierduse postul. poate chiar mai dinainte. Steelgrave avea o cheie a apartamentului ei. Trebuie să fi aflat ceva despre acest frate al ei. În concluzie, în acea noapte, mai ales, Steelgrave nu l-ar fi împuşcat pe Stein... chiar dac-ar fi plănuit-o.

— E rîndul meu să te întreb atunci : cine l-a ucis ? zise el politicos.

— Cineva care îl cunoştea pe Stein şi se putea apropia de el. Cineva care ştia că această fotografie fusese luată, care ştia cine-i Stein, care ştia că Mavis Weld e pe cale să devină o mare vedetă, care ştia că legătura ei cu Steelgrave e primejdioasă, şi c-ar fi fost de o mie de ori mai primejdioasă dacă Steelgrave putea fi acuzat de uciderea lui Stein. Cineva care îl cunoştea pe Quest, fiindcă fusese în apartamentul lui Mavis Weld, îl întîlnise acolo, îl zăpăcise, iar el era un băiat care putea fi uşor scos din minţi de o astfel de manevră. Cineva care ştia că revolverele cu pat de os, de calibrul 32, erau trecute la poliţie pe numele lui Steelgrave, deşi nu le cumpărase decît ca să le dea cadou unor fete, iar dac-ar fi fost să poarte o armă, atunci ar fi avut una care să nu fie înregistrată la poliţie şi să nu poată fi dovedită că i-a aparţinut. Cineva care ştia...

— Ajunge ! Vocea ei era ca o împunsătură ascuţită, dar fără a trăda frica şi nici măcar furia. Încetează imediat, te rog. N-am să mai suport asta nici un minut. Acum pleacă !

M-am sculat. Dolores se lăsase pe spate şi la gît îi pulsa o arteră. Era delicioasă, era întunecată, era capabilă să omoare. Şi nimic n-avea s-o poată ajunge, nici măcar legea.

— De ce l-ai ucis pe Quest ? am întrebat-o.

Se ridică şi se apropie de mine, zîmbind din nou.

— Pentru două motive, *amigo*. Era nebun bine şi în cele din urmă m-ar fi omorît el. Iar celălalt motiv e că nimic din ce-am făcut, dar absolut nimic, n-a fost pentru bani. A fost din dragoste.

Mi-a venit să-i rîd în nas. N-am făcut-o însă. Vorbea foarte serios. Părea că-i pe altă lume.

— Oricîţi amanţi ar avea o femeie — spuse ea încet — există întotdeauna unul pe care n-ar suporta să-l piardă pentru o altă femeie. Steelgrave a fost acela.

M-am mulţumit s-o fixez în splendizii ei ochi negri.

— Te cred — i-am spus în cele din urmă.

— Sărută-mă, *amigo.*

— Sfinte Dumnezeule !

— Nu pot trăi fără bărbați, *amigo.* Dar cel pe care-l iubeam a murit. L-am ucis. Omul pe care n-am vrut să-l împart cu o altă femeie.

— Ai așteptat mult timp.

— Pot să aștept, atît timp cît mai există o speranță.

— Prostii.

Zîmbi degajat, frumos și cît se poate de firesc.

— Și nu poți să faci absolut nimic în privința asta, scumpule, dacă nu vrei s-o distrugi complet și definitiv pe Mavis Weld.

— Aseară a dovedit că dorea să se distrugă singură.

— Dacă nu juca teatru. Mă privi atentă și rîse. Te-a durut, nu ? Ești îndrăgostit de ea.

— Asta-ar fi oarecum o prostie — am spus încet. Aș putea sta pe întuneric cu ea, ținîndu-ne de mînă, dar cît o să dureze ? În curînd are să se avînte în lumea ei vaporoasă de splendoare și toalete scumpe, de superficialitate, o lume irealä, de amor înăbușit. N-o să mai fie deloc o ființă reală. Doar o voce pe o bandă sonoră de film, o față pe un ecran. Iar eu i-aș cere mai mult decît atît.

M-am îndreptat spre ușă, fără să mă uit la Dolores. Nu mă așteptam să mă împuște. Cred că-i plăcea mai mult să mă aibă la dispoziție astfel... și să fiu incapabil de-a face ceva.

Cînd am deschis ușa, mi-am întors privirea spre ea. Subțirică, brunetă, superbă și zîmbitoare. Extrem de ahtiată după plăceri sexuale. Depășea toate legile morale ale acestei lumi, sau ale oricărei alteia pe care mi-o puteam închipui. Avea s-ajungă sigur la închisoare pe viață.

În timp ce închideam ușa, îmi parveni vocea ei moale.

— *Querido...* mi-ai plăcut foarte mult. Ce păcat !

Am închis ușa.

În clipa cînd liftul s-a deschis în hol la parter, un om îl aştepta. Era înalt şi slab, şi avea pălăria trasă mult pe ochi. Era o zi caldă, dar el purta un pardesiu subţire, cu gulerul ridicat. Îşi ţinea bărbia în jos.

— Doctore Lagardie — am spus încet.

Se uită la mine fără să pară că mă recunoaşte. Intră în lift. Porni în sus.

M-am apropiat de biroul de la recepţie şi am sunat violent. Namila molatică îşi făcu apariţia şi rămase cu un zîmbet dureros pe buzele-i căzute. Ochii nu-i mai străluceau atît de tare.

— Dă-mi telefonul !

Îl ridică şi-l puse pe birou. Am chemat Madison 79-11. O voce spuse :

— Poliţia.

Era echipa de urgenţă.

— Blocul Chateau Bercy, pe bulevardul Franklin colţ cu Girard, la Hollwood. Un om numit doctorul Vicent Lagardie e căutat pentru a fi anchetat în legătură cu o crimă de locotenenţii French şi Beifus, de la secţia de crime. Omul tocmai s-a urcat la apartamentul 412. Aici e Philip Marlowe, un detectiv particular.

— Bulevardul Franklin colţ cu Girard. Aşteptaţi acolo, vă rog. Sînteţi înarmat ?

— Da.

— Reţineţi-l dacă vrea să plece.

Am închis telefonul şi m-am şters la gură. Grăsunul molatic se lăsase pe birou, cu ochii încercuiţi cu alb.

*

Au venit repede, dar nu destul de repede. Poate c-ar fi trebuit să-l opresc eu. Poate c-am bănuit ce-o să facă şi l-am lăsat intenţionat să-şi ducă planul la îndeplinire. Uneori, cînd sînt prost dispus, încerc să ghicesc ce se va întîmpla. Dar devine prea complicat. Tot cazul ăsta blestemat a fost aşa. N-a existat nici un moment cînd să pot face ce se cuvine în mod firesc, fără ca să nu trebuiască să-mi chinui mintea întrebîndu-mă dacă n-o să aibă urmări asupra cuiva faţă de care aveam o obligaţie.

Cînd au spart ușa, doctorul ședea pe canapea, ținînd-o strîns la piept. Ochii i se stinseseră și avea pe buze o dîră de sînge. Își mușcase adînc limba.

Sub sînul ei stîng, lipit de bluza de un roșu violent, se vedea mînerul de argint al unui cuțit pe care îl mai întîlnisem. Mînerul avea forma trupului unei femei goale. Ochii domnișoarei Dolores Gonzales erau întredeschiși, iar pe buze îi juca umbra slabă a unui zîmbet provocator.

— Zîmbetul lui Hipocrate — zise internul venit cu ambulanța, și suspină. Pe ea o prinde.

Aruncă o privire doctorului Lagardie, care judecînd după figura lui, nu mai vedea și nu mai auzea nimic.

— Am impresia că cineva și-a irosit un vis — spuse internul.

Se aplecă și închise ochii lui Dolores.

SFÎRȘIT

ÎN EDITURA ZZ AU APĂRUT :

ÎN COLECȚIA ENIGMA Z :

RAYMOND CHANDLER — RĂMAS BUN PENTRU VECIE
PIERRE BOULLE — O MESERIE DE SENIOR
CLIFORD ORR — PĂIANJENUL
MARGARET MILLAR — ÎN FIECARE ZI E IARNĂ
NICOLAS FREELING — REGELE UNEI ȚĂRI PLOIOASE
DASHIELL HAMMET — CHEIA DE STICLĂ
PETER CHEYNEY — CE LE PASĂ DAMELOR
VINTILĂ CORBUL — GROAZA VINE DE PRETUTINDENI
RAYMOND CHANDLER — SOMNUL DE VECI

ÎN COLECȚIA WAR :

JEAN-LOUS LAFITTE — DEZERTORUL
DOUGLAS REEMAN — LOVITURA DIN ADÎNCURI
GORDON LANDSBOROUGH — VULPILE DEȘERTUL
EDGARD THOME — PARAȘUTAȚI ÎN INFERN

Lei 900

ISBN 973-9127-88-6

